

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

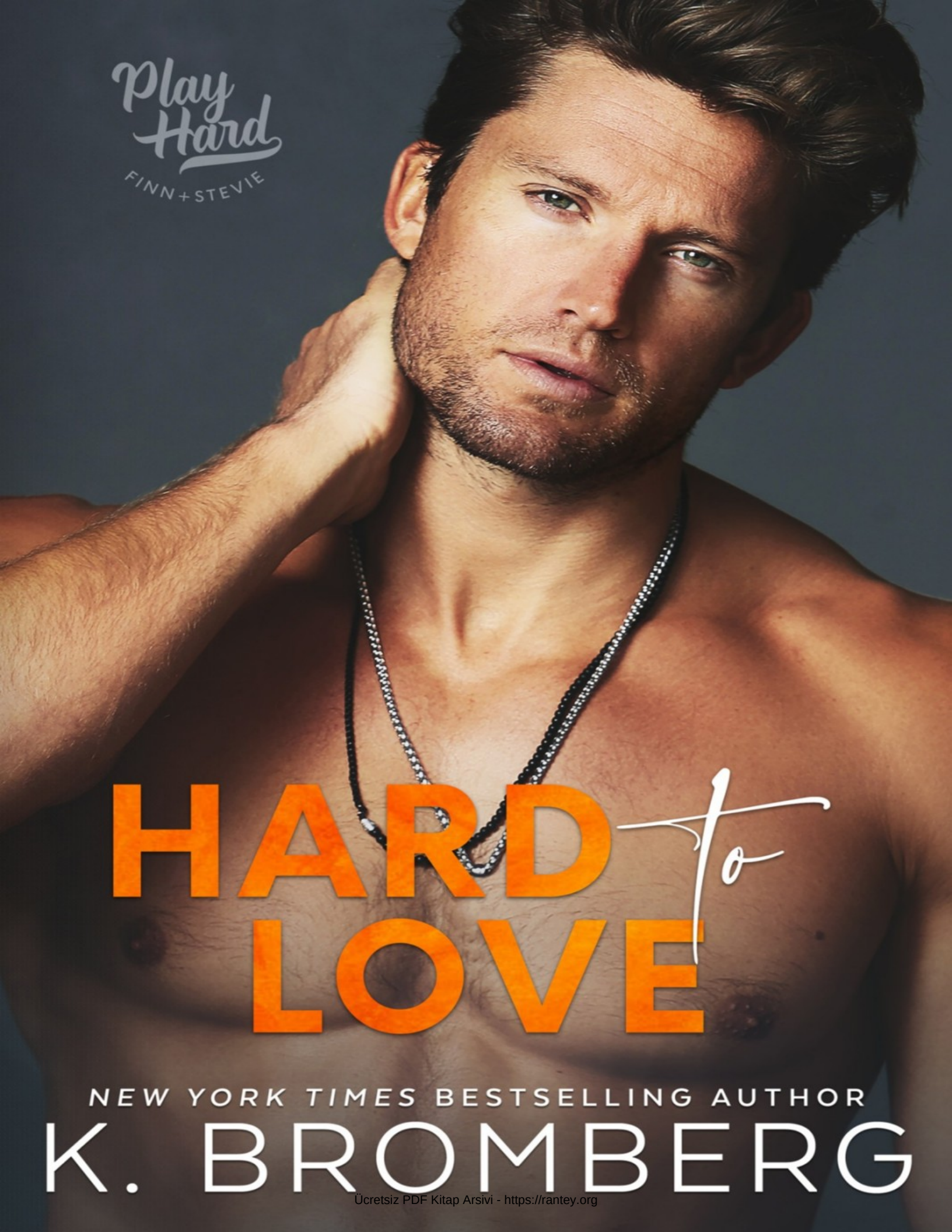
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Play
Hard
FINN+STEVIE

HARD *to* LOVE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
K. BROMBERG

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HARD LOVE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

K. BROMBERG

Praise for K. BROMBERG

"K. Bromberg her zaman zekice yazılmış, duygusal olarak yoğun, şehvetli bir romantizm sunuyor."

-*USA Today*

"K. Bromberg sizi gerçek aşkın gücüne inandırıyor."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Audrey Carlan

"Hayatta kalma, ikinci şanslar ve aşkın iyileştirici gücüne dair dokunaklı ve akıldan çıkmayacak kadar güzel bir hikâye. Mutlaka okunması gereken bir kitap."

-*New York Times* çok satan yazarı Helena Hunting

"Kitabı bitirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayan, karşı konulmaz derecede ateşli bir aşk romanı."

- #1 *New York Times* çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout

"Bromberg ateşi yükseltme konusunda bir usta!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Katy Evans

"Aşırı sıcak ve yürek dolu. Bromberg ilk sayfadan son sayfaya kadar çok başarılı."

-*New York Times* çok satan yazarı Kylie Scott

Also by K. BROMBERG

[Sürüldü](#)

[Yakıldı](#)

[Çarpıldı](#)

[Yarışıldı](#)

[Kabul](#)

[Edildi](#)

[Slow Burn](#)

[Sweet Ache](#)

[Hard Beat](#)

[Down Shift](#)

[UnRaveled](#)

[Tatlı](#)

[Yanaklar](#)

[Tatlı Rekabet](#)

[Oyuncu](#)

[Yakalama](#)

[Kelepçeli](#)

[Yanma](#)

[Kokpiti](#)

[Kontrol](#)

[Sahteciliği](#)

[ÇıkarmaD](#)

[irenme](#)

[Ortaya](#)

[Sonra Sen Oldun](#)

40 ile Flört
Etmek Ele
Alınması Zor
Tutması Zor
Sayı Yapmak
Zor
Kaybetmek
Zor

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Copyright © 2021 by K. Bromberg
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

JKB Publishing, LLC tarafından

yayımlanmıştır ISBN: 978-1-942832-

35-5

Kapak Tasarımı: Perfect Pear Creative Covers Kapak

Resmi: Wander Aguiar

Kapak Modeli: Brady Ervin

Düzenleme: Marion Making Manuscripts

Bıçimlendirme: Champagne Book Design

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Table of CONTENTS

<u>BAŞLIK SAYFASI</u>
<u>K. BROMBERG ÖVGÜ İÇİN</u>
<u>AYRICA K. BROMBERG TELİF</u>
<u>HAKKI</u>
<u>ITHAF ÖNSÖZÜ</u>
<u>BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>DÖRDÜNCÜ</u>
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM YEDİ</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>DOKUZSEKİZ</u>
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM</u>
<u>ON BEŞ</u>
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>
<u>ON YEDİNCİ BÖLÜM</u>

BÖLÜM ONSEKİZ

BÖLÜM ONDOKUZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

DÖRT YIRMI BÖLÜM

YIRMI BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BÖLÜM YIRMI BÖLÜM

YIRMI DOKUZSEKİZ

OTUZUNCU BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ BİR

BÖLÜM OTUZ İKİ

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM

OTUZ DÖRT OTUZ BEŞ

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BÖLÜM BÖLÜM OTUZ

DOKUZOTUZ SEKİZ

KIRKINCI BÖLÜM

BÖLÜM KIRK BİR

BÖLÜM KIRK İKİ

BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM

DÖRT KIRK BÖLÜM

KIRK BEŞ

KIRK ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM KIRK YEDİ
BÖLÜM KIRK BÖLÜM
KIRK DOKUZSEKİZ
BEŞİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ELLİ BİR ELLİ
BÖLÜM İKİ
BÖLÜM ELLİ ÜÇ ELLİ
ELLİ BÖLÜM DÖRT BEŞ
SONSÖZ
YAZAR HAKKINDA

C-

Gecikmiş doğum günün kutlu olsun. Bir dahaki sefere unutmayacağım.

Prologue

FINN

16 Yıl Önce

"BENİ NEREYE GÖTÜRÜYORSUN? On beş dakika içinde Molly'yi almam gerekiyor."

Babama bakıyorum ve geçen arabaların farlarının gözlüklerine ve yüzüne yansiyarak ışık ve gölge karışımına dönüşmesini izliyorum. Ama yüzünde o ifade var. Bana üzgün ya da kızgın olduğunu söyleyen ve bu sefer onu kızdıracak ne yanlış yaptığımı öğrenmekten korktuğum ifade.

Bugünlerde her küçük şey onu kızdırıyor.

Her. Küçük. Şey.

"Antrenmanlara yeterince zaman ayırmıyorsunuz. İyi bir şey yapmanın tek yolu zaman ayırmaktır. Sende bu yeteneğin olmadığını düşünmeye başlıyorum evlat. Yıllar boyunca sana tam olarak ne yapman ve nasıl yapman gerektiğini söyledim ve-" Bir iç çekişin ardından tekrar ona doğru bakıyorum.

Nereye gidiyoruz?

"Ama beni dinlemiyor gibisin. Beni duymak için. Sanırım sana tam olarak ne demek istediğimi göstermenin zamanı geldi. Doğru düşünmeye başlaman için kesinlikle öğrenmen gereken bir numaralı dersi."

"Baba." Boğazımı temizliyorum. "Efendim?"

Neden okulun otoparkındayız? Onu on dakika içinde almam gerekirken Molly'nin arabası neden burada?

"Kadınların dikkat dağıtmaktan başka bir şey olmadığını öğrenmelisin. Seninle oynayacaklar, kalbini kazanacaklar ve sonra seni mahvedecekler, tıpkı annenin sana ve bana yaptığı gibi sana hiçbir şey bırakmayacaklar." Sesini yükseltir

Sayamayacağım kadar çok kez duyduğum kelimeler. İndirgediğim sözler çünkü bizi terk ettiği için ona kızgın olsam da o hala benim annem. Beni hala bir şekilde seviyordu. O hala . . . "Kadınlar sizi hedeflerinizden uzaklaştıran geçici cazibelerdir, böylece sizinle işleri bittiğinde her şeyden vazgeçmiş olursunuz."

"Burada ne işimiz var?" Bu saçmalıktan bıkmış, Molly'yi görmek ve umarım bu gece ikinci (*ya da üçüncü*) aşamaya geçmek için yanıp tutuşan ben ona bağıyorum.

"Bir şeyi kanıtıyoruz." Babam, Molly'nin ışıkların altında durduğu okul spor salonunun ön tarafını işaret ediyor. Bir eliyle madalyonla oynarken bir yandan da ayaklarının üzerinde ileri geri kayıyor ve tam olarak göremediğim biriyle gülüşüyor.

On yedi yılımın her biri onun için biraz daha zor geçiyor. Uzun kahverengi saçları, daha da uzun bacakları, atletinin altındaki göğüsleri, gülümsemesi . . . evet, fena kapıldım.

Sonra Molly'nin ilgi odağı olan ve bana ayırdığını sandığım o gülümsemeyi takındığı Eddie Hamlin gölgelerin arasından çıkınca şaşkınlık hakim oluyor. Neden nefesimi tuttuğumu bilmiyorum ama tutuyorum.

Ve sonra tıpkı benimkine yaptığı gibi onun gömleğinin eteğinden tutup dudakları buluşana kadar onu kendine çektiğinde kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum. Öpüşene kadar. Elleri onun yanlarından yukarı kayana ve sonra onu kendine doğru çekebilmek için kıcına dayanana kadar.

Sadece. Gibi. Ben. Yaparım.

Molly mi?

Geriye doğru bir adım atarlar, böylece sırtı duvara dayanır.

Ya Eddie?

Elleri boynuna dolanıyor ve tıpkı bana yaptığı gibi ensesindeki saçlarla oynuyor.

Kız arkadaşım ve takım arkadaşım mı?

Sanmıyorum.

Ne oluyor lan?

Tepki veriyorum.

Bir saniye içinde arabadan çıktım, babamın kıkırdamasını zar zor fark ettim. "Molly?" İkisinin durduğu yere doğru koşarken bağıyorum.

"Düşündüğün gibi değil." Molly geri sıçradı, yüz ifadesi suçluluk ve şokun bir resmiydi.

"Ne düşünüyorum?" Kekeliyorum. "Eddie mi? Ne be adam?"

Göğsüne doğru ittiğimde öfke ve şaşkınlık beni incitiyor. Aldığı güçle geriye doğru tökezledi. Diğer öğrenciler spor salonundan çıkıyor, dövüşün cazibesine dayanamıyorlar.

Ama onların eğlencesi olmayı reddediyorum. Utancımın okulda konuşulmasına izin vermeyi reddediyorum.

Ellerim yumruk olmuş ve gözlerimi yakan yaşlara lanet ediyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve ne yapacağımdan, bunun nasıl olduğundan emin olamadan birkaç adım geri atıyorum.

Kalabalık artarken ve Molly'nin gözleri yaşlarla dolarken, "Anlamıyorum," diye fısıldıyorum. Başını sallıyor.

Yüzünde gördüğüm pişmanlığın gerçek olduğuna inanmak istiyorum ama bu geçen ay beni sevdiğini söyleyen kızla aynı kız. Benim sevdiğim kız.

Ve bunun doğru olduğuna inandım, o zaman neden kendime güveneyim? Buradan çıkmam gerek. Nefes almam lazım.

İhtiyacım var-

Tek kelime etmeden dönüyorum ve koşarak babamın hâlâ direksiyonda oturduğu arabaya gidiyorum.

"Finn," diyor ben kapıyı çarparken fazla sakın bir şekilde.

"Sür. Beni buradan götür," diyorum, sesim kısık, gözlerimdeki yaşlar geri gelmiş.

Ama arabayı çalıştırmıyor. Onun yerine, elleri direksiyonda oturup bize doğru bakan Molly'ye bakıyor.

"Şimdi bunca yıldır sana ne söylediğimi anlıyorsun. Kadınlar hainden başka bir şey değildir. Sizi kullanırlar, sonra da tükürürler. Onları kullanmayı ve onlar kancalarını takmadan önce tükürmeyi öğrenmelisin. Bu gerçekleştiğinde, şu an hissettiğin gibi hissedeceksin. Acı. Ham. Öfkeli. Tıpkı annenin bana hissettirdiği gibi. Ve senin, Finn. Bize yaptıkları yüzünden."

"Şimdi olmaz, baba." Ama sözleri bu kez kulaklarıma farklı şekilde çarpıyor. Bazı gerçekleri barındırmaya başladılar. Geçerli hissetmeye başladım.

"Kadınlar her zaman terk eder. Bunu unutma."

Sonunda kontak anahtarını çeviriyor ve yavaşça arabayı Molly ve Eddie'yi gördüğüm noktadan uzaklaştırıyor. *Tanrıya şükür*. Onlardan nefret ediyorum. İkisinden de nefret ediyorum. Ama babam beni buraya getireceğini nereden biliyordu?

Tam orada duracaklarını ve ne bulacağımızı nereden biliyordu?

Ve kalbim göğsümden sökölüp ezilirken neden güldü?

Chapter ONE

FINN

Karanlıkta tek ayağımın üzerinde zıplayarak, yerdeki bok yığınlarına takılmadan ayakkabımı giymeye çalışıyorum.

Çok geç.

Dengemi kaybediyorum ve kalçamı şifonyerinin köşesine çarpıyorum.

Orospu çocuğu. Ayakkabımın yarısı hala ayağımda olan bacağıma tutuyorum ve karanlığın içinden yatağa doğru bakarken acıya tepki olarak dişlerimi sıkıyorum.

"*Finn?*" Roxy'nin uyku sesi sesleniyor.

Elim pantolonumun fermuarında donup kaldım. *Kahretsin. Temiz bir kaçış için çok fazla.*

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor yatakta kayarak geceye karşı bir gölge gibi otururken.

Kısa bir süre için tereddüt ediyorum, onun sıcak vücudu ve çılgınca davranışları aklıma geliyor. Ama bu düşüncelerin hemen ardından bu akşamki sözleri geliyor.

"Birlikte iyiyiz, sen ve ben. Belki de kira kontratımı yenilememeliyim ve birlikte yaşayabiliriz." Ve eğer bu aletin kuruyup düşmesi için yeterli değilse, uyuduğumu düşündüğünde fısıldadığı yumuşak "Seni seviyorum Finn" iç çekişi vardı. Bu dört kelime neredeyse kalbimi durduruyordu.

Tanrım. O anda orayı terk etmemek için her şeyimi verdim.

Birlikte mi yaşıyorsunuz? Tüm bu dağınıklıkla çevrili olarak mı? İstedğim gibi gelip gitme özgürlüğüne sahip olmayarak mı?

Aşk mı? Kabul edelim. O aşk hakkında hiçbir şey bilmiyor, ben de öyle. Hayır, hazır başlamışken durmanın zamanı geldi.

Ve durumun kontrolü bendeysen. Gitme zamanı.

"Finn?"

"Müşteriler. Müşterilerim var," mırıldanırken yerdeki sayısız giysi yığınlarından birine basıp takılıyorum.

Kendime not: Boho-chic hatunlardan uzak dur. Her yerde çok fazla bok var.

Oh, ama bir de sevdikleri Kama Sutra pozisyonları var ...

"Müşteriler mi? Saat sabahın ikisi. Ne demek müşteri?" Siktir.

Saat iki.

"Az önce bir mesaj aldım. Başını belaya sokmuş. Onunla ilgilenmem gerekiyor."

Tanrı aşkına, çıkar beni buradan.

"Yatağa dön," diyor ve sanki bu beni ikna edecekmiş gibi yatağı okşadığını duyabiliyorum.

"Hayır. Mesaj geldi." Diğer ayakkabımı giyiyorum ve bir mobilya parçasının köşesiyle başka bir çarpışmayı başarıyla önlüyorum. "Bir müşterim kavga etmiş ve yardımına ihtiyacı var."

"Senin bir ajan olduğunu sanıyordum. Avukat değil."

"Ben onların her şeyiyim." *Ama senin değilim.* Telefonumun düğmesine basıyorum, böylece ekran karanlıkta aydınlanıyor ve bir mesaj alıyormuşum gibi görünüyor. "Gördün mü? Yine o."

Yatağa geri dönmeden önce yüksek sesle ofluyor - ön kapıdan çıkmadan önce onun bir yığın pisliğine daha takılıp düşmediğim sürece bana muzaffer hissettiren bir ses. "Peki, bu akşam görüşüyor muyuz?" diye soruyor, ses tonunun kenarlarında umut var.

". Michigan'a giden bir uçağa yetişmem gerekiyor." uç.

"Michigan mı?"

Michigan mı? Bu da çıktı?

"Evet. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum." Kapıda durdum ve baktım Etkili olması için ona geri döndüm. Baktığını biliyorum -piliçler her zaman bakar- ve onu terk ederken yapmak istediğim son şey bir pislik olmak. Yani, o bilmiyor ama ben öyleyim.

"Tamam o zaman. Döndüğünde beni arar mısın?" "Tabii ki."

Ve böylece, elimi gömleğimin koluna sokarak, bu paçuli kokulu, kristal kokulu yerden çıkmak için çaresizce ön kapıya doğru koşmaya başladım.

Aşağı Batı Yakası'nda dolu bir daire.

Rahat bir nefes almak için binadan çıkıp ondan uzaklaşana kadar bekliyorum.

Bu dikkat dağınıklığının bittiğine sevindim.

Ya da en azından birkaç gün içinde geleceğinden şüphe duymadığım telefonlarını ve mesajlarını savuşturmak zorunda kalana kadar.

Chapter TWO

STEVIE

Önümdeki havuz güvertesinde MÜZİK YÜKSEK SESLE ÇALİYOR. Mayo giymiş yüz kadar insan küçük sahnede ellerini havaya kaldırmış dans ediyor ve alkol bardaklarının kenarlarından etraflarındakilerin üzerine dökülüyor.

Ama kimsenin umurunda değil.

Las Vegas'a parti yapmaya geldiler.

Gevşemek için.

Tam da şu anda yapmam gereken şeyi yapıyorum.

Elimi alnıma götürüyorum ve şezlonga uzandığım karanlık güneş gözlüklerimin arkasından Carson'a bakıyorum. Günün kaçınıcı dersi bu? Sekizinci mi? Dokuzuncu mu? Ve saat öğleden sonra biri geçiyor.

"Keyfimi kaçırıyorsun Carson," diye mırıldanıyorum kalabalığın şu anda neye tezahürat ettiğini görmek için durduğu yere bakmaya çalışırken. Ama o yer değiştiriyor, ben de ona ve kolları kıvrılmış resmi gömleğine, önü pilili pantolonuna bakmak zorunda kalıyorum ki bunların The Venetian'daki havuz başı parti kulübünde işi yok. Benim oyunbozan müdürüm.

"O zaman belki de bu saatte kafayı bulmamalısın. Aslında, belki de dün gece sosyal medyaya yansıyan görüntüleri en iyi nasıl açıklayacağınızı düşünüyor olmalısınız."

"Tanrı korusun, kıymetli Stevie Lancaster biraz gevşesin," diyorum, başımı şezlonga yaslayıp gözlerimi kapatırken her heceme alaycılık karışıyor.

"Daha da iyisi, belki de Kellen'la birlikte sahaya çıkıp tekrarlarını yapmalısın. Bir sonraki Açık'tan önce backhand'inin çalışmaya ihtiyacı var."

"Git buradan, Carson." Cep telefonumu elime alıp karıştırmaya başlıyorum, gördüklerime hiç dikkat etmiyorum, daha çok ona dikkat etmediğimi kanıtlamaya çalışıyorum.

Yapmam gereken son şey Kellen ile sahada olmak ve onun babamın bana söyleyeceği ama kulağa çok farklı gelen şeyler söylemesi. Öyle ki hemen geriliyor ve topa vuruyorum.

"Bana dünkü antrenmana gelmediğini söyledi ve yanındaki masada duran boş bardaklara bakılırsa bugün de gelmeyeceksin gibi görünüyor."

Ondan ne kadar sıkıldığımı vurgulamak için omuz silkiyorum. Bebek bakıcılığından. Eğlence polisini uzaklaştırmak için her şeyi yaparım.

"Ara veriyorum, Carson. Buna izin yok mu?" Liam Lancaster'ın hükümdarlığı altında molalara, *yani eğlenceye* asla izin verilmediğini çok iyi bildiğim için soruyorum. Hep iş. Oyun yok. Hep koşuşturma. Günün her anı. "Spor antrenman teorilerini okuyordum," diye yalan söylüyorum. "Bu sabah okuduğum ve bugün için sloganım olmasına karar verdiğim makalede, elit bir sporcunun ara sıra birkaç gün izin yapmasının zihni, ruhu ve bedeni için iyi olduğu yazıyordu. Sporcuyu yeniden canlandırır ve zihniyetini yeniden düzenler." Ona verdiğim gülümseme şeker gibi tatlı ve samimiyetsizlikle damlıyor.

"Demek bar tepelerinde dans etmek, Sapphire'de striptiz direğini ele geçirmek diye buna diyorsunuz-"

"Bu bir meydan okumaydı *ve üzerimde* kıyafetlerim vardı." Dün geceki alkolün etkisiyle hatırlamaya çalışarak iç geçiriyorum. "Cards O' Fun'ı gerçekten denemelisin. Belli ki hayatında biraz daha spontanlığa ihtiyacın var."

"Cards O' Fun?" diye soruyor.

Çocukken oynadığımız tenis turnuvasındaki en eski iki arkadaşına atıfta bulunarak, "Evet, Vivi ve Jordan uydurdu," diyorum. Onlar uzun zaman önce oyunun rekabetçi tarafını bırakmış olsalar da arkadaşlığımız devam etti. Ve belki de Carson'la aramızda birden fazla dersin kaynağı oldular, bu yüzden onları sadece onu kızdırmak için gündeme getiriyorum. "Her gece onların oluşturduğu desteden iki kart seçip görevleri tamamlamam gerekiyor."

"Direk dansı ve başka ne gibi görevler?"

"Sosyal medya paylaşımlarını gördünüz. Tahmin edebilirsin."

"Monopoly ya da Yahtzee oynamayı tercih edemez miydiniz?" Kıkırdıyor.

"Bu pek maceracı olmazdı, değil mi?"

Bana bakıyor ve ben ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Yani iki kart çekiyorsun ve görevleri tamamlamak zorundasın, yoksa ne olur?"

Umursamazca omuz silkiyorum. "Benim bir şeyde kaybettiğimi hiç gördün mü? Onlar benim kızlarım olabilir ama ilk korkak ben olmayacağım."

"Bu bir şaka değil Stevie."

"Belli ki her zaman çok ciddi olduğunu düşünürsek," diyorum ses tonuyla alay ederek.

"Babanızın ölümüyle mücadele ettiğinizi biliyorum ve-" "Ne olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok-"

"Ama sanki uğruna çalıştığınız her şeyi bir kenara atmaya çalışıyorsunuz. Sana yardım ve yol gösterdiği her şeyi. En iyi durumdaydın ve şimdi sanki başarısız olduğunda bir bahanen olsun diye tüm bu saçmalıklarla vücudunu bilerek zehirliyorsun." Bir adım daha yaklaşıyor, böylece gölgesi yüzümü kaplıyor, belki ona bakarken güneş çok fazla geldiği için gözlerim kapalıdır diye.

Hayır. Sebebi bu değil.

Daha çok bana ders verilmesini istemiyorum.

"On beş yaşında profesyonel oldum ve neredeyse on yıldır hiç durmadan çalışıyorum Car. Çalıştım-"

"Aynen öyle, baban öldüğünden beri hayat hiç bitmeyen bir partiymiş gibi davranıyorsun."

Parti kalabalığından bir kükreme daha yükseliyor ve bu, onun sözlerini uzaklaştırmak ve onu duymamış gibi davranmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey.

Sanki öldüğünü hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Çünkü sahaya her adım attığımda onun sesini duymuyor ve orada olmadığını hatırlamak için dönüp ona bakmıyormuşum gibi değil. Ya da otel odamın kapısı her çalındığında, kondisyona geç kaldığım için kızmasını beklerken kalbim boğazıma düğümlenmiyor.

Her gün, her saniye bunu hatırlıyorum. O bir zorba olabilirdi ama aynı zamanda benim çapamdı ve şimdi kendimi denizde sürükleniyormuş gibi hissediyorum. Bu babamın ölümüyle mücadele etmek *değil*. *Buna içinde boğulmak denir*.

Yanımdaki masadan bir içki alıyorum ve höpürdetme sesleri bardağın dibine ulaştığını gösterene kadar pipeti emiyorum. Sesi bilerek çıkarmak için bir kez daha emiyorum.

Kahretsin. Bir taneye daha ihtiyacım var ve Killjoy Carson elleri kalçalarında ve yargısı ön plandayken kesinlikle yapamam.

"En azından sola çekilebilir misin, Car? Orada engellediğin seksi bir adam var ve ben doğrudan görüş açısı istiyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor ama ona attığım sırtışı hak etmek için yolumdan çekiliyor. İç çekişi, tadını çıkarmaya çalıştığım neşeli atmosferi bastırıyor. "Bana başka seçenek bırakmadın, evlat."

Ben senin çocuğun değilim.

Ama cevap vermiyorum. Konuştuğunu bile kabul etmiyorum. Parti yapan, iyi hisseden, anlamadığım ama bir süredir kendimi içinde kaybetmeye çalıştığım bir hayatı yaşayan tüm insanlara odaklanmak çok daha kolay.

"Yarın 10'da benim odamda olacaksın." Cevap vermedim.

"Stevie." Benim adım sinirli, ataerkil bir iç çekiş.

"On mu?" Bir yanım Carson'ın bu talepkâr yönüne şaşırsa da inliyorum. "Kızlarla benim bu gece bitirmemiz gereken Cards O' Fun varken bu çok erken." Derin bir iç çekiyorum ve manikürümü kontrol ediyormuş gibi tırnaklarıma bakıyorum.

"Bunu yapmazsan seni Amerika Açık'tan çekerim ve iki büyük sponsorumu kaybederim. Hiçbir şekilde hazırlıklı değilsin ve ortaya çıkıp kendini rezil etmene izin vermeyi reddediyorum."

Amerika Açık. Babamın en sevdiği turnuva. Küçük bir kızken dizine oturup, bir gün korta adım attığımda nasıl olacağını anlatmasını dinlediğim yer.

Ertesi gün beni antrenman sahasına götürür ve kollarımın ve bacaklarımın kopacağını düşünene kadar yaptırır.

Her biri içimden geçiyormuş gibi hissetmeme rağmen yüzümde tek bir duygunun bile titreşmesine izin vermiyorum.

"Hazır değil miyim?" Homurdanıyorum. "İki buçuk ayım var. Kendini ve güç triplerini aş."

Gülümsemesinde bir küçümseme titreşimi beliriyor. "Babana verdiğim sözlerin benim için hiçbir anlamı olmasaydı, yürüdüğün bu yolda kalmana izin verirdim. Hatta orta sahada dünyanın gözü önünde kış üstü düştüğünde bundan zevk bile alabilirdim. Ama o sözlerin benim için bir anlamı vardı Stevie. Gerçekten öyleydi."

Gözlerimi kaçırıyorum ve beni tehdit eden gözyaşlarını kırpmaya çalışıyorum. Carson'ı kovsam daha kolay olurdu. Ona beni ya da işlerin nasıl anlamayan yaşlı bir adam olduğunu söyleseydim, yalan söylemiş olurum. Derinlerde bir yerde

Babam onu seçerdi çünkü o işini bilirdi ve beni korurdu.

Ve belki de bunun için Carson'a kızıyorum. Babamın hasta olduğunu ben bilmezken o biliyordu.

"Stevie?" diye soruyor, sabırsızlığı sesini bastırıyor.

"Bu konuda ne yapabileceğime bakacağım. Bir kızdan bu kadar kısa sürede planlarını değiştirmesini bekleyemezsiniz."

Kıkırdamasında eğlenenden başka bir şey yok.

Belki de onu çok . Belki de zorlamadım.

Soru şu ki, ne kadar umurumda? Alt dudağımı ısıırıyorum ve kovulduğunu bildirmek için ona ve iyi niyetli moral konuşmasına bakıyorum.

"Bu gece son eğlencenizi yaşayın. Sarhoş ol, istediğin kişiyle yat, kişiyle oyna, ihtiyacın olan her şeyi sisteminden çıkar.

."

"Vay canına, ne biçim . Dinleyen herkes bana kızgın olduğunu falan düşünür." Kırpiklerimi kırıştırıyorum, koyu renk gözlüklerimin arkasından onları göremese de.

Bana doğru bir adım daha atıyor, eğiliyor ve konuşurken sesini alçaltıyor. "*Cards O' Fun*'ın son gecesini yaşa Lancaster, ama ihtiyatlı olmaya çalış, olur mu? Zaten çok fazla basın var, imajın çok fazla zarar gördü ve bunu onarmaya çalışması gereken kişi benim."

"Kimse sana o işi vermedi," diyorum huysuz bir çocuk gibi.

"Baban yaptı." Kelimeler havada kurşun gibi asılı duruyor. "Bana emanet etti ve ona verdiğim sözü tutmayı planladığımı bilsen iyi edersin."

Ondan bahsetmek bile midemi düğüm düğüm ediyor ve kalbimi hızla çarptırıyor. "Harika. Kimsenin istemediği bir işe sahip olduğun için başın sağ olsun." Yoldan çekilmesini işaret ediyorum ama hareket etmiyor. "Eğer orada dikileceksen, en azından bir işe yarayabilir ve bana bir iki içki daha getirebilirsin."

"Saat onda, Stevie."

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum ve Carson'a bakmadan bir içki daha almak için VIP bölümünde dolaşan garsona işaret etmeden önce ona bir selam veriyorum.

Boğazını temizliyor, bakışlarının ağırlığı beni hareketsiz bırakıyor. "Bu onu hayal kırıklığına uğrattı. *Sende*."

Her bir kelime güneş sinir ağıma inen bir koçbaşı gibi geliyor. Doğrudan bir suçluluk, acı ve incinme darbesi.

Sorun şu ki, bunlar beni besleyen, harekete geçiren ve bu şekilde davranmaya iten şeyler.

Carson bu sözlerle beni düzeltmek istedi ve için yanan bir ateşe benzin döktüğünün farkında değil. Çünkü babam -amacım, memnun etmeye çalıştığım tek kişi- gitti.

Ve hiçbir şey - ne kazanmak, ne parti yapmak, ne pratik yapmak, ne de denemek - onu asla geri getirmeyecek.

Chapter THREE

STEVIE

"HEYECANLARA İHTİYACIM VAR," diyorum boş içkimi boş slot makinesinin yanındaki boşluğa bırakırken.

Tik. Kene. Kene.

Özgürlüğüm için saat işliyor.

Carson'ın benim için düşündükleri konusunda saf değilim. Yarın sabah - belki de bugündür çünkü saatin kaç olduğunu bilmiyorum- yüksek topuklu ayakkabıları ve fazla mükemmel saçlarıyla gelecek ve bana imajımı tam olarak nasıl yeniden tasarlamamız ve yeniden paketlememiz gerektiğini söyleyecek titiz bir halkla ilişkiler yöneticisi.

Tik. Kene. Kene.

Bembeyaz tenis eteklerine ve şimdiye kadar yirmi dört yılımı geçirdiğim o lanet ipte yürümeye geri döndüm.

Tik. Kene. Kene.

Yanımda durup etrafı inceleyen bir numaralı destekçim Vivi'ye, "Bu bir süreliğine özgür olduğum son gece," diye sızlanıyorum. O ve Jordan beş gün önce benim isteğim üzerine buraya uçtular, babam olmadan kendimi çok bağısız hissettiğimi biliyorlardı. *Tek başıma.*

Ve o zamandan beri en iyi hayatımızı yaşıyoruz. Bu benim ve tipik yedi günlük antrenman, temiz beslenme ve alkolsüz rejimim için tamamen norm dışı bir şey.

"Ve?" Jordan, kırmızı boyalı dudaklarında muzip bir gülümseme belirlediğini söylüyor. "Eğer bu senin özgürlüğünün son gecesiye, sanırım yola çıksak iyi olacak." Kahkahası etrafımızı saran makinelerin elektronik seslerinin üzerinde çınlıyor.

"Peruğunu takmışsın," diyor Vivi, aynadaki yansımamı gördüğümde beni şok eden koyu kahverengi peruğumu işaret ederken.

O kadar gerçekçi görünüyordu ki iki kere baktım - ben, ama çok farklı görünüyordu. "Böylece isteyerek bulaştığımız herhangi bir belayı medyanın öğrenmesinden korunmuş oluyorsunuz."

Sırtışıım genişliyor. Özgürlük hissi hala o kadar yeni ve özgürleştirici ki, bu benim için bir uçmak gibi. "Asıl soru, bu ne tür bir sorun olabilir?" Gülüyorum ve sonra gözlerimi bir süreliğine kapatıyorum, en yakın arkadaşlarımın beklenti dolu bakışlarıyla karşılaşmadan önce alkolün odayı biraz döndürmesine izin veriyorum.

"Dans ettik. İçtik," diyor Jordan. "Kıçımızı yırtarak flört ettik ve seksi erkeklerle öpüştük-"

"Jordan ve ben bu gece için iki Eğlence Kartımızı tamamladık. Sen şu ana kadar sadece birini yaptın," diyor Vivi son kapalı zarfı iki parmağıyla tutarken, dudaklarında nazlı bir gülümsemeden daha fazlası var. "Sonuncusunu seçme zamanın geldi Stevie... tabii bunu yapacak kadar cesur değilsen?"

"Neden bundan hoşlanmayacağım hissine kapılıyorum?" Vivi'den Jordan'a ve sonra tekrar geri bakarken söylüyorum.

"Beni Eğlence Kartları'na hile karıştırmakla mı suçluyorsun?" Vivi kesinlikle öyle olduğunu anlamamı sağlayacak bir şekilde soruyor.

"Ver onu bana," diyorum ve zarfı elinden kapıp beni neyin beklediğini öğrenmek için yırtarak açıyorum. İçindeki kâğıt parçasını açıyorum ve orada yazan kelimeleri okuyorum: *tek gecelik bir ilişki yaşamak*.

Kâğıt parçasındaki cürete bakıyorum ve bunu işlemeye çalışırken tek kelime etmiyorum. İşlemekten ziyade, onlar gibi yeterli tecrübeye sahip olmadığım için bunu yapmaya nasıl edeceğimi düşünüyorum.

Vahşi bir çocuk olmak bir *şeydir*, bununla başa çıkabilirim. Rastgele bir yabancıyla yatmak benim için farklı bir alem.

Ancak bu fikrin yüzeyinin hemen altındaki uğultuyu inkar edemem. Benim yaşındaki herkes için normal ve tipik olan bir şeyi yapmanın heyecanı.

Jordan beni dürtüyor. "Vahşi yulaflarını ekmeye kararlıysan, Stevie, o zaman buna sahip olmanın bir numaralı yolu pervasız bir tek gecelik ilişki yaşamaktır."

"Ve bu kartın özgürlüğümün son gecesinde çekilmesini uygun bir şekilde planladınız, değil mi?"

Vivi'nin omuz silkmesi özür dilemekten daha az. Gülümsemesi daha da fazla. "Hadi ama kızım. Hayatta hepimizin *yaşadığı* pek çok normal şeyi kaçırdın. Tek istediğimiz senin de *biraz yaşamış* olman."

Birkaç hafta önce onlara yakındığım şey de bu değil miydi? Onlara kıyasla kendimi çok genç hissettiğimi. Dünyayı defalarca gezmiş ve çoğu insanın uğruna cinayet işleyeceği şeyleri deneyimlemiş olmama rağmen, hala pek çok geçiş törenini kaçırmış olmam.

"Hadi ama Steve," diyor Jordan en tatlı sesiyle. "Bu fikrin heyecan verici olduğunu biliyorsun. Ateşli bir adam. Özür dilemeden seks. Bağlanmak yok. Ve sonra, sadece yürüyüp gideceksin. Ayrıca, bu kıyafetle," diyor koyu kahverengi peruğumu , "kimse sen olduğunu anlamayacak."

Ona bakıyorum, cesaretim hangi tarafta durmak istediği konusunda kararsız, içeride mi dışarıda mı? Öpüştüğüm erkek/erkeklerin sayısını iki elin parmakları kadar sayabilirim. Yattığım erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Her zaman tenisle ilgiliydi. İşler ciddiye bindiğinde babam devreye girip birlikte olduğum kişinin yeterince iyi olmadığını ya da yanlış nedenlerle benimle birlikte olduğunu söylüyordu.

Kelepçeli.

Özel hayatım çok uzun zamandır böyleydi. Kontrol altında. Yönetilen.

Bu fikir beni çok mu geriyor? Tabii ki ediyor. Yine de Vivi ve Jordan'dan bunun ne kadar heyecan verici olduğuna dair hikayeler duydum. Gerçek adını bile bilmediğin biriyle yatmanın ne kadar asi ve heyecan verici olduğunu.

"Yani ..." Vivi soruyor.

. Tabii bunu yapacak kadar cesur değilseniz.

"Güzel. Tamam. Yapacağım." Titrek nefes alışım sözlerimi söylerkenki kararlılığımı yansıtmıyor ama bunu vurgulamak için başımı sallıyorum. Yine de önemli değil, çünkü hem heyecan hem de zafer karışımı olan çığlıkları tarafından boğuldu.

Vivi onun yerine, "Şimdi *becermek için* masum bir adam seçme zamanı," diye tamamlıyor.

"Vivi!" Dudaklarımda şehvet dolu bir gülümseme kayarken çığlık atıp koluna vuruyorum ve vücudum aniden ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlama için mırıldanıyor.

"Ne?" Utanmadan omuz silkiyor. "Günah Şehri'ndeyiz, o yüzden günah işlemeye hazır ol. Seksi ve daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmak üzere olan bir kadın gibi görünüyorsun. Ayrıca, kendi kişisel cehennemine geri döndüğünde sahada antrenman üstüne antrenman yaparken anımsayacağın bir şey olacak."

Jordan, "Haklı olduğu bir nokta var," diye ekliyor.

"Eğer bu gerçekten de *Killjoy Carson*'ın düşündüğünüz gibi sizi ele geçirmesinden önceki son eğlence gecenizse, o zaman bir patlama ile ayrılmanız gerektiğini düşünüyoruz."

"Tam anlamıyla." Jordan gülüyor ve parmak uçlarında durarak etrafımızdaki zemini taramaya başlıyor.

"Bu son kart." Vivi kartı elimden aldı. "Ve No Fun Carson seni bizden geri çalmadan önce her son maddeyi tamamlayacağımız konusunda anlaşmıştık."

Korku omurgamda yılan gibi kıvrılıyor. Seks kısmı iyi. Beni strese sokan *rastgele bir adam* kısmı.

"Çok fazla düşünüyorsun," diyor Jordan.

"Ama-"

"Bahsettiğimiz kişi bu gece dokunacağın kişi değilse, ama diye bir şey yok." Vivi tırnaklarını bardağına vuruyor. "Şimdi soru şu, *kimin olacak?*"

"Bize biraz daha yaşlı biri lazım. Ne yaptığını bilecek kadar yaşlı ama kaldıramayacak kadar da yaşlı olmayan bir adam" diyor Jordan.

"Tanrım." Kokteyl garsonunun bana uzattığı içkide boğuluyorum. "Yine de haklı," diyor Jordan ve sonra homurdanıyor ve yolun karşısında birini görür. "Sadece bu geceniz var, o yüzden zaman ayırmaya değeceğinden emin olmalıyız. Ne olmuş ona?"

Hepimiz bir adamın takım elbise ceketinin düğmelerini iliklediği blackjack salonuna doğru bakıyoruz. Uzun boylu, esmer tenli, öldürücü bir gülümsemeye sahip, havalı ve seksapel bağırان bir havası var.

Bunu umursadığımı söyleyemem.

Ama bir kadın gelip adamın dudaklarına bir öpücük kondurunca daha başlamadan umutlarım suya düşüyor.

Hepimiz homurdanıyoruz ve sonra yeniden aramaya başlıyoruz. Bay Tek Gecelik burada bir yerde . Karmaşa yok. Harika seks. Yani, en azından benim iyiliğim için böyle olmasını umabilirim.

Yine de, oyunu bitirmek için bunun gerekli olmadığını tahmin ediyorum.

Chapter FOUR

STEVIE

YAVAŞ GİDİYOR, AMA DAHA FAZLA ALKOL İÇEREK VE YER DEĞİŞTİREREK TELAFİ . Bir gece kulübü. Başka bir bar. Go-go dansçılarının platformlarına atlıyor ve gitmemiz istenene kadar orada dans ediyoruz.

Gece ilerliyor, alkol damarlarımızda vızıldıyor ve çok seçici olan benliğim için umutlar daha da azalıyor.

Normalde bu cüretten vazgeçmek beni heyecanlandırırdı ... ama eğer bu onlara yenilmek anlamına geliyorsa, hiç şansım yok.

"Dünyadaki tüm şehirler arasında en iyi şansa sahip olduğumuzun burası olduğunu düşünürsünüz, ama ..." Vivi'nin sözleri kayboluyor ve sonra alçak, zengin mırıltısı başlı başına bir alay konusu oluyor, dönüp dikkatinin odaklandığı yere bakmamız için bize yalvarıyor.

Evet.

Az önce bar alanına giren adamla göz göze geldiğimde aklıma gelen ilk düşünce bu oldu.

Uzun boylu, siyah saçlı ve geniş omuzlu. Yakası iliklenmemiş pahalı bir elbise gömleği giyiyor, gömlek kollarını kıvrarak gergin kollarını ve Rolex'e benzeyen bir şeyi sergiliyor.

İyi görüldüğünü bilen ve buna sahip çıkan bir adam. Bir odaya girdiğinde dikkatleri üzerine çeken bir adam ve kesinlikle benimkine sahip.

"*Merhaba güzelim,*" diye mırıldanıyor Jordan pipetinin etrafında.

Zaman ayırmaya değer biri var mı diye bakıyormuşçasına kayıtsızca odayı inceliyor.

Görünüşe göre öyleyim çünkü bize doğru baktığında gözleri benimkileri buluyor ve öylece kalıyor. İrkilmiyorum, başka tarafa bakmıyorum. İfadem

içimden geçen heyecanı yansıtmıyor bile çünkü gözüme çarpan adam benimle de ilgileniyor olabilir.

Bakışlarımız tutuştu. Utanmadan beni içine alırken, değerlendirirken, onaylarken gözleri kısılıyor. Sonra gördüğünü beğendiğini varsaydığım da, bir gülümseme hayaleti -kibir ve seksapel, iyi göründüğünü bilen bir adam- sunuyor.

Sırtışının bile onu arzulamama neden olması utanç verici. Utanç verici ama doğru.

" sende Stevie," diye mırıldanıyor

Vivi. Benim hamlem.

Derin bir nefes alarak bardan uzaklaşıyorum ve ona yaklaşmak için - belki kalçalarımı biraz daha fazla sallayarak- odanın içinde adım atıyorum.

Yaptıklarımın sonuçlarını çok fazla düşünemeyecek kadar sarhoşum. Mücadelenin ve bağımsızlığımın bir kısmını geri kazanmanın içinde o kadar kaybolmuşum ki, babamın kafama soktuğu ve beni daha önce böyle bir şey yapmaktan korkutmuş şeyleri düşünmüyorum. *Ya deliyse? Ya benimle özel bir ilişki kurmak için bir düzenbazsa? Ya bir seri katilse?*

Ama ben bu yüzden burada değil miyim? Bunu neden yapıyorum - *elbette onda sevdiğim şeylerin yanı sıra - çok fazla olan her şeyi engellemek için.* Sorumluluk. Görev. Keder. *Sadece Stevie Lancaster olmak ve onunla birlikte gelen tüm tuzakları.*

"Merhaba," diye nefes alıyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. Yakından daha da muhteşem görünüyor.

"Kendine merhaba," diye mırıldanıyor dirseğini masaya yaslayıp benimle ilgili her şeyi içine çekmekten çekinmezken. Kalın kirpiklerle çerçevelenmiş ela gözleri vücudumu boydan boya kat ediyor ve tekrar gözlerimin önüne geldiklerinde, o zahmetsiz gülümsemesi başlı başına bir afrodizyak.

"Ben Scarlett," diyorum ve bakışlarını kırmayı reddederek ona elimi uzatıyorum.

"Adı aslında Scarlett olmayan Scarlett," diyor ve elimi sıkıyor. "Sizinle tanışmak benim için beklenmedik bir zevk. *Ben Rhett.*"

"Rhett, ha?" Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Klasik filmleri bilen ve bu oyunu nasıl oynayacağını bilen bir adam. Beklenmedik ama fazlasıyla hoş. Elim olması gerekenden daha uzun süre onun elinde kalıyor ama buna aldırıldığımı söyleyemem. "Ben de memnun oldum."

"Bir içki ister misin?" diye soruyor ve ben cevap veremediğimi elini sırtıma koyarak beni bara götürüyor.

"Tabii. Evet." *Ne yapıyorum ben böyle?* Teklif ettiği koltuğa oturuyorum ve doğruca yukarı çıkmak yerine konuşma fırsatını memnuniyetle karşılıyorum. Özellikle de Vivi ve Jordan onun omzunun hemen üzerinden bizi izlediklerini ve sessizce bana yumruk salladıklarını görebildiğim bir yerde dururken. "Ne alırsınız?" diye soruyorum.

"Size bir içki isteyip istemediğinizi sorduğuma göre sorunun bu olduğuna inanıyorum," diyor hayalet bir gülümsemeyle.

Bir süre birbirimize bakıyoruz, kontrolün kimde olduğuna dair küçük bir irade savaşı yaşıyoruz, sonra boğazımı temizleyip benim için ne sipariş edeceğini söylüyorum. Bu küçük bir imtiyazdı.

İçki siparişlerimizi veriyor, onun dikkati barmende, benimki ise tamamen onda. "Tam olarak ne yapıyoruz?"

Harika bir soru, Stevie. Acayip zekice. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Kendini açıklıyor gibi görünüyor. Bir ya da iki içki. Biraz sohbet. Belki biraz flört."

"Flört mü ediyorsun?" Koltuğunda kayarken soruyorum ve açık elbise gömleğinin altından yontulmuş bir göğsün ipucunu alıyorum.

"Evet. Senin kadar güzel bir kadının bunu nasıl yapacağını bildiğine adım gibi eminim," diyor parayı barın öbür ucuna kaydırıp içkimi.

"Eminim öyledir." Sanki bu bardaki tek iki kişi bizmişiz gibi birbirimize baktığımız bir an oluyor. Ve bu benim için garip, ondan etkilenme kısmı değil, daha ziyade benden hoşlanmasını neredeyse umutsuzca istemem - normalde daha az umursayamazken.

"Ee *Scarlett*," dedi, "Vegas'tan değilsin sanırım?" "Hayır.

Sadece ziyarete geldim."

"Ve bardaki tüm erkekler arasında hedef almak istediğin kişinin ben olduğuma karar verdin." Ses tonunda bir soğukluk var. Ani ilgim için oyun oynamayabileceğini söyleyen bir kuşku.

Bunun beni nasıl hissettirdiğinden emin değilim.

"Neden sana olan ilgimi inanılması güç buluyormuşsun gibi hissediyorum?" İçkimin pipetiyle oynarken soruyorum. "Gözümü dikmek için yanlış adamı seçtiğimden mi endişelenmeliyim?"

Kıkırdıyor. "Bunu göreceğiz... ama ben sadece merak ediyorum
Neden?"

"Neden?" Ben soruyorum.

"Evet. *Neden?"* Omzunun üzerinden bakıyor ve Vivi ile Jordan'ın ikimizin ne yaptığını izlemiyormuş gibi yaptıkları yere el sallıyor. "Bunun senin ve arkadaşlarının, saçma bir ödül için bir erkeği ilk kimin ısıracağını görmek için uydurduğunuz bir oyun olmadığını nereden bileceğim? Ya da daha iyisi, bunun beni otel odama götüreceğiniz, bağlayacağınız ve sonra üçünüzün beni soyup soğana çevireceğiniz bir aldatmaca olmadığını nereden bileceğim?"

Ona, nazlı gülümsemesine ve şakacı gözlerine bakıyorum ve içten içe onun kolay lokma olmamasını seviyorum. Konu güzel bir kadın ve onunla şansının yaver gitmesi gibi uzak bir ihtimal olduğunda bile çok fazla erkek böyle davranıyor. *Kişisel deneyimlerimden falan bildiğimden değil.*

"Seni bağlamak mı? Bunu göreceğiz," diyorum, sözlerini ona tekrarlayarak ve dudaklarımda bu kadar ezik hissettirirken kelimelerin seksi görünmesini umarak. "Ama kesin olan bir şey var ki, bu bir oyun değil ve ben de bir dolandırıcı değilim."

"O zaman ne var?" diye soruyor bar taburemi iki dizim onunkilerin arasında olacak şekilde sallayıp bir elini çıplak bacağıma koyarken.

Bu bağlantı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve dokunuşunun altında nabzımın attığını hissetmemesi için dua ediyorum.

"Barın öbür ucundan bakıp seni çekici ve cazibeli buluyorum. Hayatımın günlük eziyetine dönmeden önce bir gece daha geçiriyorum ve biraz yaşamak istiyorum." Parfümümü koklayabilmesi ve kulağına fısıldadığımda nefesimin sıcaklığını hissedebilmesi için ona yaklaşıyorum, "Biraz hissetmek istiyorum. İnan bana hepsi bu kadar."

Parmakları bileğimi kavrayıp sabit tutarken, "Güven zor bir şey," diye mırıldanıyor. Onunla göz göze geliyorum ve "Tanrım," diye mırıldanana kadar geri adım atmıyorum ve bu kelimenin gürültüsü midemde beklentinin çırpınmasına neden oluyor.

"Peki ya sen? Tahmin edeyim mi? Vegas'a iş için geldin. Kontrolü elinde tutmaktan ve insanlara tam olarak ne yapmaları ve yapmamaları gerektiğini söylemekten hoşlanan bir tür yüksek güç sahibisiniz. Kumarhanenin cazibesine karşı olmasanız da, kontrol ihtiyacınızı göz önünde bulundurursak, bu gerçekten size göre değil, bu yüzden gerçekten istediğiniz şey

takılmak için. Yattığınız kadının size gerçek adını söylemediği ya da kulağınıza tatlı sözler fısıldamaya söz vermediği hızlı bir tek gecelik ilişkiye itirazı olmayan biri. Ve söz konusu eğlenceden sonra, siz yarınki toplantılarınıza giderken, o da hiç yıpranmadan çıkıp gidecek."

"Bu oldukça iyi bir varsayım," diyor, başını yana eğiyor ve beni incelerken şakacı gülümsemesinin tüm izleri kayboluyor.

"Öyle, ama yine de doğru, değil mi?"

"Belki, ama çok güçlü gelmek diye bir şey vardır." Yakınına eğiliyor ve fısıldıyor, "İstemeye değer bir şeyi elde etmek biraz daha zor olmalı."

Sözleri bana yabancı bir şekilde çarptı. Reddedilmek alışık olduğum bir şey değil ve az önce beni reddettiğine inanıyorum.

"Ama yine de ilgini çekiyor." İçkimin bir damlasını yalamak için dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Fark etti. Kesinlikle fark ediyor. "*Hatta ilgimi çekti.*"

"İlgilendiğimi kim söyledi?" diye soruyor bakışlarını ve sonra başını yanımdan geçen bir kadına çevirirken.

Boğazımı temizliyorum. "Gözün ödülde olsun, Rhett."

"Eski alışkanlıklar zor ölür, tatlım." Gülüyor ve bardağını sallayarak buzun kenarlarına çarpmasını sağlıyor. "Nerede kalmıştık?"

Gülüştüm alçak ve alaycı, kabadayılığım kesinlikle yerine geri döndü. Tırnağımla göğsünün ortasını daha da yukarı çekerek onu sadece benimle ilgilenmeye ikna ediyorum. "İlgileniyorsun, tamam. Burada oturup şu anda sakin sana evet demen için yalvarmışım gibi davranabilirsin ama öyle. Zihnin hâlâ bir şeyler düşünüyor ama bedeninin çoktan asansörle yukarı çıkıyor."

Aman Tanrım. Bunu gerçekten söyledim mi? Bu kelimeler gerçekten ağzımdan çıktı mı?

Evet. Evet, yaptılar.

Seksi dudaklarının arasından bir kıkırdama dökülürken bir kaşını kaldırıyor. "Ya hayır dersem?"

"O zaman bunu es aptallık olur," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Kendini oldukça yükseklerde görüyorsun, değil mi?"

Özür dilemeden omuz silkiyorum. "Şanslısın ki biliyorum çünkü bu gece buraya gelip de iki kez bakmama neden olan tek kişi sensin."

"Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin değilim." Sandalyesinde kayıyor, böylece iç dış uyluklarıma sürtünüyor. Bunu kabul etmeyi reddediyorum.

Nefesimdeki ani kesilmenin onun dokunuşuna tepki olduğunu kendim de fark ettim.

"Önümüzdeki birkaç içkiden sonra beni odana götürmeni isteyeceksem bunların bir önemi var mı?"

Başını iki yana sallıyor ve sırtıyor, gözleri aynı anda hem sinirimi bozan hem de beni tahrik eden bir şekilde gözlerime bakıyor. Ve Rhett hiçbir bahane ya da giriş yapmadan elini enseme götürüyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor.

Dudaklarımı diliyle zorlayarak açmıyor, onun için açacağımı varsayıyor. Sormuyor, sadece alıyor. Dudakları diliyle, kirli sakalının çeneme sürtünmesiyle ve elinin boynumdan yanağıma doğru baskın bir şekilde kaymasıyla.

İçtiği viskinin ve damarlarımda dolaşan arzunun tadına bakıyor. Öpüşürken acele etmiyor. Yavaş ama talepkâr, yumuşak ama istekli ve ellerimi kaldırıp pazılarına doladığımda vücudumdaki her sinir hazır olda bekliyor.

Şimdi bu mu? Bu kesinlikle beklemeye değer bir öpücük.

Kumar makinelerinin sesleri kayboluyor. Etrafımızdakilerin gevezelikleri kayboluyor. Öpücüğü beni mümkün olan en iyi şekilde sahipleniyor ve (umarım) yaptığı diğer şeylerin de aynı şekilde eksiksiz olduğunu ima ediyor.

Ve ben daha her şeyin bittiğini anlayamadan Rhett dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor. Tek kelime etmeden, o baştan çıkarıcı ağzının köşelerini kıvrıran memnun, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

Burada onun karşısında oturmuş etkilenmemiş gibi , oysa gerçekte kıcıma tekmeyi yemiş gibi hissediyorum. Bir yanım onun benim nasıl hissettiğimi görmemesinden nefret ediyor; dizlerinin bağı çözölen bir kadın olmadığım halde daha fazlasını istiyorum.

Ama dizlerimin bağı çözöldü ve kalçalarımın tepesi istemekten ağrıyor.

Önümüze bir tur daha içki konuyor ama ikimiz de birbirimize bakmaktan vazgeçip fark etmiyoruz.

"Yapacaksın," diye mırıldanıyorum sonunda, bu sözlerin ona daha iyisini yapabileceğini kanıtlaması için meydan okuyacağını varsayarak. Bu oyunu bırakacak ve bana ne kadar daha iyisini yapabileceğini gösterecek. Düşüncelerim ağzımdan döküldü çünkü öpücüğünden dolayı onları durduramayacak kadar telaşlanmıştım.

"Ben mi yapacağım?" Gülüyor.

"Evet. Geçtin." Koltuğumda arkama yaslanıyorum, bir bacağımı diğer bacağımın üzerinden geçirerek ayarlıyorum ve ardından pantolonunun iç kısmına hafifçe sürtüyorum.

Vücudu hareketsiz kalıyor ve içgüdülerinin bunun aslında oynadığım bir oyun olduğunu açıkça anladığını varsayabilirim. Vivi ve Jordan'la değil, onunla benim aramda bir oyun. İlk kim pes edecek? Bu kalabalık kumarhanede ilk hamleyi yapacak kadar diğerini istediğini kim kabul edecek?

"Sınava girdiğimin farkında değildim."

Bir kaşımı çattım. "Her şey bir test, değil mi? Ayrıca, bir erkek böyle öpüşebiliyorsa, en az onun kadar etkileyici *başka yetenekleri* de vardır."

Ondan bir tepki almak için bu yorumu yapıyorum ama o sadece orada oturup bardağını çeviriyor ve viskinin bardağın içinde dalgalanmasını izliyor. Gözlerini benimkilere dikmeden önce bir süre dudaklarını büzüyor. "Bunu gerçekten istiyor musun, *Scarlett*?"

Sözleri beni bocalattı. "Affedersiniz?"

"Sakın alınma. Kendine çok güvenerek konuşuyorsun ama hemen altında bir tereddüt var - bir belirsizlik parıltısı - bu da bana burada yapmaya çalıştığın şey konusunda yüzde yüz rahat olmadığını söylüyor."

İçimi bu kadar kolay görmesinden nefret ediyorum. Arzunun altında yatan şüphe ve belirsizliği görmesi. Her ne kadar bu kişi olmaya çalışsam da, onun ben olmadığımı, sadece bu gece için onun ayakkabılarını denediğimi fark etmesi. Sadece kafeslendiğim kişinin dışına çıkmaya ve bana izin verilenden daha fazlasını yaşamaya çalışıyorum.

Ve eğer hak edilmiş bir orgazm denediğim yeni ayakkabıyla birlikte geliyorsa, ben kimim ki hayır diyeyim?

Herkes kendi konfor alanının biraz dışında yaşamayı hak eder, peki ben kendi konfor alanımın dışına çıkmaya çalışırken o neden bana meydan okuyor?

"Biriyle yatmak bu kadar zor ," diye mırıldanıyorum.

"Ah, ama buna değecekse olmalı." Ayağa kalkıp barın üzerine biraz para atıyor, ben şaşkın şaşkın ona bakarken o uzaklaşmaya başlıyor. "Bir dakika. *Ne?*" Kıkırdaması bana doğru geri dönerken kekeliyorum. dönüyor.

"Geliyor musun?"

Kaşlarını kaldırarak alay ediyor ve bu üç kelimenin dikkatle seçildiğini söylüyor.

Chapter FIVE

STEVIE

SINIRLERİM BOZULDU.

Asansörün arka tarafında dururken, onu anlamsızca öpebilen ve elinin dayandığı yerde sırtının küçük kısmında bir delik açıyormuş gibi hissettiren bir adamla otuz dördüncü kata çıkarken her normal insan için olması gerektiği gibi.

O gülümseyip arabaya binen ve inen yolculara başıyla selam verirken ben orada öylece durmuş, bir yandan Vivi ve Jordan'ın beni bu işe nasıl ikna ettiklerini düşünüp çıldırıyor, bir yandan da adrenalın patlaması yaşıyorum.

Yoksa alkol yüzünden mi?

Ne olursa olsun, asansörden iniyoruz ve Rhett hiçbir şey söylemeden bana odasına eşlik ediyor. Arkamda sadece vücudunun sıcaklığı ve aramızdaki inkar edilemez cinsel gerilimin çatırtısı var.

Şimdi anlayabiliyorum. Jordan ve Vivi'nin ne hakkında konuştuğunu. *Cazibeyi. Heyecan. Bilinmeyen.*

Anahtar kartını kilidin içine kaydırıyor. Kilit yeşile döndüğünde kapıyı açıp kapatıyor ve beni nezih ama benim çatı katıma hiç benzemeyen bir odaya götürüyor. Şeritte yanıp sönen ışıkların mükemmel bir görüntüsünü veren pencerenin yanındaki masada evraklar ve bir dizüstü bilgisayar ve yerde açılmadan duran bir bavul var.

Bana dönmeden önce odanın içinde birkaç adım yürüyoruz. Bana bakışında bir meydan okuma var, sanki "İstediyini aldın, şimdi ne yapacaksın?" der gibi.

Kalbim hızla çarpıyor ve nefesim kesiliyor. Korkup odadan çıkabileceğimi ve Vivi ile Jordan'a yalan söyleyebileceğimi biliyorum.

Ama istemiyorum. Bir erkeğe ilgi duymanın ve ondan mümkün olan her şekilde zevk almayı istemenin yanlış bir tarafı yok.

Yavaş ve sabit bir derin nefesle Rhett'in yanına gidip ilk öpücüğü başlatıyorum. Ellerimi göğsünün düzleminde kaydırıyorum, avuçlarımın altındaki keskin elbise gömleği serin, boynuna kaydırmadan önce ve dudaklarımı onunkinin üzerine eğiyorum.

Ve böylece öpüşme başlıyor. Dudakların ve dilin yavaş dansı, inlemeler ve memnun iç çekişler, elleri hala yanlarındayken duvara bastırılmış bedenimin onunkiyle buluşması. Alt kattaki ilk öpücük daha çok beni sinamaya yönelik bir meydan okumayken, bu seferki daha ölçülü. Dilinin benimkiyle dans ediş ve dudaklarının yumuşak ama talepkâr oluşu hâlâ erotik ve çok seksi ama kendini tutuyor.

Bana dokunmuyor.

Elleri sanki dizginleri benim ele almama izin veriyormuş gibi yanlarında, oysa bunu yönlendirmesini istediğim o, bunu kontrol etmesini istediğim o.

Bir adım geri atıyorum ve öpüşmeyi kesiyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve şehvetle ağırlaşmış göz kapaklarını ve pantolonunun dikişine baskı yapan etkileyici şişkinliği gördüğümde içimde küçük bir heyecan fırtınası kopuyor. İkimiz de nefesimizi tutmaya ve bu gecenin nasıl bir hal aldığını anlamaya çalışırken onun omuzları da benimkiler gibi inip kalkıyor.

"Bu bir oyun değil Rhett," diye mırıldanıyorum tırnaklarımı gömleğinin kumaşında gezdirirken. Beni izliyor, tenime çarpan nefesinin sıcaklığı, bakışlarının dudaklarıma kayması ve sonra tekrar yukarı bakması, cehennem kadar seksi. Ve bu bile beni teşvik ediyor. "Ben sadece seni çekici bulan, kendine güvenen bir kadını." İlk düğmeyi açıyorum. "Seni isteyen." Bir diğeri çözülüyor ve bana tonlanmış, bronzlaşmış bir göğüs görüntüsü veriyor. Sinirler yerini arzuya bırakıyor. "Ona dokunmanı isteyen."

Ve bu altı kelimede bir kibrit çakmak gibi bir şey var. Çünkü Rhett bu kelimelerle pozisyonumuzu bir anda değıştirdi; ben sırtımı duvara dayamıştım, o ise beni duvara bastırıyordu.

Elleri şimdi hareket ediyor.

Ağızla senkronize bir şekilde hareket ediyorlar ve bu yetmezmiş gibi eteğimi yukarı kaldırıyor, sert parmak uçları kalçalarımın yumuşaklığına değıyor. Elini külotumun dantelinin altından kaydırıyor ve kalçalarımın V kısmına sürtünürken çıplak kıkımını kavırıyor.

Bu bir alay. Bir alay. Teslim istediğim bir ayartma.

Ağız atletimin kumaşından göğsüme doğru yaklaşıyor ve ben de kendimi ona doğru iterek sırtımı dikleştiriyorum. Ağızının sıcaklığı başlı başına bir his ama parmaklarının kalçalarımın arasında yer bulması benden kısık bir inilti çıkarıyor.

Parmaklarını külotumun altından geçirip beni sıcak, ıslak ve fazlasıyla istekli bulduğunda inlememe kendi gırtlaktan gelen iniltisiyle eşlik ediyor. Duyguların saldırısını memnuniyetle karşılarken, kontrolü ele alması için ona erişim sağlamak için ayaklarımı daha da açıyorum.

Bana tekrar bir şeyler hissettirecek herhangi bir şey.

Bana her şeyi bir süreliğine unutturacak herhangi bir şey.

Ellerim ona gidiyor. Telaşlı bir hareketle gömleğinin kalan düğmelerini açıyorum ve ağızı tekrar benimkindeyken kollarını kollarından çıkarıyor. Pazuları sert ve parmakları hisler ve zevk uyandırırken tutunabildiğim tek şey. Tek düşünebildiğim ona dokunmak, onu hissetmek ve ağızımdan dökülen aynı boğuk iniltileri onun da çıkarmasını sağlamak.

Ellerim pantolonunun üzerinde. Düğmesi. Fermuarında. Parmaklarım onun kadifemsi pürüzsüz sertliğini sarana kadar iç çamaşırının bel bandının altından kayıyor. İniltisi kulaklarımı dolduruyor ve duymak istediğim her şey bu - bunu benim kadar çok istiyor.

Dudakları boynumun kıvrımından kulağımın kabuğuna, köprücük kemiğime ve aşağıya doğru ağızı açık öpücüklerden oluşan yıkıcı bir iz yaratırken, parmakları beni kavlıyor, elinin avuç içi serbest kalmak için yalvaran sinirlerin merkezine baskı uyguluyor.

Vücudum beklenti ve uyarılma ile titriyor ve tek düşünebildiğim *Daha fazla*. Ondan daha fazlasını istiyorum. Daha ihtiyacım var.

Parmakları beni daha fazlasını isteme ve içime girene kadar durması için yalvarma noktasına getirmek için hummalı bir şekilde çalışırken ağızlarımız tekrar birleşiyor.

Ama geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmiştim. Şimdiden ellerimi onun pazılarına koymuş, kalçalarımı onun ellerine doğru savuruyor, orgazm sisi üzerime çökerken tutarsızca inliyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, dişleri alt dudağımı hafifçe çekiştirmeden önce nefeslerimiz birbirine karışıyor. Pantolonu ve kemeri ayak bileklerinin etrafından düşerken . "Prezervatif. İhtiyacımız var-"

"Evet. Prezervatif. Evet," diyorum, hâlâ onun, bunun, içimi acımadan yırtan doruk noktasının etkisindeyim. Dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve elim son bir kez shaftının uzunluğunda aşağı yukarı geziniyor.

"Hemen döneceğim." Pantolonunu çıkarıp çıplak adımlarla banyoya giriyor ve bana muhteşem arka tarafını ve geniş omuzlarını fazlasıyla gösteriyor.

Ama . . . *Aman Tanrım*. Eteğimi ayaklarıma kadar indirirken başım dönüyor. Zayıf hissediyorum. *Doymuş*. Başım döndü. *Orgazmın bana neler yapabileceğini hiç bilmiyordum*.
. . . bu.

Chapter SIX

FINN

CHRIST.

Bu nasıl oldu?

Şikayet ettiğimden değil ama uzun bir uçuştan sonra rahatlamak için bir iki içki içmek için bara yaptığım hızlı bir gezinin odamda muhteşem bir kadınla sonuçlanmaması gerekiyordu ve ben ceketimi giymek için prezervatif almak için banyoya koşarken onun uyarılması hala ellerimde ıslaktı.

Yine buradayız.

Prezervatifi aletimin üzerine sararken ve odaya geri dönerken bu düşünceye kıkırdıyorum.

"Her şey hazır..." Ama yatağımın üzerinde yatan, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, dantelli sütyen ve külot takımıyla çırılçıplak olan *Scarlett*'e bakarken söylediklerim kulak arkası ediliyor.

Ve tamamen kendinden .

"Hayır. Hayır. Hayır," diye mırıldanıyorum ona doğru ilerlerken, inanılmaz vücudunu görünce sikim sertleşiyor ve onu uyandırmak için omzunu sallamaya başlıyorum.

Başladığımız şeye devam etmek için.

Ama kımıldamıyor. Kıpırdamıyor bile. Ve ben kaya gibi sertleşmiş bir sik, yatağında mutluluktan uçan muhteşem bir kadın ve görünürde hiçbir rahatlama olmadan öylece kalakalıyorum.

O kadar sarhoş muydu? Bunu nasıl fark etmedim?

Ve daha da önemlisi, şimdi ne yapmam gerekiyor?

Belli ki onunla eğlenceli vakit geçirmeyi umuyordum, yoksa onu odama davet etmezdim. Ama şimdi? Şimdi, eğer menüde seks yoksa gitmesi gerekiyor.

", Scarlett. zamanı. Eve gitme zamanı."

Tek gecelik ilişkiler benim yatağında uyuyamaz. Seks yaparız. Birimiz ayrılır. Duş alırım ve onun anısı dışında her şeyden kurtulurum.

Hikayenin sonu.

Öte yandan, tek gecelik ilişki olsun ya da olmasın, çoğu kadın benim yatağında uyuyamıyor, yani bu ne burada ne de orada.

Ama bu ... o ... bununla nasıl başa çıkabilirim? Onu kucağıma alıp koridorda kendi kendine uyanabileceği bir yere bırakamam ki.

O kadar da hıyar değilim.

Bu Karma boho chic piliç için mi? Gecenin bir yarısı ayrılıp mesajlarını ve aramalarını görmezden geldiği için mi?

"Siktir," diye inliyorum, oysa başka nedenlerle inlemeyi tercih ederdim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve yatağımdaki kadını inceliyorum. Muhteşem olduğunu söylemek hafif kalır. Uzun, kahverengi saçları var -ki halı kesinlikle perdelerle uyuşmadığı için doğal olmadığını varsayabilirim- dolgun, şehvetli dudakları ve spor salonunda zaman geçirdiğini haykıran bir vücudu var. Sıkı ve bronzlaşmış ve önümüzdeki bir iki saat boyunca ellerimin onun her yerinde olmasından zevk almazsam kahrolsun.

Ama şimdi ben buradayım ve o da orada. "Sürüngenleşiyorsun," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Kendimden geçmiş bir kadına bakarken onu sikmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmek ne kadar tuhaf.

Şanslı ki bu gece gözünü diktiği kişi benim, durumdan faydalanabilecek başka bir adam değil.

Kadınlarımın istekli, alıngan olmalarını isterim, komada olmalarını değil.

"Hadi Scarlett," diyorum, onu sarsıp uyandırmaya çalışıyorum ama nafile. Seçeneklerimi tartarak otel odasının bir ucundan diğer ucuna yürüyorum. Bara geri dönüp arkadaşlarının hâlâ orada olup olmadıklarına bakayım ve gelip onu almalarını sağlayayım mı? Uyumasına izin mi versem? *Sikeyim mi?*

Karmaşık olmaması gereken bir şey şimdi daha karmaşık hale geldi.

Banyoya doğru hızlı bir yürüyüşle, kullanılmamış prezervatifi artık gevşemiş olan sikimden çıkarıp çöpe atıyorum. Sonra, pantolonumu bulup giyiyorum, yatağa yaklaşıp Scarlett'in topuklu ayakkabılarını teker teker çıkardıktan sonra onu yatakta daha rahat bir pozisyona getiriyorum. Sonra onu yorganla örtüyorum ve orada durup bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye başlıyorum.

O uyurken biraz iş yapmak mı? Kanepede uyuyakalmak ve sabah onunla uğraşmak mı? Banyoya gidip otuzbir çekip numara mı yapalım?

Kanepe o zaman.

Sadece tatmin olmamakla kalmadım, aynı zamanda aniden bitkin düştüm. Uzun bir uçuş rötarla kesildi. Yeni takımının oyunlarını öğrenmesine yardımcı olmaya çalıştığım bir NFL oyun kurucusuyla dolu bir tabak. Yakalayıcısına yumruk atarak başını belaya sokan asabi bir MLB atıcısı ve oops, tesadüfen kameraya yakalanmış. Elbette her gün kişiliklerle uğraşıyorum ama şu anda yüküm normalden daha ağır.

Bu listeye şu anda olmak istemediğim Vegas'a gelmeyi de ekleyin.

Ve Carson Vega yarın tanışmak isteyeceğim son kişi.

Ama ben sözümün eriyimdir.

Özellikle de akıl hocam ve beni bu rekabetçi, acımasız, her şeyi kapsayan spor yöneticiliği işine başlatan adam, gecikmiş bir senedi nakde çevirmek için aradığında. Gerçekten yerine getirmek için zamanım ya da isteğim olmayan bir senet, ama bugün bulunduğum yerde oturabilmem için bana yardım eden tek kişi o.

Yine de şu anki koşullarım düşünüldüğünde bu pek bir şey ifade etmiyor - burada, yatağında bir kadının üstünde olmak yerine onunla birlikte oturuyorum.

Yine de ona borçluyum. Ödeyebileceğimden çok daha fazlasını, gerçekten.

Asıl soru şu: Mevcut müşterisini cezbetmek benim borçlarım için adil bir takas mı?

İnternetteki paylaşımları gördüm ve açıkçası prima donna, vahşi bir çocukla uğraşacak vaktim yok. Stevie Lancaster da son zamanlarda sosyal medyada tam olarak böyle görünüyor. Son beş yılın en iyi kadın tenisçisi olabilir ama ne onun saçmalıklarına ne de dramasına ayıracak vaktim var.

Ama Carson'ın şakasını yapacağım. Konuşmasını dinleyeceğim, sonra da ona müşteri listemde yerim olmadığını, Stevie'yi uslu durması ve yoluna girmesi için motive edecek zamanım ve sabrım olmadığını söyleyeceğim.

Scarlett gülüyor. Hâlâ uyuyor ve uyku sersemliğiyle gülüyor, ama öyle bir gülüyor ki, bu gecenin nasıl bittiğine pişman oluyorum.

İçimi çekerek yataktaki fazladan birini alıyorum ve tam kanepeye uzanmaya hazırlanırken daha önceki konuşmamızdan bir şey aklıma geliyor. *Bu bir oyun değil ve ben de bir dolandırıcı değilim.*

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarım ve tabletimin yanındaki masanın üzerinde duran cüzdanıma bakarken. Ya o da öyleyse ve bunların hepsi bir oyunsa? Bayılması için uygun bir zamanlamaydı. Tek bildiğim, arkadaşlarının koridorda oturup içeri girip beni soymak için uyumamı bekledikleri. Ne de olsa erkekleri seks fikrinden başka ne etraflarında olup bitenlere karşı kör edebilir ki?

Paranoya beni ele geçiriyor ve anahtar kartım da dahil olmak üzere odamda değerli ne varsa alıp otelin sağladığı dolaptaki kasaya yerleştiriyorum.

Ve tabii ki kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama Karma gerçek bir şeyse, tedbiri elden bırakmamak en iyisi.

Kanepeye çöküp cep telefonumu pantolonumun kemerine sıkıştırarak uykuya dalmadan önce yatağında uyuyan kadına son bir kez bakıyorum.

Chapter SEVEN

FINN

12 yıl önce

"Kıcını kaldırdığı için onu suçlayabilir misin?"

Başımı asılı olduğu yerden kaldırmıyorum, dizlerimin arasındaki ellerimde duran kaska bakıyorum. "Şimdi olmaz baba."

"Şimdi değil mi?" diye homurdanıyor. "Şimdi değilse, tam olarak ne zaman? Koç seni sahadaki berbat performansın yüzünden takımdan attıktan sonra mı? Bursunu kaybettikten ve eğitim masraflarını kendin ödemek zorunda kaldıktan sonra mı? Pek de güvenilir bir evlat sayılmazsın, bu yüzden geleceğinin kendi omuzlarına bağlı olması ihtiyacın olan son şey."

Söz konusu o ve onun taşkınlıkları olduğunda alışkın olduğum bir şekilde utanç üzerime çöküyor. Ona kaç kez maçlara gelmemesini söylediğim önemli değil, yine de geliyor. Hala maçtan sonra bir şekilde sahaya girip ne kadar boktan oynadığıma dair derinlemesine düşüncelerini yayınlıyor.

"Bu senin geleceğine giden bilet, Finn. NFL. Hayatın boyunca para kazanacağın garantili bir maaş çeki."

Derin bir nefes aldım ve gerçekliğimi düşündüm. Dizlerim sürekli ağrıyor ve ihtiyacım olan rotator manşet ameliyatı NFL geleceğimi çoktan belirledi. *Öyle bir şey olmayacak.* Ama şimdiye kadar olmaya zorlandığım tek şey buydu. Olmama izin verilen tek şey.

"Orada Mason'la konuşan adamın kim olduğunu biliyor musun?" Babam, ona yanıt olarak henüz tek bir kelime bile etmemiş olmama rağmen konuşmaya devam ediyor. "O Carson Vega. Sektördeki en iyi spor menajerlerinden biri." Yaklaşıp kulağıma bir şeyler fısıldamak için eğildi.

onu uzaklaştırmamalısınız. "Bugün burada takımının maçını izliyordu ve şimdi seninle konuşmak yerine yedeğin Mason'la konuşuyor. Nedenini bilmek ister misin, evlat? Çünkü bugün bir bok atmadın, bu yüzden Koç seni oyundan aldı. Hayatındaki en önemli adam olabilecek kişi orada durmuş maçla ilgili notlar alırken seni kenara aldı."

"Şimdi olmaz, baba."

"Spor senin sevdiğin tek şey. İşin en iyisi gözünü sana dikmişken zirvede performans göstermeyerek kariyerini çöpe attın. Kendini göster Finn."

Babam yanıma geldiğinden beri ilk kez ondan başka birine odaklanmak için başımı kaldırıyorum ve Carson Vega'nın bizden sadece birkaç adım ötede, duyma mesafesinde olduğunu fark ettiğimde irkiliyorum. Ve tabii ki, gözleri benimkilerle buluştuğunda bir deliğe girip utançtan ölmek istiyorum. Kibarca gülümseyip başını salladıktan sonra babamın küçük bir çocuğu azarlayan bir ebeveyn gibi eğildiği tarafıma bakıyor.

"Soyunma odasına gitmem gerekiyor. Koç'un konuşması falan," diye mırıldanıyorum ve Koç'un sahanın öbür ucunda medyayla sohbet ettiğini çok iyi bildiğim halde babama bakmadan banktan kalkıyorum.

Ama ondan uzaklaşmak için iyi bir bahane.

İyi bir çıkış.

Bana zaman kazandıracak herhangi bir şey, böylece daha sonra çocuklarla birlikte kendimi alkole boğabilir ve bugün olanları unutabilirim.

Duş sıcak, çocuklar ben oyundan çıktıktan sonra elde ettiğimiz galibiyetten dolayı gürültülü ve ben soyunma odasından çıkarken ayaklarımı sürüyorum. Yapmak istediğim son şey babamla yemeğe gitmek ve onun her oyunu analiz etmesini, her hatayı vurgulamasını ve bana ne yapmam gerektiğini söylemesini dinlemek.

Soyunma odasının kapısını iterek açıyorum, başımı öne eğiyorum ve ruh halimin boktan olmasını umursamıyorum.

"Sanderson."

İsmimi duyunca irkiliyorum ve bir metre ötemde Carson Vega'yı görünce yürümeyi bırakıyorum. Kısa beton bir duvara rahatça yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayak bileğini diğerinin üzerine atmış. Gömleği maç sırasında kızgın güneşin altında kalmasına rağmen gıcır gıcır, kolları manşetten kıvrılmış ve anladığım kadarıyla kolunda çok pahalı bir saat var. Koyu renk saçları şekillendirilmiş ama sert değil ve güneş gözlüklerini çıkardığı için gömleğinin üst kısmına takılmış.

"Efendim?" Kalbim çarparak söylüyorum. Benimle gerçekten konuşuyor olmasından duyduğum heyecanla, babamın daha önce bana söylediklerini duyup duymadığından duyduğum utanç arasındaki o anda sıkışıp kaldım.

"Carson Vega," diyor yumuşak bir sesle ve elimi sıkmak için uzanırken samimi bir gülümsemeyle çerçevenlenmiş.

"Finn. Finn Sanderson."

"Kim olduğunu biliyorum," diyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor. "Son zamanlarda zor günler geçirdin. Omzun hasar görmüş ama ameliyat olmak için sezonun bitmesini bekliyorsun, bu yüzden kimse ne kadar kötü olduğunu bilmiyor. Haksız mıyım?"

Kimseye söylemediğim halde nasıl bildi? Babama bile. Özellikle de babama.

Yüz ifadem düşüncelerimi ele vermiş olmalı çünkü gözleri şefkatle doluyor. "Atış yapmadan önce kolunu hafifçe büküyorsun," diyor açıklama olarak. "Koç'u üzmemek için bunu saklamaya çalışıyorsun ve doktorun oynayarak daha fazla zarar vermeyeceğini söyledi, sen de öyle yapıyorsun."

"Nasıl-"

"İzlemek, gözlemlemek ve bilmek benim işim. Ve bunu sayamayacağım kadar çok kez gördüm." Omuz silkiyor ve bana dönmeden önce birinin bir şeyler bağırdığı koridora bakıyor. "Ameliyat olacaksın, rehabilitasyona gireceksin ve geri dönebilir ya da dönemeyebilirsin. Bazen işe yarar ve eskisinden daha iyi bir şekilde geri dönersin, bazen de tam bir rezalet olur ve hayallerinin yok olduğunu fark edersin. Acımasız olmak istemem ama bu işler böyle yürüyor."

Nedense boğazıma düğümlenen duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum. Belki de saklamaya çalıştığım şeyi benden başka birinin bilmesinin verdiği rahatlama. Belki de artık bu sırta o kadar da yalnız olmadığımı hissetmektir. *Ya da belki de bana ne kadar boktan biri olduğumu söyleyip durmadığı içindir.*

"Sen içerideyken seni sorup duruyordum." Çenesini az önce çıktığım soyunma odası kapısına doğru kaldırdı. "İyi notların var, güçlü bir iş ahlakın var ya da Koç Tejada öyle diyor ve her şeyden öte, takım arkadaşlarıyla koçluk personeli arasında yapıyorsun. Bu hoşuma gitti." Kıkırdıyor. "Bunu çok sevdim."

"Teşekkür ederim," diyorum beceriksizce, birinin diğeriyle ne ilgisi olduğundan ya da bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değilim.

"Her neyse, seni beklememin nedeni sana şunu söylemek istememdi: Baban yanılıyor." Bu sözler karşısında kalbim sıkışıyor çünkü tabii ki benimle ilgilendiğini söylemek için beklediğini umuyordum. Gelecek için. NFL'de beni temsil etmesini. "Söylediklerine ister kulak misafiri oldum ve senin dinamiklerini bilmiyorum, umurumda da değil ama dürüst olmak gerekirse söyledikleri saçmalıktı. Kariyerinize NFL'de devam edemeyecek olmanız spor hayatınızın bittiği anlamına gelmez."

Babama bir mazeret sunmak için ağzımı açıyorum ama hayatımda ilk kez ağzımdan kelimeler çıkmıyor. Carson'ın sözleri bende bu kadar derin yankı uyandırıyor. Bunun yerine ağzımı kapatıyorum ve karşımdaki bu devasa varlığa sadece başımı sallıyorum.

Carson gömleğinin cebini karıştırıyor ve kartvizit gibi görünen bir şey çıkarıyor. Bakmadan alıyorum.

"Diplomanı alıp mezun oluyorsun ve hâlâ spor kariyeriyle ilgileniyorsan, beni görmeye geliyorsun. Her zaman iyi bir stajyere ihtiyacım vardır. Ayrıca," diyor kendini duvardan iterek ve gülümseyerek, "bunun nereye varacağını asla bilemezsin."

Ve başka bir şey söylemeden koridorda yürümeye başlar.

"Bay Vega," diye sesleniyorum arkasından. Duruyor ve ben kartviziti tutarken dönüp bana bakıyor. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve sonra diğer tarafa yöneliyor. Kartı elimde evirip çevirirken bir sonraki binayı geçene kadar onu izliyorum.

Carson Vega bana stajyerlik teklif etti. Bir can simidi.

Mezun olduğumda sporun bir parçası olmak için bir yol.

Vay anasını.

Belki de hayatım düşündüğüm kadar -daha doğrusu babamın düşündüğü kadar- berbat olmayacak.

Chapter EIGHT

FINN

BOYNUM BENİ ÖLDÜRÜYOR.

Yavaş yavaş başladığımda aklıma gelen ilk ve tek düşünce bu.

Bu ve sonra bir şey sikime doğru titreşmeye başladığında ani bir sarsıntı.
Telefon.

Bu benim telefonum.

Telefonum neden pantolonumun içinde?

Ve daha bu düşünce aklımdan geçmeden beynim ateşleniyor ve dün gece aklıma geliyor. *Scarlett*. Neredeyse seks. Bayılması. Dolandırıcı kadın.

Kanepeden atladığımda, kapatmadığım perdelerden odaya süzülen parlak ışık karşısında irkiliyorum. Bacağım sehpaye değdiğinde bir küfür savuruyorum ama önümde boş yatağımı görünce acıyı çabucak unutuyorum. Banyonun kapısı açık ve içerisi boş. *Scarlett* yok. Uyanmış ve gitmiş olmalı.

İşte o zaman komodinin üzerine serpiştirilmiş dört adet yüz dolarlık banknotu görüyorum. Sanki gördüklerime gerçekten inanmıyormuşum gibi ona doğru yürürken bir kez daha bakıyorum.

Bana nakit mi bıraktı? Sanki hizmetleri için ödeme yaptığı bir eskortmuşum gibi mi?

Alınmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım
emin değilim. Ya da bu konuda ne hissetmem
gerektiğinden.

Üç saat sonra, en üst kattaki uzun koridorda Carsonın beni yönlendirdiği çatı katı süitine doğru yürürken de aynı düşünce aklımda çınlıyor. Onu görmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu.

Arayı kapatma hevesim, bana soracağını varsaydığım şeylere karşı iki ucu keskin bir kılıç gibi.

Kibarca reddedeceğim şey.

En azından tüm bunları Stevie'nin haberi olmadan yapabileceğim çünkü web sitesine hızlıca baktığımda yarın Florida'da bir gösteri maçına çıkacağı yazıyor.

Kapının kilit mandalı katlanmıştı, böylece aralıktı ve itilerek açılabilirdi. Yine de kapıyı çaldım ve kapı açıldığında karşımda müthiş Carson Vega'yı buldum. Tıpkı onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi, varlığından etkilendim.

Ancak şimdi, bir zamanlar koyu renk olan saçları bembeyaz ve burnunun üzerinde bir çift modaya uygun çerçeve duruyor. Onu son gördüğümde bu yana orta kısmı kesinlikle biraz daha yuvarlaklaştı, ama tecrübelerimden biliyorum ki bana bunun iyi yaşanmış bir hayattan kazanıldığını söyleyecektir.

"Lanet olası Finn Sanderson. Bu ağrıyan gözlerimi ne kadar da güzel görüyorsun." Onunla çalıştığım süre boyunca bana babamdan daha çok babalık yapan adam - beni kendi başıma dışarı çıkmaya zorlamadan önce - odaya girmemi işaret etmeden önce beni hızlıca kucaklamak için içeri çekiyor. "Orospu çocuğu, iyi görünüyorsun. Ama yine de, sen her zaman iyi görünüyorsun."

"Bunu, bronz teni çalışmak yerine cennetteki bir plajda oturuyormuş gibi görünen adam söylüyor."

"Belki de." Utangaç bir omuz silkiyor ve elini karnının üzerinde gezdiriyor. "Bu da büyüdü ama şikayet edemezsin evlat. Arada bir durup tadını çıkarmazsan, sıkı çalışmamız boşa gitmez. Söyle bakalım, tadını çıkarıyor musun?"

Panoramik pencereye doğru yürüyorum ve şeridi seyrediyorum. Gece çok göz alıcı görünen bu yer gündüz hiç de öyle görünmüyor. Yanıp sönen ışıklar sönük kalıyor ve ne kadar süslerseniz süsleyin oteller birbiri ardına dizilmiş beton duvarlardan ibaret.

Carson'a ve onun beklenti dolu gözlerine dönüyorum. "Bir noktada yapacağım. Senin başarı seviyene ulaştığımda." Omuz silkiyorum, ulaştığımı biliyorum ama ne olursa olsun onu her zaman el üstünde tutacağım. "O zamana kadar çalışıyorum."

Bu konuşmayı birden fazla kez yaptığımız için iç çekmesi beklenen bir şeydi. "İhtiyacın olan şey bir şeyleri birlikte deneyimleyebileceğin biri. Arada bir kolunu bükecek ve seni telefonunun ve dizüstü bilgisayarının arkasından çıkaracak biri."

Saygıyla başımı sallıyorum ve sonra gülümsüyorum. "Bu bir çöpçatanlık ilanı mı? Ne zamandan beri onlar için çalışıyorsun?"

"Çöpçatanlık yapacağım son şey." İç çekiyor. "Bu daha çok zor yoldan öğrenmiş birinin hayat tavsiyesi gibi."

"Not edildi."

"Bunu defalarca söylüyorsun ama hiçbir zaman gerçekten yapmıyorsun gibi görünüyor." İç çekişi boşluğu dolduruyor. "Bak, ilişkilerin saçmalık olduğunu falan filan düşündüğünü biliyorum ama seni anlayan birini bulduğunda dünyalar kadar fark yaratıyor."

"İki kere not edildi," diye mırıldandım.

"Hiç gençleşmiyorsun."

"Ve artık menajerlik ayakkabılarını astığını ve çöpçatanlık yaptığını kesinlikle biliyorum." Başımı sallıyorum, otuzlu yaşların onun için ne zaman yaşlandığını merak ediyorum. "Yani bu yüzden mi buradayım? Bu yeni kariyerine başlarken geride bıraktığın tüm müşterilerini almak için mi?"

"Gördün mü? Örnek olarak. Seni bir yıldır görmüyorum ve arayı kapatmak yerine hemen işe atılmak istiyorsun."

"Erteliyorsun, Carson."

"Aynen öyle," diyor ve gülümsemeden önce kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sloganınız her zaman önce iş, sonra zevk değil miydi?"

Gülüştü derin ve zengin. "Sana iyi öğrettim, Finn. Sana iyi öğrettim."

"Yani? Önce iş yapalım, sonra da eğer uygunsan bedava." Belki de Stevie Lancaster'a bakıcılık yapamayacağımı söylediğimde incinen duygularını yumuşatabilirim.

"Bunu yapabiliriz." Ama konuştuktan sonra birkaç adım atıp koltuğun koluna oturup bana bakarken gözlerimi kısıyorum. "*Yardıma ihtiyacım olduğunu* başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum."

Kahretsin. Bu duraksama, onun saldıracağı konusunda beni uyarmalıydı.

Ve az önce yaptı. Carson Vega konuştuğunda, söylediklerinde ciddidir, bu yüzden arsız dürüstlüğü ve gözlerindeki ciddi bakış, şimdiden içimde suçluluk duygusu uyandırıyor.

Kıkırdamam pek de mizah dolu sayılmaz. "Stevie Lancaster'a yardım edeceksin sanırım?"

Başını sallıyor, ifadesinde ani bir kasvet var şimdi. "Onunla hiç tanıştın mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır, ama hayatımızın nasıl olduğunu biliyorsun." Bir sürü el sıkışma, siz yolunuza devam etmeden önce her seferinde sadece saniyeler boyunca karşınızda duran bir sürü yüz. "Ama hayır, hatırladığımı sanmıyorum."

"Bilseydin bilirdin," diyor başını sallayarak. "Kadın bir kasırğa, bir deprem ve bir kasırganın birbirine karışmış hali. Babası ölmeden önce benim tanımım buydu. Ya şimdi? Tanrım. O-"

"Babası mı?" diye sordum. Tüm spor dünyası babasının vefat ettiğini biliyor ama ben bir turnuva finalinden önce SportsCenter'da gördüğüm hazır hikâyelerden daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

"Liam Lancaster. Harika bir adam. Bekâr bir baba. Annesi o küçükken terk etmiş ve o da hayatını küçük kızına adanmış," derken ben terk edilmeyi çok iyi anlayan yanımla bir kenara bırakıyorum. Uğraşmaya vaktim olmayan bir kadına sempati duymak istemiyorum. "Bir golf kulübünde tenis hocasıydı ve olaylar birbirini izledi ve yeteneklerini onu gelmiş geçmiş en iyi tenisçilerden biri haline getirmeye harcadı."

"Tamam." *Peki bunun benimle ne ilgisi var?*

"Onun koçuydu, menajeri idi, her açıdan koruyucusuydu. Hayatındaki en önemli şey konusunda kendisinden başka kimseye güvenmezdi."

"Bu tür bir bağıllık tehlikeli bir şey olabilir."

Carson başını sallıyor. "Aynen öyle. Yıllar önce benimle temasa geçti. Yıllar içinde birkaç kez tesadüfen karşılaşmıştık ama bu sefer benimle resmi bir görüşme talep etti. Gerçekten ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama sonra isteği karşısında şaşkına döndüm. Stevie'ye bir şey olması durumunda ona göz kulak olmayı, onu yönetmeyi, ne dersiniz deyin, kabul edip etmeyeceğimi sordu." Ellerine bakıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Bu, o reşit olmadan önceydi ama hazırladığı ve benim de imzaladığım belgelerde, ona bir şey olması ya da iş göremez hale gelmesi durumunda onun temsilcisi ve temsilcisi olacağım yazıyordu."

"Ama o artık reşit. Yönetici ya da temsilci olarak istediği kişiyi işten çıkarma ve işe alma gücüne ve yeteneğine fazlasıyla sahip."

Sabırlı olmam için parmağını kaldırıyor. "Ondan bir sonraki haber alışım bu yılın başlarındaydı. Pankreas kanserinden öleceğini haber vermek için beni aradı. Çok genç olduğu için şok olmuş ve üzülmüştüm ama kimseye tek kelime etmeyeceğime dair bana söz verirdi.

-Özellikle de Stevie. Bilmemesinin en iyisi olduğunu düşündü. Onun sevdiğini

Onu hasta ve sınırlı bir zamanı olan biri olarak görmek yerine olduğu gibi kabul ettim. Ona bunun yanlış bir karar olduğunu söyledim ama o kararında ısrarcıydı. Beklenenden erken vefat etti ve Stevie sadece gafil avlanmakla kalmadı, aynı zamanda babasının öleceğini bildiğim ve ona söylemediğim için bana çok kızdı."

"Tanrım." Kelimeyi içimden geçiriyorum, Stevie için insani bir şeyler hissediyorum ama Carson'ın konuya girmeden önce neden bana bu kadar uzun bir açıklama yaptığına şaşıyorum. Geçen yıl bir şeyleri değiştirmediyse uzun soluklu bir adam değil. "Onun için üzülüyorum Car, durum için üzülüyorum ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bir menajer olarak bizim sorumluluğumuz önermek, yol göstermek ve pazarlık yapmaktır. Eğer sana bu kadar kızgınsa ve böyle davranıyorsa, o zaman onu müşteri olarak bırak ve onunla işini bitir."

"Benim yüzümden böyle davranmıyor evlat. Liam Lancaster her ne kadar talepkar, affetmeyen bir koç ve menajer olsa da, aynı zamanda onun babasıydı ve onun ölümünü nasıl karşılayacağını bilmiyor."

"Sen bir psikolog değilsin. Düzeltilmek istemeyen birini düzeltemezsin. O yüzden tekrar söylüyorum, neden onu müşterin olarak kovup işini bitirmiyorsun?"

"Babasına, bir zamanlar ona baktığım gibi bakacağıma söz verdim. *senin için.*"

Ve işte orada: suçluluk duygusu, söylenmemiş senet. Kariyerimde, hayatımda bana akıl hocalığı yapan adam benden bir iyilik istiyor.

Ama gözlerimle karşılaştığında, tüm düşüncelerim olduğu yerde durdu. Carson'ı on yıldır tanıyorum ve yüzündeki bu ifadeyi sadece birkaç kez gördüm. En unutulmazı, ilk tanıştığımızda bana baktığı andı.

Bir bakış, bir sebepten ötürü o kişinin kendisine dokunduğunu ve bu tuzlu, yaşlı piçin onlara yardım etmek için cenneti ve cehennemi hareket ettireceğini söylüyor.

Ve bu konuşma daha fazla uzamadan evet diyeceğimi biliyorum. Lanet olsun.

Ama o bakış olmasaydı ben nerede olurdu? Kim bilir, ama kesinlikle burada olmazdım - oyundaki en iyi spor menajerlerinden biri.

Henüz kabul etmediğim gerçeğini yutkunmaya zorluyorum ve benim için yaptığı her şeyi sessizce onaylayarak başımı sallıyorum.

"Sana kızgın olduğunu söylüyorsun Carson, o zaman neden seni kovmadı?"

"Çünkü hiçbir zaman kendisi için bu tür kararlar vermek zorunda kalmadı. Onun işi oynamak, babasının işi ise diğer her şeydi. Ben buradayım çünkü Tanrı'ya şükürler olsun ki babası artık yokken bile onun kararlarına güveniyor."

Koltuktan kalkıp ellerimi ceplerime sokuyorum ve şeridi tekrar gözden geçiriyorum. İnsanlar orada burada dolaşırken, görüş alanımdaki otellerden birinin çatısındaki havuz bikinili kadınlarla dolup taşıyor.

Acaba Scarlett aşağıda, gözüne kestirdiği bir sonraki erkeğin peşinde mi? Onu ve olabilecekleri düşünmek, kendime bu işin içinde olduğumu itiraf etmekten daha kolay.

Bu düşünceyi kafamdan silkeleyip Carson'a dönüyorum. Her şeyi masaya yatırmak daha iyi. "Başlıca endişeleriniz neler?"

"Gördüğüm en yetenekli tenisçilerden biri Finn, ama boğuluyor."

"Boğulmak mı?" Resimleri görmüş olmama rağmen soruyorum. İçkiyi. Davranışları. Ani dönüşler. "Yoksa uzun süredir kısıtlandığı için yaban yulaflarını mı ekiyor?"

"Belki de her ikisinden de biraz. Önemli olan şu ki, babasının ölümünü kabullenmeyi reddederken, aynı zamanda 'yas tutma' konusunda kariyerini mahvedecek kadar ileri gidiyor."

"Ama neden *sen*? Her gün yeni müşteriler alırken ona ne olduğunu neden bu kadar önemsiyorsun?" Diye soruyorum ama sonra kelimeler ağızımdan çıktığı anda yüzüm kızarıyor. Nedenini zaten biliyordum ama Scarlett'le o kadar meşguldüm ve kolumun büküldüğünü hissediyordum ki, konuşmadan önce düşünmek için durmadım.

Yüzünü buruşturması haklı olduğumu gösteriyor.

"Çünkü ondaki bir şey bana Sadie'mi hatırlatıyor." Genç yaşta vefat eden kızını hatırlarken sesi yumuşak, gözleri ciddi. "Ve bir baba olarak Liam Lancaster'ı ve yaptıklarının arkasındaki mantığı anlıyorum."

Başımı salladım ve tekrar sordum. "Carson, ben neden buradayım?"

"Çünkü kontrolden çıkanı kontrol etmekte iyisin," diyor Carson. "Ve Stevie kontrolden çıktı."

"Ne yani? Onu temsil etmem için bana mı teslim edeceksin? Elbette, sakinleşmeye karar verdiğinde onun için bazı yeni sponsorluk anlaşmaları yapabilirim." Ve bunu yaparken kontrolden çıkmış prenesten komisyon olarak güzel bir kuruş kazanabilirim. "Sorun değil."

"Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım var."

"*Bundan* biraz daha fazlası mı? *Bu* tam olarak ne anlama geliyor?"

"Stevie son birkaç ayda bazı köprüleri yaktı. Sahneye çıkmadı, bazı yardım turnuvalarını ekti, hatta bir Nike reklamının çekimlerine bile gelmedi. *İki kez.*"

"Ve?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Pek çok insanı kızdırdı. ABD Tenis Birliği Başkanı da dahil olmak üzere kızdırmaması gereken insanları."

"et," dedim.

"Cuma günkü sergisinden sonra, önümüzdeki haftalarda katılacağı birkaç iyi niyet etkinliği ayarladım. Eskiden olsa buna otobüs turu derdik ama siz çocuklar bugünlerde hepiniz özel jetlere biniyorsunuz, o yüzden ..." Sanki tam olarak anlamadığı bir şeymiş gibi elini sallıyor. "Benim anlamadığım bir nesilden geliyor."

"Senin bencil versiyonunun onunkinden farklı olduğunu sanmıyorum, Car."

Carson'ın gülüşü hemen hemen aynı fikirde olduğunu ama bunu kelimelere dökemeyecek kadar centilmen olduğunu gösteriyor. Bunun yerine sanki ben o sözleri söylememişim gibi davranıyor. "Buna iyi niyet turu dışında tam olarak ne diyeceğimi bilemiyorum."

Onun maskaralıklarını küçümsüyor. Harika.

"Yani halkla ilişkiler sorumlusu ona her etkinlikte eşlik edecek, şarkı ve dansı yapmak için geldiğinden emin olacak ve her şey iyi olacak," diyorum, bana atacağı her şeyi boşa çıkarmaya çalışıyorum.

"Bir halkla ilişkiler çalışanının üzerine yürümesi dışında. Onları etkileyecek. Onları manipüle eder. Halkla ilişkiler görevlisi Stevie'nin kendini iyi hissetmediği için son anda iptal etmek zorunda kaldığı yalanını meşgulken, sosyal medyada aksini gösteren fotoğraflar ortaya çıkacaktır. Bu oldu. O yaptı. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Akıllı başına gelene ve kariyerini mahvetmeye değmeyeceğine karar verene kadar elini tutacağına yürekten inandığım birine."

"Ben bebek bakıcısı değilim, Carson. Ben tam bir müşteri listesi olan bir menajerim ve ..."

"Ve zor olanlarla başa çıkma bir üne sahip." "İdare etmek, evet. Elle tutma, hayır."

"Carson'a bir bebek bakıcısına, bir tutucuya, bana yardım edecek birine ihtiyacım olmadığını söyledim.

Beni kontrol altında tutacak ya da geceleri yatağıma sokacak birine. Aslında kimseye ihtiyacım yok," diyor kadını, sinirli bir ses, süite doğru yürürken. Kim olduğunu görmek için döndüğümde sırtı bana dönüktü ve çoktan

buzdolabına doğru ilerliyor ve bir su alıyor. Sarı saçları sırtından aşağı sarkıyor ve kalçalarıyla birlikte tempo tutarak sallanıyor. "O yüzden zamanınızı boşa harcamayın çocuklar."

Dudaklarında bir sırıtışla bize dönmeden önce suyun üzerindeki mührü kırarken küçük bir *çatlak oluşuyor*.

"İkinizden biri içki ister mi?" Benden Carson'a ve sonra tekrar bana baktı. "Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm."

Dün gece gördüğüm sırıtışın
aynısı. Dün gece gördüğüm
dudakların aynısı.

Orospu çocuğu.

Chapter NINE

FINN

BARDA TANIŞTIĞIMIZDA BANA BİRİNİ HATIRLATTIĞINI BİLİYORDUM AMA KİM OLDUĞUNU

Belli ki taktığı kahverengi peruk da pek yardımcı olmamış.

Ama işte karşımda canlı renkleriyle Stevie Lancaster. Dün gece yatağымda ipek, dantel ve yumuşak bir horlamadan başka bir şey olmadan yatan aynı kadın.

Peki ya bugün? Bugün yanakları yine kızarmış ama bu kez güneşten kızarmış gibi görünüyor. Mayosunun üzerine beyaz, dökümlü bir örtü geçirmiş ve boynundan bağlamış. Çoktan yüzdüğü belli çünkü göğüslerinin ince kumaşa sürtündüğü yerler ıslak.

Elbette, her yeri örtülü ama o ıslak noktaların görüntüsü sadece hayal gücümü harekete geçirmeye yarıyor - daha doğrusu teninin kokusunu ve dantelle kaplı meme uçlarının dilime verdiği hissi tam olarak bilmeme yarıyor.

Bir de dudakları var. Şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle bana bakarken O şeklini almış dudakları. Bana tekrar bakmadan önce şekerçi dükkanında yakalanmış bir çocuk gibi Carson'a bakıyor.

Ama benim için şok yerini şaşkın bir öfkeye bıraktı. Sanki onun fahişesiymişim gibi para bıraktı, *bana ödeme yaptı*. Lanet olsun, şimdi de Carson onun elini tutanın ben olmamın en iyisi olduğunu mu düşünüyor?

"Bana pek çok şeyi yarım bırakmışsın gibi geliyor ve belki de yardıma ihtiyacın vardır," diyorum kaşlarımı çatarak, ima hiç de ince değil.

"Benim için değerliyse işleri gayet iyi bitiririm. Belki de benim işime burnunu sokmak yerine kendi müşterileriyle ilgilenmelisin." Bakışlarımdan ayrılmıyor, meydan okuma gözlerinde bir parıltı.

Carson boğazını temizler. "Bana öyle geliyor ki ikiniz harika bir başlangıç yaptınız. Finn Sanderson, bu Stevie Lancaster. Stevie, bu Finn."

"Finn, *ha?*" diyor, sanki beni daha önce hiç çıplak görmemiş gibi yukarıdan aşağıya bakarken. "Beni kelepçelemek için buraya getirdiğin kişi o mu?"

Zihnimde onun ve kelepçelerin o ana ait olmayan görüntüleri dolaşiyor.

Carson ondan daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Finn'i işe aldım çünkü sporcuların şu ya da bu nedenle ara verdikten sonra tekrar yola koyulmalarını ustadır," diyor. Kızgın değil ama her şeyden çok bitkin.

Belki de normalde bencil bir hıyar olduğum içindir ama Carson'ın ne kadar yorgun görüldüğünü nasıl fark etmedim? Buraya çağrılmanın öfkesine nasıl bu kadar kapıldım da gözlerinin altındaki torbaları ve yüzünün çizgilerine kazınmış yorgunluğu görecektim kadar yakından bakmadım?

"Yoluna geri mi döndün?" Homurdanıyor.

"Evet," diye devam ediyor Carson. "Biz de tam ayrıntıları konuşuyorduk ama önümüzdeki haftalarda senin sağ kolun olacak. Amerika Açık'a kadar antrenmana ek olarak katılacağın bir dizi etkinlik."

"Tanrım, Carson," diye inliyor ve huysuz bir çocuk gibi ayağını yere vuruyor. "Open için antrenman yapacağım. İhtiyacım olan son şey etrafta dolaşıp el sıkışmak ve bebekleri öpmek."

"Lütfen. Devam edin," diye ilk kez konuşuyorum. "Çünkü size tanınan fırsatlar için çok minnettar görünüyorsunuz. Son zamanlarda kasıtlı olarak çöpe atıyor gibi görüldüğünüz fırsatları."

"Benim hakkımda ya da fırsatlarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürürken tüm ateşini ve kükürtünü bana yöneltiyor. "Ve ben bunlara sahip olmak için kıcımlı yırttım, bu yüzden yargını al ve kıcıma sok, *kibarca*." Gülümsemesi de sözlerindeki alaycılığın aynısını taşıyor.

"Burada yargılama yok. Ama baban Carson'ı işe aldı çünkü senin için en iyi olanı yapacağına güveniyordu. O da bu iyi niyet turunu düzenleyerek bunu yapıyor. Yani her etkinliğe gideceksiniz. Her gün antrenman yapacaksın ve

Open'a hazır olacaksın. Ve bunu her adımında yanında ben varken yapacaksın."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ama aynı zamanda yüz ifadesindeki küçümsemeden de küçük bir zevk alıyorum. Odaya girmeden önce kapının dışından beni dinlediği ve Carson'ın isteğine karşı çıkmamı beklediği açıktı.

Ben de öyleydim.

Ama şimdi? Şimdi sözlerim karşısında kaskatı kesilmesini izlemekten bir nebze de olsa zevk almış olabilirim. Bu, mevcut iş yükümü ve ona bakıcılığı nasıl idare edeceğime dair bir ipucum olduğunu söylemiyor ... ama ödülü ona bir şekilde haddini bildirmekse, bir şekilde üstesinden geleceğim.

Carson'ın telefonunun zil sesi odadaki sessizlik dolu gerginliği bozduğunda hepimiz sığıyoruz. "Devam edin. Buna bakmam gerek," diye mırıldanırken parmağını kaldırıp odanın diğer tarafına doğru ilerliyor.

Stevie huffs. "Defalarca söylediğim gibi, bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Ben yetişkin bir kadıyım ve biz yetişkinlerin yapmasına izin verildiği gibi sadece biraz stres atıyorum."

Telefonumu elime alıyorum ve Instagram'daki arama çubuğuna #StevieLancaster yazıyorum. Ekranım son birkaç haftadır yaptığı maskaralıkların ve hovardalıkların fotoğraflarıyla doluyor. Sarhoş selfileri. Bir yerlerde striptiz direğini deniyor. Orta parmaklarını fotoğrafçıya doğru kaldırmış. Bir gece kulübünde iki yanındaki erkeklerle dans ederken açıkça eğleniyor. "Belli ki biliyorsun," diye mırıldanıyorum telefonumu kaldırıp ona sonsuz sayıdaki kanıtı gösterirken. "Çünkü *bu*? Bu bana tenis oynuyormuşsun gibi gelmiyor."

"Tenisi takip ettiğin gibi."

Kıkırdamam alçak sesle ve korkusuzca. "Bu fotoğraflarda Lindsay Lohan'ın en düşük haliyle karışmış bir Kardashian'a benzediğini bilmek için tenisi takip etmeme gerek yok."

Bana dik dik bakarken gözleri kısılıyor. "Geçen ay Kardashian'larla vakit geçirdim. Kayıtlara geçsin, çok eğlendik." Sözlerinden küçümseme damlıyor.

"Indio Springs turnuvasının açılışını kaçırmak için yeterince iyi bir neden gibi görünüyor."

"Kasık kaslarımda çekme vardı."

Daha fazla fotoğrafa göz atıyorum ve Indio Springs turnuvasından öncesine ait bir fotoğraf buluyorum. Stevie bir yerde dans pistinde, elinde içkiler

İki eliyle başını arkaya atmıştı. "Belli ki kasıkların çok sert twerk yaptığın için çekilmiş."

"Sen bir pisliksin."

"Kimse buna itiraz etmiyor, ama dün gece yatağında bayılan neredeyse çıplak kadına bir pislik tamamen farklı davranabilirdi, *Scarlett*."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Gülümsemesi kendini beğenmiş.

"Yattığın adamlara para bırakma alışkanlığın var mı? Çünkü eğer durum buysa, senin partilerinden daha fazla uğraşmamız gereken şeyler var demektir." Meydan okuyorum, yüzümde en ufak bir duygu titreşimi olmadan gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Onun damarına basmaktan neden zevk aldığımı bilmiyorum ama alıyorum. Bana fahişesiymişim gibi para ödedi ve şimdi kaderin beklenmedik bir cilvesiyle, onun ayaklarını ateşe tutmak için para alan kişi ben olacağım.

Ve sizi temin ederim ki 400 dolardan çok daha fazla olacak.

Omzunun üzerinden Carson'ın hâlâ telefonla konuştuğu yere bakıyor, sonra dişlerini sıkarak ve yeşil gözlerinde öfkeyle bana bakıyor. "Hayır, ama belki de sahibi yatakta tam olarak kendisi uyuyamadığı için işgal ettiğim otel odasının parasını ödüyordum."

İstemediğim halde sözleri beni şaşırtıyor. Zorba vahşi çocuk cephesinde bir parça nezaket.

Chapter TEN

STEVIE

YÜZÜNDE ŞAŞKINLIK PARILTILARI OLUŞUYOR ve ben bir an pencereye doğru yürüyüp kaçırdığım havuz partisine bakıyorum. Carson hâlâ telefonda konuşuyor ve ben bu otel odasından çıkmak için daha da çaresizim.

Bir de Finn var. Finn'in bakıcım olma ihtimali işleri daha da ilginç hale getiriyor, ama ihtiyacım olan son şey dün gece seks yapacağım adamın bebek bakıcım olması.

Demek istediğim, büyük olasılıkla disiplinli hayatınıza geri döndürüleceğiniz ve kafese kapatılacağınız bir toplantıya girdiğinizi bilmek bir şeydir. Bekçiniz olarak seçilen adamın, size hayatınızın en güçlü orgazmını yaşatan adamla aynı kişi olduğunu öğrenmek ise bambaşka bir şey.

Şok. Öfke. Kafa karışıklığı. İnkâr.

Carson'ın getirdiği kişinin Rhett olduğunu anladığımda içtiğim ilk suda boğulmak üzereyken dördü de beni sarstı. Cards O' Fun'ın geri teptiğini ve şakanın hedefinin ben olduğumu anladığımda.

Şu anda içinden çıkmaya çalışacağım bir şaka. İşleri karmaşıktırmaktan bahsediyorsun.

Ve bunu garipten de öte hale getiriyor.

Arkamı döndüğümde dikkati bana odaklanmıştı. Onu inceliyorum. Bu kez alkolün sisi ya da damarlarımda dolaşan bir yarışmanın heyecanı yok. Ayık ve başımın üzerinde bir cesaret olmadan.

Ve lanet olsun, dün gece barda olduğu kadar yakışıklı. Hatta daha da yakışıklı.

"Zamanını böyle mi geçirmek istiyorsun?" Tek kaşımı kaldırarak sordum. "Seni yoğun programından ve önemli müşteri listenden alıkoymak istemem. Bu bebek bakıcılığı işinin sana para kaybettireceğini düşünürdüm ve şimdi buna izin veremeyiz, değil mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve tamamen masum ama kanımı kaynatan bir şekilde beni inceliyor. "Para hakkında konuşmak kabalıktır Stevie. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi. Ayrıca, yoğun bir programım ya da uzun bir müşteri listem olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Carson çok titizdir-acı verecek kadar-ve her ikisine de sahip olmasaydın seni burada tutmazdı."

Başını salladı. "Çok doğru."

"Sadece çizgiyi aşarsam beni tam olarak nasıl azarlamayı planladığını anlamaya çalışıyorum." Ona doğru bir adım atıyorum ve tıpkı onun yaptığı gibi sesimi alçaltıyorum çünkü bu oyunu iki kişi oynayabilir ve ben de kazanan hepsini alır oyununu oynamak üzereyim. "Parmaklarını içine soktukten sonra birini azarlamanın oldukça zor olduğunu düşünüyorum."

Finn'e vermek zorundayım. Beklediğim şok olmuş ifade yüzünde belirmiyor. İrkilmiyor, aksine bir kahkaha atıyor ve bana doğru bir adım atarken başını sallıyor.

"Senin tipini biliyorum," diye mırıldanıyor duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Kötü olmak için yalvaran ama bunu nasıl yapacağından emin olmayan iyi kız. Hayatı boyunca tek yaptığı şey birbiri ardına antrenman yapmak ve program yapmak olduğu halde biraz yaşamak için yanıp tutuşan saygıdeğer sporcu. Öldüğü için babasına kızgın olan ve ondan hastalıklı, tatmin edici bir şekilde intikam almak için düşündükleri gibi biri olmadığını göstermek için dünyaya saldıran kederli kız. Evet, seni tanıyorum Stevie Lancaster. Senin tek derdin şok değeri. Sana en çok yardım etmeye çalışan insanları uzaklaştırmak için her şeyi yaparsın." Ben onu ve söylediği gerçeğe çok yakın ve kabul etmek istediğimden çok daha fazla olan her şeyi sindirmeye çalışırken, o dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle önce Carson'a sonra da bana bakıyor. "Flaş haber, Lancaster. Dün geceki o ince hatırlatmanın beni işimi yapmaktan alıkoyacağını sanıyorsun ama yine de sırf seni kızdırmak için bile olsa işimi daha çok yapmak istememe neden oluyor."

"Yani bu işi sırf beni kızdırmak için mi kabul ediyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum ve ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum, az önce söylediği her şeyi duyup reddederken söyleyecek bir şeye -herhangi bir şeye- ihtiyacım var.

Ne tür bir ahmak birini yirmi dört saatten az bir süredir tanıyor ve onu tanıdığını düşünüyor?

O beni tanımıyor.

Kimse tanımıyor.

Bir adam yaptı, ama şimdi o gitti ve ben bu acıdan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmaya devam edeceğim. Bu kayıptan. *O yalnızlıktan.*

"Büyük, kötü spor menajeri araya girip günü kurtarabileceğini sanıyor. Eminim dün gece çok kötü bir şekilde zedelenen devasa egonu güçlendirmek için bunu kabul ediyorsundur. Birlikte olduğu kadının onunla seks yapmaktansa uyuyakalmayı tercih etmesi bir erkek hakkında çok şey söylüyor."

Yüzünü buruşturması zor fark ediliyor ama orada. "Kendinden uzaklaştırmak için hakaret etmen çok komik. Klasik kaçınma. Bunun üzerinde çalışman gerekebilir çünkü ben dünkü çocuk değilim ve senin numaralarını hemen anlayabiliyorum." Kıkırdıyor. "Bayıldın çünkü olmadığın bir şey, *biri* olmaya çalışmakla o kadar meşguldün ki. Bayıldığın odanın benim odam olduğuna şükretsen iyi edersin çünkü başka bir adam, sen kendinde değilken bile senin teklifini kabul edebilirdi. Özellikle de sen onun parmaklarına boşaldıktan sonra."

Ses tonunda bir ısırik, haddimi aştığıma dair bir uyarı var ve sözlerinde omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir şey var. Haklı olduğunu bildiğimi söyleyen bir ürperti, çok daha kötüsü olabilirdi, ama bunu bilmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Tanrı kompleksi. Evet. Ben de bunun ortaya çıkmasını bekliyordum. Daha önce tanıştığım diğer erkekler gibi olduğunu bilmek güzel." Onunla ve bu konuşmayla işim bittiğinde cebimden telefonumu çıkarıp sosyal medyama göz atmaya başlıyorum. Telefonumu elimden kaptığında, "Hey!" diyorum.

"Buna alışsanız iyi olur, zira önümüzdeki haftalarda birbirimize çok bağlı olacağız gibi görünüyor."

"Canın cehenneme."

Ve şimdi sözlerim orada, aramızda asılı duruyor. Saatler önce harekete geçmeye çalıştığım gerçek sözler.

Gülümsemesi da aynı düşüncede olduğunu gösteriyor. "Bunu her zaman tekrar deneyebiliriz ama Carson'ın benden seni tekrar yola sokmamı isterken aklındaki şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Kendini beğenmiş piç.

Ama bana bakarken gözleri hala aç ve bundan küçük bir memnuniyet duyabilirim.

"O zaman Carson'a bunu yapmayacağını söyle. Ona meşgul olduğunu söyle. Ona herhangi bir şey söyle ve ikimizi de birbirimizle uğraşmak zorunda kalmaktan kurtar." Sözlerimi tatlı bir gülümsemeyle noktalıyorum.

"Yapamam." Tekrar Carson'a bakar.

"Evet, yapabilirsin. Sen yetişkin bir adamsın. Sana evet dedirtecek ne yapmış olabilir ki?"

"Bir zamanlar ben de senin gibi meydan okuyan bir çocuktum ve Carson bende yardım etmeye değer bir şeyler gördü. Tıpkı bilinmeyen bir nedenden dolayı sana yaptığı gibi. Bu yüzden kalıyorum. Bunu hak ettiğini düşündüğüm ya da istediğim için değil, gecikmiş bir borcu ödediğim için. Anladın mı?"

Öfke beni tüketiyor. Dünyanın dört bir yanındaki ajanlar benimle çalışmak *istiyor*, benimle çalışmak için gözlerini kırpmadan canlarını veriyorlar ve bu pislik bana *velet* mi diyor?

"Bilgin olsun diye söylüyorum, *Rhett*," diye adını tükürerek söyledim. "Haklıydın. Dün gece bir oyundu, bir tür cesareten başka bir şey değildi ve şanslı ben tek gecelik kartını çektim."

"Kart mı?" Tek kaşını kaldırıyor.

"Sen sadece doğru zamanda doğru yerdeydin. Aksi takdirde asla iki kere bakmazdım. Çok rekabetçiyim ve kaybetmeyi reddediyorum."

"Kısa bir sohbetten fazlasını yapmadıktan sonra sanal bir yabancı için soyunmaya böyle mi diyorsunuz? Rekabetçi olmak mı?"

Ağzım açık ona bakıyorum ve sonra kapatıyorum. Sanırım o da oynamaktan korkmuyor. "Sen-"

"Görüyorum ki ikiniz gayet iyi anlaşıyorsunuz," diyor Carson. İkimiz de irkilip ona doğru bakıyoruz, ne kadar zamandır orada durup bizi dinlediğinden emin değiliz.

Finn usulca kıkırdıyor ve gözleri benimkilerden ayrılıp dikkati Carson'a dönmeden önce başını iki yana sallıyor. "Ben sadece Stevie'ye nasıl çalıştığımı anlatıyordum."

"Tanrım." Carson gülüyor. "Onu henüz korkutup kaçırma."

"Beni korkutup kaçırmasına gerek yok Car, çünkü böyle bir şey olmayacak. Sana söylediğim gibi, ben yetişkin bir kadını-

"Huysuz bir çocuk gibi davranıyor," bitiriyor Finn. "Saha değil de saha dışında yaptığı maskaralıklarla çok fazla haber olan bir genç. Uzun zamandır gördüğüm en iyi yeteneklerden bazılarını çöpe atmaya kararlı görünen bir kadın. Sen de orada durup bu bir şeymiş gibi davranabilirsin."

ya da fay hattına çıkıp kendi işinizi kendiniz halledebilirsiniz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmaya başlıyorum ama bunun beni az önce çizdiği geniş çerçeveyi pekiştirmekten başka bir işe yaramadığını fark edince duruyorum.

"Yapacak işlerim var," diye mırıldanıyorum ve kapıdan çıkmaya başlıyorum.

"Kellen ile pratik yapmak gibi mi?" Carson soruyor. "Saha rezerve edildi ve o bekliyor."

Cevap olarak homurdandım.

"Antrenmandan sonra görüşürüz," diyor Finn ben kapının kolunu tutarken. "Bu arada, Carson ve ben öğle yemeğine çıkacağız ve senin işlerine ne kadar karıştığımı ve bu haftaki gösteri maçından sonra nereye gideceğimizi konuşacağız."

Sözleri beni durdurdu.

"Affedersiniz?" Yüzümü ona dönüyorum ve dudaklarındaki o kendini beğenmiş, ukala sırtışı yok etmeyi çok istiyorum.

"Şimdi başlıyoruz, Stevie. Daha fazla yok."

"Yani bu şekilde, siz ikiniz benimle sanki sizin malınız mıymış gibi konuşabilecek misiniz?"

Finn, "Son zamanlarda ona sahip çıkacak gibi görünmediğin için birinin sahip çıkması gerekiyor," diyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

" de bile," diye mırıldanıyor Finn, Carson'ın ifadesi ilk kez yumuşuyor, sanki Finn'i üzerime saldığı için aniden gibi. "Ama lütfen şımarık çocuk rutinine devam et çünkü bu benim işimi çok daha heyecanlı hale getiriyor. Bir yetişkin gibi davrandığında, sana yetişkin gibi davranmaya başlayacağım."

Abartılı bir hışım ile topuklarımdan dönüyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Ben.

Ya da en azından deniyorum ama o lanet metal kilit çubuğu hala sıkışmanın karşısında. Yani tatmin edici bir kapı *çarpması* yok, sadece metale çarpma sesi var.

Koridorda odama doğru ilerliyorum, düşüncelerim uçuşuyor ve öfkem kabarıyor.

Finn Sanderson benden daha iyi olduğunu mu düşünüyor?

Belki ona öyle olmadığını gösteririm. Belki hayatını o kadar berbat ederim ki benimle hiçbir şey yapmak istemez.

Ama yine de Finn -iyi görünümlü, harika öpüşen Finn- Carson'dan ya da seçeceği başka birinden çok daha iyi bir bebek bakıcısı olmaz ?

beni kelepçelemek için?

Bu kazananı olmayan bir durum.

Açıkça.

Kendimden başka suçlayacak kimsem olmasa da, bu savaşımadan teslim anlamına gelmiyor.

Chapter ELEVEN

FINN

"NASIL BİRİ?"

"Kim?" Önümüzdeki haftalarda ihtiyacım olacağını düşündüğüm her şeyi toplarken ofisimin kapısında duran taze yüzlü stajyerim Greg'e bakarken soruyorum.

"Stevie Lancaster."

Durdum ve onun beklenti dolu bakışlarına baktım. Çocuk ona aşık olmuş. Yüzünden okunuyor. Erkek müşterilerim kadın müşterilerimden kesinlikle daha fazla olsa da, Stevie gibi görünenlerin sayısı çok az.

"Şu anda o bir tren enkazı, bu yüzden durumu düzeltmek için gönderildim."

"Neden sen?"

"Benji Garrison ve Hank Thompson ve Jonny Barnes ve-"

"Yani temelde, sorunlu müşterilerle ilgilenip onları düzelttiğiniz için mi?" diye soruyor, sunduğum oyuncu listesinden çıkarım yaparak. Kariyerlerini bir şekilde büyük ölçüde batırmış ya da batırmaya çalışan oyuncular ve benim gelip onları nasıl düzelttiğim.

"Görünüşe göre," diye homurdanarak ellerimi kalçalarımın altına koyup ofisimi inceliyorum. Bugünkü öğle yemeğimiz sırasında Carson Vega'nın yapmasını beklediğim son şey sert oynamaktı. İçinde olduğunu bilmediğimden değil, ama ona yardım etmeye çalışan bir ajan olan bana karşı değil.

Stevie'yle bir sonraki etkinliğinde buluşacağımı söyleyeceğini sanmıştım. *Gelecek hafta.* Önümüzdeki haftalarda onunla birlikte yola çıkmadan önce New York'a dönmem ve işlerimi yoluna koymam gerektiğini söyledi.

İlk kez yarın öğleden sonra halkın karşısına çıkacağını ve benim de orada bulunup ona rehberlik etmemi isteyeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Bana 24 saat verildi. Eve dönüp dadılık yapmaya hazır bir şekilde Vegas'a dönmek için yirmi dört lanet saat.

Carson'a hayır dedim. Bunun imkansız olduğunu söyledim. Ona halletmem gereken işler olduğunu söyledim.

Sonra tabii ki bir peçeteye altı haneli bir rakam yazdı ve masaya doğru kaydırды, "Bu çocuk benim için bu kadar önemli. Sakın mahvetme."

En azından buna değiyor. Sanırım söz konusu o olunca kasalar dolup taşıyor. Anlaşmanın dezavantajı, önümüzdeki altı haftayı günlük işlerimi yaparken onun elini tutarak geçirmek zorunda olmam. İyi tarafı mı? Çalışmak zorunda olduğum diğer müşterilerden kesinlikle daha yakışıklı.

"Yani?" Greg

soruyor.

"buradan, Greg."

"Hadi ama dostum. O benim adamda. En azından bana internette olduğu kadar güzel olup söyleyebilirsin. Eğer güzel kokuyorsa. Hoş biriye. Bu tür şeyler."

Sözleri zihnimde Stevie'nin duvara yaslandığı ve ağzımın onun ağzında olduğu düşünceleri ve görüntüleri canlandırıyor. Kokusu. Tadı. İnemeleri.

Geceyi unutmak, her gün bununla karşı karşıya kalacağım için beklediğimden biraz daha zor olabilir. Ama ben kadın müşterilerle çıkmam. Kadın müşterilerle . Hiçbir müşteriyle aşırı samimiyet kurmam. Vega Management'taki görevim sırasında Carson'ın bana öğrettiği ilk ders buydu.

Mesafe, burnunuzu temiz ve itibarınızı mükemmel tutmanın yoludur.

İkimizin başladığı işi bitirmek her ne kadar cazip gelse de, odaya girdiğinde artık bardaki Scarlett değil, Carson'ın menajerliğini yapmamı istediği atlet Stevie Lancaster'dı.

"Senin adan mı?"

"Bir adada mahsur kalsaydınız ve sonsuza kadar yanınızda bulundurmak için beş kadın seçebilseydiniz, beş kadın gibi. Stevie benim beşimden biri."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Öncelikle, neden sadece beş tane olsun ki? Neden kendini sınırlıyorsun?"

"Kurallar böyle."

"Kimin kuralları? Neden kuralları çiğnemeyelim, akıllı olalım ve yolda kalmayalım? Bana oldukça basit geliyor. O zaman istediğin kadına sahip olabilirsin. Hayat herhangi bir kadına bağlanmak için çok kısa."

Masamdan başımı kaldırıp Greg'in yüzünü kaplayan şaşkınlığa bakıyorum. "Çünkü kurallar böyle değil," diye tekrarlıyor.

"Greg, işte anlaşıyor, bazen kendi kurallarını kendin koymak gerekir. Bazen içinde bulunduğunuz durumu değiştirmek için birkaç kuralı çiğnemeniz gerekir. Başarılı olanlar kuralları çiğneyenlerdir. O yüzden sadece beş kuralın olmasını boş verin. Hiç mahsur kalmayın ve sonra istediğiniz tüm kadınlara sahip olabilirsiniz."

"Evet efendim," dedi ve boğazını temizledi, yorumumdan ve tavsiyemden rahatsız olduğu belliydi.

"Tüm teori, bu kadınları ancak karaya oturduğunuzda elde edebileceğinizi ima ediyor. Neden onları günlük hayatta elde edebileceğinize güvenmiyorsunuz?" Birkaç kâğıdı çantama tıktırıp tekrar ona bakıyorum. "Bu kariyerde özgüven çok önemlidir Greg. Birini tavlayabileceğini düşünmesen bile, gibi davranmalısın. Başarana kadar numara yapmalısın."

Ayaklarının üzerinde kayarken bir süre sessizce orada duruyor ve açıkçası bu kadar sabırlı olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Normalde şimdiye kadar onu kovmuş olurdum. Ama zavallı çocuk, gemiye geldiğinden beri etkileyici bir iş performansı sergilemesine rağmen çelimsiz ve biraz da bilgisiz.

"Yani bana onunla bir şansım olabileceğini düşündüğünü mü söylüyorsun?" diye soruyor ve ne demek istediğini anlamam bir saniye, yüzümdeki şok olmuş ifadeyi atmam ise daha da uzun sürüyor.

Özellikle de sözleri öfkeme çakmaktaşı gibi geldiğinde. Bu beklemediğim ve istemediğim bir tepki. Stevie benim için istemediğim bir müşteriden başka bir şey değil.

"Sana söylüyorum, o tam baş belası." *Ve hayır, onunla asla bir şansın olmayacak.* "Kendini ya da kariyerini, belki de her ikisini de mahvetmeye kararlı olduğu için şimdi bebek bakıcılığı yapmak zorunda olduğum asil bir kız."

"Gelip size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

"Eminim yaparsın." Kıkırdıyorum. "Eminim yaparsın."

Chapter TWELVE

STEVIE

"DAHA İYİ AMA HÂLÂ KÖTÜ DURUMDASIN. Rakete daha fazla kaldırma kuvveti eklemelisin."

Sanırım öleceğim.

"Topa yeterince hızlı ulaşamıyorsun. Ayak hareketlerini hızlandır."

Siktir , Kellen.

Ama kazıklanan ben değil miyim? Dünyada ilk beşe giren ama şimdi formsuz ve oyundan düşmüş hissedenden ben değil miyim?

Kendinizden başka suçlayacak kimse yok.

Nefesimi tutarken bu düşüncüyü bir kenara itiyorum. Bir kızın yas tutmaya hakkı yok mu?

Bu süreçte biraz başarısız olmasına izin yok mu?

Ancak aynı zamanda, sahada kovaladığım, yendiğim ve sonra rütbelelerini yükselttiğim kadınlar şimdi ensemde soluyor. Uğruna çalıştığım rütbeyi geri almakla tehdit ediyorlar.

"Hadi Stevie. Oraya git," diye bağıyor ракетimin ulaşamayacağı bir köşeye vururken. Onun hayal kırıklığı tıslaması kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyor ve bugünlerde herkesin benden duyduğu memnuniyetsizliğin üzerine ekleniyor. *Her zamanki gibi.*

Suyu yudumlarken ona orta parmağımı kaldırıyorum ve kahkahası boş salonda yankılanıyor. Şu anda ihtiyacım olan son şey azar işitmek. Gerçekten eğlendiğimi söyleyebilir miyim?

Ayakkabılarımın korttaki gıcirtısı. Topu tam yerine vurduğumda ön kollarımda oluşan sarsıntı. Aynı vuruşu defalarca tekrarlarlarken kaslarımın yanması. Topun çizginin hemen içine mükemmel bir şekilde inmesinin verdiği tatmin.

En azından kapalı tenis kortları bize klima ve güneşten korunma sağlıyor, yoksa çok daha büyük ölçekte acı çekiyor olurum.

Sorun şu ki, büyük bir rüzgâr estiriyor olsam da, burada olmanın verdiği bir huzur var. Bir doğruluk hissi. Haftalardır ilk kez kendimi sakinleşmiş hissediyorum ve belki de bunun nedeni sahada olmamdır. Her zaman huzur bulduğum yerde.

Babama en yakın hissettiğim yer.

Bu aynı zamanda iki ucu keskin bir kılıç çünkü o ağa her baktığımda babamı orada görmeyi bekliyorum. Kırmızı şapkasını ve bana yeterince sıkı çalışmadığımı söyleyen sert bakışını görmeyi bekliyorum. Verecek daha fazla şeyim olduğunu düşünmediğim zamanlarda bile benden daha fazlasını talep eden o tok sesiyle "*Oyuna devam Stevester*," sözlerini duymayı bekliyorum.

Ama bir şekilde, onun için bulurdum. Bir şekilde, çenesini hafifçe sallayarak tatmin olduğunu söyleyene kadar tekrar tekrar daha derine inerdim. Övgü sözleri yok, sadece o baş sallama ve-

Fay hattına geri döndüğümde Kellen, "Yine," diyor. Vurmam için bir top daha geliyor.

Ve sonra bir tane daha.

Yorulmadan çalışıyorum, top üstüne top, şut üstüne şut, backhand üstüne backhand, Kellen'in adı dudaklarımda bitmek bilmeyen bir lanet ve gözeneklerimden terleyen alkol olduğuna yemin ettiğim şeyle.

Vivi, Jordan ve benim, Carson'ın Finn'i gece için geldiği yere geri göndermesini kutlamak için biraz fazla içtiğimiz bir otel odası partisi yapmış olmamız da yardımcı olmuyor.

Küçük ve beklenmedik bir ertelemeyi mutlulukla kabul ettim. Ama şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Hem de çok.

Suluk soluğa, midem bulanmış bir halde ve yukarıda zamanı tahmin edebileceğim bir güneş olmadığı için ne kadar zamandır bu işi yaptığımızı bilmeden, nefes almak için eğilip ellerimi dizlerime koyuyorum.

"Oyun , Stevester. Hadi gidelim."

Kelimeler bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Grand Slam finalleri sırasında televizyonda defalarca duyduğum sözler. Babam tarafından bana söylenen ama *sadece* babam tarafından söylenen sözler.

Şu an hariç

Ve onları duymak beni olduğum yerde durduruyor.

Kellen'in bunları motive etmek için kullanmasının beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyorum, ama ... bunlar *onun* sözleriydi. *Sadece onun*. Muhtemelen hiç kimsenin

anlar.

Ve şu anda bunları duymak, artık sonsuza kadar yaşamak zorunda olduğum apaçık ortada olan boşluğa ışık tutmaktan başka bir işe yaramıyor.

Henüz derinliklerine inebildiğimden bile emin değilim.

Sakat kalmak istemediğim halde kelimeler beni sakat bırakıyor.

"İşimiz bitti," diye haykırıyorum ve banka doğru yürüyorum. Raketimi çantasına koyup fermuarını çekerken tepkisini görmek için beklemiyorum. Ayak sesleri yaklaşırken yüzümü ona dönmüyorum. Tek odaklanabildiğim içimde titreşen öfke ve onu kontrol altında tutmaya çalışmak.

"İyi misin?" diye soruyor ama konuşmak için kendime güvenmediğimden sadece başımı sallıyorum. "Vücudun muhtemelen isyan ediyor, değil mi? Ona iyi davranmadığın için muhtemelen sana siktir olup gitmeni ve şu anda ölmeni söylüyor."

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum, aniden buradan çıkıp biraz temiz hava alma ihtiyacı duyuyorum.

"İyi görünüyorsun ama biraz arayı kapatmamız gerekecek. Bir ay izin almak için uzun bir süre-"

"Daha bir ay olmadı," diye çıkışıyorum ona. Adam yemiş. Bu mümkün değil-

"Haklısın. Beş hafta oldu," diyor arkamdaki tribünden bir ses. "Belki daha da uzun."

Finn Sanderson'ın orada durduğunu görmek için dönüyorum ve hemen sırtım onun varlığını protesto için sertleşirken, tepki vermek istemediğim diğer kısımlarım ısınıyor.

İhtiyacım olan dikkat dağıtıcı ve Kellen'in az önce söylediklerini ve bu konuda hissettiklerimi aklımdan çıkarmama yardımcı olacak mükemmel bir düşman.

"Peki sen nereden biliyorsun?" Ellerimi kalçalarımaya koyup ona ters ters bakıyorum. "Beni tanımadan önce beni takip mi ediyordun? Bana gizliden gizliye kafayı taktığından ve güvenliğim için korkmam gerektiğinden mi endişelenmeliyim?"

"Hayır, backhand'inin nasıl geç kaldığına ve servisinin nasıl yetersiz kaldığına kafa yormalısın çünkü son beş haftadan fazla bir süredir Amerika Açık'a hazırlanmamak için her şeyi yapmakla meşguldün."

"*Dalga* mı geçiyorsun? İlginç bir kelime seçimi," diyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum, unutmaya olan ihtiyacımdan beslenecek birine ihtiyaç duyuyorum.

Sırtışı bir anlıktı ama oradaydı ve aynı hızla kayboldu. "Sözümü sakınmadığımı öğreneceksin."

"iyi oldu," diye mırıldanıyorum, Kellen'in hâlâ arkamda olduğunun ve bu alışverişi merak ettiğinin farkındayım. Bu onu ilgilendirmez.

Yine de, bugünlerde benim işim herkesin işi gibi görünüyor. Ve sanki tam zamanında Finn dikkatini Kellen'a çeviriyor. "Nasıl oldu da

ne yapacaksın?"

"Doğrudan bana sorabilirsin," diye araya giriyorum.

"Şimdi ben neden böyle bir şey yapayım ki?

yerine onu mu tercih ediyorsun?"

Bu dinamiği anlamaya çalışarak ayaklarını kaydıran Kellen'a bakıyorum. Kellen konuşmaya çalışırken ben de "İyi görünüyorsun," diye cevap veriyorum. "Mola verdiğimde yavaşım ve zamanlamamda hafif bir gecikme var ama bunların hepsi tekrar ve eğitimle düzeltilebilecek şeyler."

"Peki ya sen?" Finn duvarı itip bana doğru bir adım atarken soruyor, böylece artık net bir şekilde görebiliyorum ve kısa bir an için ne diyeceğimi bilememekten nefret ediyorum.

Finn'i tanıştığımız ilk gece özel dikim bir gömlekle görmüştüm.

Onu dün Carson'ın süitinde polo tişört ve kot pantolonla gördüm.

Onu kıcı çıplak bile gördüm ama şu anda mükemmel dikilmiş takım elbisesiyle sahada karşımda dururken, onda kendime nefes almam gerektiğini hatırlatan bir şey var. Tamamen giyinik olabilir ama takım elbisesini giyme şekliyle ilgili bir şey var ki avuçlarımın altındaki çıplak göğsünün hissini hatırlamama neden oluyor. Parmaklarıma değen sert uzunluğunu hissediyorum. Öpücüklerin tadını hiç hatırlamazken ya da hatırlamak istemezken öpücüğünün tadı.

Kendine gel Stevie. Takım elbiseleri sevmiyorsun. Hiç sevmedin. Sen dövme, dağınık saçlı ve biraz da umursamaz erkeklerden hoşlanıyorsun. Sebepsiz asileri seviyorsun, böylece o da senin hayatına karışmıyor.

Bu tarz, mükemmel, şeyleri sevmiyorsun. *Soğuk.* Onu çekici bulmuyorsun, *güdümlü,* otoriter, *talepkar.*

Yine de basit kelimeler ve basit düşünceler üzerinde tökezleyerek ona bakıyorum ve merak ediyorum, eğer onun gibi erkeklerden hoşlanmıyorsam, o zaman neden onu Cards O' Fun tek gecelik ilişkim için seçtim?

Ve daha da önemlisi, bu düşünceler neden geliyor?

Muhtemelen en önemli soru bu.

"Stevie?" diye soruyor. İsmim, ne hakkında bu kadar çok düşündüğümü ona söylemek için neredeyse bir alay.

"Evet? Ne?"

"Sordum, *öyle misin?*"

"Ben ne miyim?" Telaşlı görünmekten nefret ediyorum ama öyleyim.

"Çalışacak mısın?" Bana doğru bir adım daha atıyor, sorusu sinir bozucu çünkü neden umurunda olsun ki?

"Garanti bir maaş çekinden başka sana ne?" Ben soruyorum.

"Bir sürü garanti maaşım var, bu yüzden seninki sadece pastanın üzerindeki beklenmedik krema." Kıkırdaması alçak ve fark edilebilir. "Ama bugünden sonra adım seninkiyle birlikte anılacak, yani evet, emek verip vermediğin önemli. Kötü görünmekten hoşlanmam."

. "Tabii ki. Finn Sanderson'ın basının gözünde kötü görünmesini istemem, her ne kadar halenizin çoğu gün eğri olduğundan emin olsam da."

"Birincisi, halem falan yok. Hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmedim ve sizi temin ederim ki değilim. Ama senin gibi bir neslin yüzü olan bir tenisçi de değilim. İkincisi, çok haklısın, istesem de istemesem de artık benim itibarım seninkine bağlı. *Bunu unutma*. İşini yap yoksa şimdi bana hesap verirsin." Çenesindeki kaslar kasılırken bakışlarımız bir süre daha devam ediyor. "Anlaştık mı?"

Birkaç saniye önceki düşüncelerimin her birini geri alıyorum. O çekici değil. Çileden çıkarıcı, sinir bozucu, kibirli ve Tanrım, o benim gölgemken bu iş nasıl yürüyecek?

"Crystal," diye bağıryorum ve çantamı alıp omzuma atıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor.

"Arkadaşlarımla buluşmak için otele dönüyorum," diyorum, Vivi ve Jordan'ı Cards O' Fun için nasıl boğacağımı ve cesaretimi toplayacağımı düşünürken. Onlar olmasaydı, bunların hiçbiri bu şekilde yanlış hizalanmazdı. "Burada zamanımı harcadım, değil mi?" Kellen'a bakıyorum ama yanıtını beklemiyorum. "Ve yarın tekrar yapacağım. Şimdilik mesaim bitti."

"Hayır, değilsin."

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

"Jordan ve Vivi'ye eve dönmelerinin daha iyi olacağını söyleme cüretini gösterdim. Bu-"

"Sen ne?" Çıglık atıyorum ve ona doğru yürüyorum, kızgınlıktan da öte. "Sen kim olduğunu sanıyorsun-"

"Beni duydun." Kaşlarını kaldırması bile başlı başına bir alaydır. "Onlara hepinizin eğlendiğini söyledim ve onlar ya

Medyada kariyerinizi mahvetmeye yardım eden arkadaşlarınız ya da ne zaman uzaklaşacağını bilen iyi arkadaşlarınız olarak yer alıyorsunuz. Akıllıca seçim yaptılar."

"Yani sen de onları becerdin mi?" Soruyorum, mantıksızlığım aniden soruyu saf, yeşil kıskançlıktan başka hiçbir dayanağı olmadan havadan çekip çıkarıyor. Onları nerede bulacağını nasıl biliyordu? Onlarla nasıl konuştu? Nasıl- "*O da* mı?" Finn gözlerinde alevlenen öfkeyle bana doğru yaklaşıyor.

"Bu, New York'a uçmak, eşyalarımı toplamak ve buraya dönüp sidikli bir primadonnaya bakıcılık yapmak zorunda kaldığım on üç saat içinde birini becerdiğim anlamına gelir. Sizi temin ederim ki, dehşet içindeyim ama yapmadım. O yüzden ne söylediğinize ve kime söylediğinize dikkat edin. Kıskançlık iğrenç bir sürtüktür ve Amerika'nın sevgilisine hiç yakışmaz."

Gözleri omuzlarımda Kellen'in olduğu yere kayıyor. Yavaşça eşyalarımızı topluyor, kesinlikle dinliyor ama dinlemiyormuş gibi yapıyor. "Sizi temin ederim," diyorum onun sözlerini kullanarak, "kıskançlıkla uzaktan yakından alakam yok."

Kibirli bir inançsızlıkla homurdanıyor ve eğiliyor, böylece onunla ilgili her şey için kendimi çelikleştiriyorum. Parfümü. Nefesinin sıcaklığı. Sesinin gürültüsü. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum Stevie, kiminle yattığım seni ilgilendirmez. Anladın mı?"

Dişlerimi sıkıp gözlerim yaşararak ona bakıyorum ve şu anda beni ele geçiren bu tuhaf duygulardan -şaşkınlık, kıskançlık, ıstırap- nefret ediyorum. Bana mantıklı gelmeyen ama yine de hissettiğim duygular.

Ve onlardan nefret ediyorum.

Şu an hissetmekten bıktım.

Her şeyden bıktım.

"Anladım," diyorum ukalaca ve yanından geçip gitmeye başlıyorum, buradan ve ondan uzaklaşmaya hazırım.

Elini koluma koyuyor, ben de geri çekiyorum. "Nereye gidiyorsun? Planlarımız var" diyor.

"Seninle bir planım yok."

"İşte burada yanıyorsun." Kellen'a el sallamak için bir elini kaldırdı. "Hatırladın mı? Ben senin bebek bakıcınım. Ben nereye dersem oraya gidersin. Yetkili olmanın avantajları bunlar."

Ve çantamı taşımak için omzumdan aldığı anda, diğer elimle ona vurmadığım için şanslı.

Chapter THIRTEEN

STEVIE

"Otel odamız derken ne demek istiyorsun?" Finn otel odamdaki kanepeye yerleşip iç çekerek ayaklarını sehpaye uzatırken şaşkın şaşkın bakarak soruyorum.

"Bugün iyi bir başlangıç oldu," diyor sorumu tamamen görmezden gelerek. "İyi bir antrenman yaptın, tenis akademisiyle harika bir halkla ilişkiler çalışması yürüttün ve az önce yediğimiz yemekten sonra Nike'la aranı düzeltmiş olabilirsin."

"Güzel. Harika." Kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters bakıyorum, az önce onu doğru duymuş olmamın mümkün olmadığını biliyorum. "Şimdi lütfen buranın otel odamız olduğunu söylerken ne demek istediğini açıklayabilir misin?"

"Bizimki gibi. Senin ve benim."

Söylediklerini fiziksel olarak reddetmek istercesine başımı sallıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Bir otel odan olduğunu çok iyi biliyorum. Sana bunun için para ödedim. Git orada uyu."

İlk kez bana dönüyor ve bütün gece Nike temsilcileriyle yaptığı o cazibeli konuşmayı bu kez küçümseyerek de olsa bana yöneltiyor. "Orada uyuyamam çünkü dün ayrılmadan önce çıkışımı yaptım. Hizmetlerim için yastığımın üzerine bırakma nezaketinde bulunduğunuz parayı bugün gittiğimiz gençler için düzenlenen programa bağışladım. Ve bu süitte üç oda var. Biri senin için, biri benim için ve biri de o devasa, sinir bozucu egon için, böylece fazla mesai yaptığı için biraz dinlenmesine izin verebilirsin."

"Hayır. Cevabım hayır." Ayaklarını masamdan itiyorum ve karşılık olarak kıkırdaması beni daha da kızdırıyor.

"Bu şekilde daha verimli oluyor. Sadece serginizden önceki birkaç gün için ve sonra Stevie'nin imajını onaralım turumuzda bir sonraki şehre, bir sonraki yere geçiyoruz."

"Bunu asla kabul etmedim."

" yoktu. Carson bunu çoktan . Halkın gözü önünde beş hafta geçirdin ve kendini eskiden olduğun kişiden uzaklaştırdın. Şimdi aynı süreyi seni oraya geri döndürmek için harcamamız gerekiyor."

Ama ya oraya geri dönmek istemezsem?

Ya ne isteyeceğimi, nasıl hissedeceğimi ve hatta bunu nerede arayacağımı bilmiyorsam? Tüm hayatımı babamın parmağı altında geçirdim - sahip olduğum bu inanılmaz hayat için normal hayatın çoğunu kaçırdım - her ikisinden de biraz istemek çok mu yanlış?

Ama kelimeleri söylemeye cesaret edemiyorum. Herkesin bana deliymişim gibi bakacağı şeyleri söylemeye cesaret edemiyorum.

"Ve dur tahmin edeyim, tüm bunlar olurken elimi tutmakla yükümlü olan kişi de sensin."

"Ben de en az senin kadar heyecanlıyım." Kaydırmakla meşgul olduğu telefonunu indiriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Her zaman böyle sinirli misin?"

"Bana daha önce Amerika'nın Tenisçi Sevgilisi denmişti. Bunun sinirlilikle örtüştüğünü pek sanmıyorum."

"Yine de şimdiye kadar senden gördüğüm tek şey bu." "Görünüşe göre bu yanımı ortaya çıkarıyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Bildiğim iyi oldu." Telefonuna geri dönüyor ve ben de kendimi tamamen kovulmuş hissetmeye devam ediyorum. Tedirgin. Vivi ve Jordan' veda bile edemediğim için kızgın.

İmkânları kısıtlı gençler için düzenlenen bir tenis programına katıldığım da bütün öğleden sonra yanımda oturan bu adama kızgıyım. Nike'ın pazarlama müdürleriyle planladığı akşam yemeğinde sık sık benim adıma konuşan kişiye. Şu anda otel odamı işgal eden adama.

Ondan biraz uzaklaşmam lazım. Bir içkiye. Belki bir şeyler hissetmem için biraz belaya bile.

"Aman Tanrım. Çantamı unutmuşum." Bu yalanı söylerken belaya sokmak gibi bir niyetim yok. Daha çok düşünmek, işlemek ve yalnız kalmak için alana ihtiyacım var.

İnsanlarla dolu bir kumarhanede.

Ben bile kendi mazeretlerimi satın almıyorum ama yine de onları yapıyorum.

Finn teslim olmuş bir iç çekişle, "Gidip alabilirim," diyor ve kendini kanepeden itmeye başlıyor.

"Hayır. Sorun değil. Ben giderim." Kapıya doğru bir adım attım. "Zaten kendimi iyi hissetmiyorum ve yürüyüp gitsem daha iyi olacak."

"İçin korumalarınızdan birini gönderebiliriz." Oturduğu yerden kalkarak, onların konuşlandığı yan odayı işaret eder.

"Hayır. Neye benzediğini bilmiyorlar." Tezgâhın üzerinde bıraktığım beyzbol şapkasını alıp kendimi gizlemek için alnıma doğru çekiyorum. "Hemen döneceğim."

Cevap vermeden süitin kapısından çıktım ve koridorda topuklarımın üzerinde koşmaya başladım, kaçma ihtiyacı her adımda beni zorluyordu.

"Stevie!" Asansöre adımımı attığım anda Finn'in sesi koridordan bana sesleniyor. "Çantan burada."

Yalanıma yakalanmış bir halde, onun ayakları koridordan aşağı inerken asansör kapısını kapatmak için düğmeye basıyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor elini yeni kapanmış kapıdan içeri sokmaya çalışırken ama artık çok geç. Çığlığım yüksek ve ardından gelen kahkaham bütün gece hissettiğimden daha canlı hissettiriyor.

Araba alçalmaya başlarken "Hoşça kal Finn," diye bağıryorum.

Birkaç katta takılıyorum ama Finn'in gömleğinin yaka düğmelerini açmış ve elinde ısıtılı çantamla orada durduğunu hayal ettiğimde sırtışıım tüm zaman boyunca genişliyor.

Geri dönüp ona hesap vermeden önce gidip biraz eğleneyim bari, çünkü kabul edelim, Finn söz konusu olduğunda kendimi fena halde batırmış olabilirim.

Elbette, şu anda biraz uçmuş durumdayım çünkü otel odasından çıkmayı başarmış olsam da, Finn artık bana bir daha asla güvenmeyecek.

Onu yapmanın bir yolunu bulacağım. Onu kırmanın. Onu kendi isteğime boyun eğdireceğim. Bundan eminim.

Asansör, kumarhanenin tıngırtı, çınlama ve vızıltılarına açılıyor. Bayat duman havada asılı duruyor ve katta aralıklı olarak "Kokteyl" sesleri yükseliyor. Önümdeki manzaraya bakıyorum ve bara doğru ilerleyip tek başıma bir içki içmeye karar veriyorum. Elbette daha fazlasını isteyeceğim ama en iyi şekilde davranacağım.

Zaten geri dönüp Finn ile aynı odayı paylaşmak zorunda kalacağım, bu yüzden onunla karşılaştığımda sarhoş olmamak en iyisi olabilir. Ayrıca, bugün sahaya çıkmak iyi hissettirdi. Rüzgâr emme kısmı hariç. Son birkaç haftadır aldığım bol miktarda alkolün ve yediğim kötü yemeklerin buna büyük katkısı olduğunu biliyorum.

Başımı eğerek ve yüzümü beyzbol şapkamın gölgesinde tutarak kumarhanede dolaşıyorum. Eminim insanlar benim moda anlayışımı merak ediyorlardır - süslü elbisem, yüksek topuklu ayakkabılarım ve beyzbol şapkam - ama sonuçta burası Vegas. İnsanlar burada her şeye alışkın.

Bir içki alıyorum. Ödemeyi yapmak için telefonumdaki nakit uygulamasını kullanarak birkaç slot makinesi oynuyorum. Finn'den kaçmanın keyfi azaldı ve Vivi ya da Jordan burada olmadan Vegas eskisi kadar eğlenceli gelmiyor.

"Selam. Özür dilerim. Geç olduğunu biliyorum," diyorum Vivi telefona cevap verdiğinde, otelin barında karanlık bir köşeden insanları izlerken.

"Beni bilirsin. Her zaman ayaktayım." Duraksıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Finn için üzgünüm. Seni dışarı ittiği için. Veda edemediğim için." O göremese de omuz silkiyorum. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Yapma. Çok eğlendik. Hayatımızın en güzel anlarını yaşadık... ama şimdi en iyi yaptığın işe dönme vaktin. Umarım orada olmamız biraz yardımcı olmuştur."

"Etti. Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

"Güzel. Şimdi sana uslu durmanı söyledim ama içimden bir ses Finn için baş belası olmanı istiyor. *Sırf bu* yüzden."

"Şu anda tam da bunu yapıyor olabilirim." Gülümsemem acı tatlı. Arkadaşlarımı şimdiden özlüyorum ama onun haklı olduğunu da biliyorum; günlük hayatıma geri dönmem gerekiyor.

"Aferin sana." Gülüşü beni gülümsetiyor.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Başımı sallayıp bir kez daha dolaşmaya karar vermeden önce birkaç saniye telefonuma bakıyorum. Kumarhanede ilerlerken huzursuzum ve bunun nedeninin düşüncelerimi uzak tutacak Vivi ve Jordan'ın olmaması mı yoksa otel odasına geri dönüp yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmekten korkmam mı olduğundan emin değilim.

İkisi de aynı derecede berbat.

Köşeyi dönüp Finn'le burun buruna geldiğimde irkildim. Gözleri sinirli bir öfkeyle parlıyordu ve yüz ifadesi de daha iyi değildi.

pazumdan tutup beni büyük gösteri için kumarhanenin bilet gişesinin önünde sıkıca tutuyor.

"Tanrım, kadın. Çileden ," diye homurdanıyor.

Onu görmek beni korkumdan sıyrıyor ve bana tam da ihtiyacım olan şeyi veriyor - hüsrانımı çıkarabileceğim bir idman partneri.

Gülümsemem alaycı, sözleri tam da şu anda istediğim şey. "Meydan okumayı seviyorsun ve bunu biliyorsun."

Homurdanıyor. "Pek çok şeyi severim ama vücudum Doğu Yakası saatindeyken bu saatte seni bir otelin içinde kovalamak bunlardan biri değil."

"O zaman neyi seviyorsun Finn?"

Kapılar aniden açılıp insanlar kumarhanenin çıkmaya başlayınca sözlerim havada asılı kaldı. Finn ve ben biraz loş olan koridorun kenarına doğru itildik, böylece duvara yaslandık. Eli hâlâ pazumu kavırıyor ama şimdi benimkine bastıran onun vücudu, geçen geceki düşünceleri ve hisleri geri getiriyor.

Görmezden gelemediğim düşünceler ve hisler.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Onu kırmanın ve ona karşı kullanabileceğim bir şeye sahip olmanın eğlenceli olacağını düşündüğümü hatırladığımdan mı yoksa bu akşamki yemek boyunca bunu yapmayı çok fazla düşündüğümünden mi bilmiyorum ama parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırmak için eğiliyorum.

Ama beni öyle bir yerde tutuyor ki dudaklarım onunkilerden bir fısıltı kadar uzakta. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Kolumu tuttuğu yerde nabzının hissedebiliyorum. Beklentinin askıya alınmış haliyle birbirimize bakarken, patronlar yanımızdan geçerken bize çarparken gözlerinde kararan arzuyu görebiliyorum.

"Öp beni, Finn," diye fısıldıyorum gürültünün hemen üzerinde.

Beni duyduğunu biliyorum. Hızlı nefes alışından ve refleks olarak kolumu sıkmasından anlıyorum ki gözleri bana tam da bunu yapmayı düşündüğünü söylüyor.

"Başladığımız işi bitirelim," diye mırıldanıyorum, dudaklarım hareketleriyle onunkilere zar zor dokunuyor.

Nefesimi tutuyorum, daha başlamadan öpücüğünün tadını alıyorum. Ama asla gerçekleşmiyor.

Dudakları asla benimkilerle buluşmaz ve ikimizin de istediğini düşündüğüm şeyi alır.

Onun yerine kolumu bırakıyor ve başını sallayarak geri çekiliyor. Finn Sanderson'ın uzaklaşıp kumarhane kalabalığının içinde kayboluşunu izlerken unutamadığım bir sallama.

Chapter FOURTEEN

STEVIE

"STEVIE, BEN RYAN CHURCHILL. Hey, umarım iyisindir. Menajer aradığını fark etmemiştim. Söylentilere göre Finn Sanderson ile anlaşmayı düşünüyormuşsun. İyi biri olduğu kesin ama seninle iyi sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kariyerinin ve hayatının bu noktasında ihtiyacın olan şey o değil. Daha fazla rehberliğe ve daha az talebe ihtiyacın var. Yaşadığın her şeyde sana yardımcı olacak birine. Bunu sana sağlayacak kişi olmayı çok isterim. Belki oturup sohbet edebiliriz. Nasıl çalıştığımı size anlatmaktan mutluluk duyarım."

Odama girdiğimde sesli mesajı siliyorum ve gelen kutumda onun altındaki diğer dört numaraya bakıyorum. Mesajlarıma geçiyorum ve sadece önizlemelerden ilk altısının daha fazla ajan olduğunu anlıyorum.

Hepsi de şehirdeki söylentilerin doğru olup olmadığını anlamak için balık tutuyor. Bunun nasıl ortaya çıktığından bile emin değilim ama yine de paylaşıyor.

Metinleri tarıyorum. Her biri bir giriş. Her biri temsil için onlara bakmamı gerektiren bir neden. Ve her birinde tutarlı olan bir diğer çıkarım ise Finn'in benim için çok sert olduğu çünkü görünüşe göre şımartılmaya ihtiyacım var. *Şımartılmak* mı?

Herkes benim kırılgan olduğumu ve kırılacağımı mı düşünüyor?

Sanırım haber yayıldı.

Stevie Lancaster'ın yeni bir menajeri var.

Ve görünüşe göre, şımartılmaya ve çocuk eldivenleriyle ele alınmaya ihtiyacı var.

Ya da öyle sanıyorlar.

Babam her zaman işin bu tarafıyla ilgilenen kişiydi. Günlük işlerle. Çarklar ve anlaşmalar. Menajerim, koçum ve

iş yöneticisi, akıl hocası hepsi bir arada. Tek yapmam gereken sahaya çıkmak ve çizgiler arasında olanları değerlendirmektir.

Piyasada mıyım? Olmak istiyor muyum?

Finn'in süitteki masasında oturduğu yere bakıyorum. Sırtı bana dönük oturmuş, bilgisayarında bir şeyler yazıyor, vücudu kararmakta olan Las Vegas silüetiyle çerçevelenmiş. Babam ajan departmanında onun yerini alması için Carson'ı seçti, bu yüzden babam beni daha önce hiç yanlış yönlendirmediği için onun kararlarına güvenmemek için hiçbir nedenim yok. Ve şimdi Carson Finn'i seçti.

Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değilim doğrusu, tam olarak ne hissettiğimi biliyorum- ama iki gece önce beni öpme isteğimi reddetmesini, bir ajan olarak her zaman yapmakla meşgul görüldüğü şeyden ayıramıyorum.

Çünkü kabul edelim, daha önce hiçbir erkek tarafından reddedilmedim ve bu berbat bir şey. Kendimden şüphe duymak, reddedilmenin kendisinden daha kötü.

Yeterince güzel değil miyim? Yeterince seksi değil miyim? *Herhangi bir şey?* Yoksa artık beni sadece bir çocuk olarak mı görüyor?

"Ama lütfen şımarık çocuk rutinine devam et çünkü bu işimi çok daha heyecanlı hale getiriyor. Bir yetişkin gibi davrandığında, ben de sana öyle davranmaya başlayacağım."

Onun görüşü neden önemli olsun ki?

Normalde, o kişiden uzaklaşır ve bir daha asla iletişime geçmezsiniz.

Yapamam.

Aslında, beni reddeden adamla aynı odayı paylaşmak zorundayım. Onun muhteşem yüzüne bakmak ve istemediğim halde onun ve seksapelinin etrafında olmak zorunda kalıyorum. Doğu Yakası'ndaki insanlarla konuşurken telefonda duvarların arasından gelen sesinin derin gürültüsü beni uyandırıyor. Duştan yeni çıkmış kokusu, etkilenmemem için bana meydan okuyan bir feromon gibi süitin içinde onu takip ediyor. Onunla ilgili her şey bana öpücüğünün tadını ve ellerinin vücudumdaki hissini hatırlatıyor.

Ama ondan hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Ya da en azından kendime öyle söylüyorum.

Beni not almaya iten sadece onun meydan okuması. Tanıştığımız ilk gece benimle birlikte olmanın kabul edilebilir olduğunu ama şimdi bir öpücüğün neden kabul edilemez olduğunu bilme ihtiyacı.

Bu sinir bozucu.

Bu sinir bozucu.

İşin daha da kötüsü ya da belki de daha iyisi, nasıl baktığınıza bağlı olarak, adam mecbur kalmadıkça benimle konuşmuyor.

O anın içinde kaybolup beni öpmesini istediğimden beri, bana ne yapacağımı söylemediği ya da ne yapmam gerektiğini açıklayan bir sorumu yanıtlamadığı sürece olabildiğince soğuk davranıyor.

Neden çekip gittiğine dair en ufak bir bilgi yok. Hiçbir şeyden. Sadece soğuk bir omuz ve tamamen ilgisizlik.

Hoşuma giden şakalaşmalar yok oldu.

Kesmeler ve geri dönüşler yok.

Bana hâlâ bir kadın olarak baktığını söyleyen imalar unutuldu.

Finn'in geniş omuzlarına bakıyorum ve parmaklarının klavyesinin üzerindeki tıkırtılarını duyuyorum ve fark edilmek istiyorum.

Çantamı bir gümbürtüyle yere bırakıyorum.

Yazarken kekelemiyor bile. "Hey," diye mırıldanıyorum.

Yanıt olarak homurdanıyor ve ben de dişlerimi sıkıyorum. "Günün nasıl geçti?" diye soruyorum.

Hiçbir şey.

"Yorulдум. Bir insanın bir günde üstesinden gelebileceği çok şey vardı," diye tekrar deniyorum.

"Sorumluluğu paylaşmak istiyorsan, ya son bir aydır siktir olup gitmemeliydin ya da başarısız olduğunda başkalarını suçlayabilmek için bir takım sporu yapmayı seçmeliydin."

Sözleri bana tokat gibi çarptı. "Vay canına. Tamam. Günün her anında bir pislik gibi davranmamaya çalışalım, olur mu?"

"Not edildi." Omzunun üzerinden bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Sorunun ne senin?" Odayı geçip masanın önüne geçerek soruyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor.

"Hiç sorun değil. Neden? Size yardımcı olabilir miyim? Eğitim merkezinden otele kadar olan kısa yolculukta başını belaya soktun mu, bilmem gereken bir şey var mı?" Onunla ilgili her şey -duruşu, ifadesi, ses tonu- bana buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğini söylüyor.

"Hayır." Parmakları yazmayı bırakana ve dizüstü bilgisayarının kapağının üzerinden bana bakana kadar orada duruyorum. "Neden böyle davranıyorsun?" Sesimin daha güçlü çıkmamasından, tonumdaki incinmişlik hissinden nefret ediyorum ama sesim orada ve geri alamıyorum.

"Ne şekilde?" diye soruyor, tamamen sağır bir ses tonuyla, şaşkınlığını anladığını bildiğim halde.

"Hiçbir şey. Boş ," diyorum. "Ben duş alacağım."

Arkamdan gelen ses, "Müşterilerle kişisel ilişkiye girmemeyi uzun zaman önce öğrendim," dediğinde uzaklaşmaya başlıyorum.

Ayaklarım titriyor. *Dürüstlük*. Finn gerçekten dürüst davranıyor. Ama bu beni görünmez yapmamalı. "Terbiyeli olmak ve kişiselleşmek iki farklı şey Finn. Anlaşmaya başladığımızı sanmıştım. Belki de bu kötü durumdan en iyi şekilde faydalanabiliriz."

"Peki geçen gece kumarhanede ne oldu?" diye sorar, sesi hâlâ duygusuzdur.

"Benimle yatmak istediğin zamanı mı yoksa benden uzaklaştığın zamanı mı kastediyorsun? Çünkü birkaç gün durumu o kadar da değiştirmiyor."

"Eğer beğenmediyseniz, başka bir acente bulabilirsiniz. Eminim senin telefonun da benimki gibi bu konuda patlıyordur. Sanırım Carson'la yaptığınız sözleşmede ona yazılı olarak doksan gün önceden haber vermeniz gerekiyor. Yani menajerini değiştirmek istesen bile üç ay boyunca bana bağlı kalacaksın."

"Kolay yoldan nasıl kurtulacağına dair maddeye çoktan baktığını bilmek güzel." Daha fazla reddedilme hissi karşısında boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Mutsuz görünen sensin." Beni başından savar gibi omuz silkiyor ama gözleri benimkileri tutuyor, neyi arıyor? *Bilmiyorum*.

"Mutsuz değilim. Sadece hepsi benim şımartılmam gerektiğini düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Neyi?"

"Şımartılmaya mı ihtiyacın var?" Kaşlarını kaldırıp

bakıyor. "Hayır. Tabii ki hayır."

Başını sallıyor ama gözleri söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını söylüyor.

Vida

Onu.

"Güzel. Kulübe hoş geldin o zaman." Kendini küçümseyen bir kıkırdama var Tam olarak anlamadığım sözlerini takip eden ama bu sefer bana sırtını döndüğünde, kovulduğumu anladığım.

Chapter FIFTEEN

FINN

"BU APTALCA."

Kellen'dan ne onaylayan ne de karşı çıkan ama onu duyduğunu belli eden bir baş sallama.

"Geri çekilmeliydim."

Battle of the Sexes (Cinsiyetler Savaşı) olarak adlandırılan hayır amaçlı sergi, çağlar boyu sürececek bir sergi olacaktı. Maçın düzenlendiği tarihte, erkeklerin bir numaralı seri başı Ian Greshenko ile kadınların en iyi seri başı Stevie Lancaster karşı karşıya gelecekti. Amaç, yoksul mahallelerde tenisi teşvik eden bir hayır kurumu olan Net Generation için para toplamak ve kaybedenin kazancını söz konusu hayır kurumuna bırakmasıydı.

Stevie'nin babası bunun sadece büyük bir tanıtım olacağını ve Net Gen için para toplayacağını değil, aynı zamanda bildiği şeyi, Stevie'nin pistteki en iyi adamdan daha iyi olduğunu bir kez ve herkes için kanıtlayabileceğini düşünüyordu.

Ama sonra Liam Lancaster öldü.

Ve benim onu çıkarmaya çalıştığım tavşan deliğine düştü.

Üstelik Greshenko, biz ajanlar arasında kapalı kapılar ardında gerçekten uğraşmak istemediğimiz biri olarak bilinen, kendini beğenmiş bir pislik. Çoğu erkek Stevie'nin hiçbir şey ifade etmeyen bu sergide mücadele ettiğini görür ve biraz geri çekilirdi.

Ama Ian değil.

Hayır, öldürmek için saldırıyor. Seyircinin koltuklar için en yüksek parayı ödemiş olması ve belki de paralarının karşılığını en iyi şekilde alabilmeleri için maçı uzatması gerektiği umurunda değil. O sadece kendini ve egosunu beslemeyi önemsiyor.

Stevie, çoğu insanın standartlarına kıyasla korkunç çalmıyor. Daha çok bilinen ateşi kaybolmuş. Alınganlık yok. Rakiplerini puan puan, set set alt ettiği inatçılık, normalde bir maç sırasında kükreyen bir orman yangını iken, ancak bir titreşim.

O ateşe tekrar ihtiyacı var ve belli ki Kellen onu nasıl yakacağı konusunda zorlanıyor. Babası kesinlikle nasıl yakılacağını biliyordu.

Set arasında kısa bir mola verdik ve Stevie şimdiden iki sayı geride. Birkaç ünlü açık artırmayla ürün satıyor, kalabalığı eğlendirerek tüm bu deneyimi uzatıyor ve ben burada müşterimi nasıl yola getireceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Bunu nasıl düzeltebilirim?" diye bağılıyor odadaki hiç kimseye ve herkese.

"Greshenko bir pislik ve bunu herkes biliyor. Kazansan da kaybet sen de iyi görüneceksin," diyor Kellen, onu rahatlatmak ve sakinleştirmek için bir yol bulmaya çalışarak.

"İyi görünmek mi yoksa babasını kaybetmiş zavallı bir kurban gibi görünmek mi? Acıma partisine ihtiyacım yok Kell ve kurban gibi görünmeyi kesinlikle reddediyorum."

Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor. *Akıllı adam.*

"Aradığın bakış bu değil miydi?" Belli ki Kellen kadar zeki değilim ve umurumda da değil. Benim işim onu şımartmak değil. Onu zorlamak ve daha iyi olmasını sağlamak. Saçmalıkları görmesini ve normalde olmayı hak ettiği, oyununun zirvesinde olmaya geri dönmesini sağlamak.

"Siktir git Finn. Kimse senden burada olmanı istemedi," diyor ve düşmanlığını bana yöneltiyor.

Sözlerinin boş olduğunu ve hıncını benden çıkardığını biliyorum.

-O ilk atlet olmayacak ve kesinlikle son da olmayacak - bu yüzden onları bir tuz tanesi ile alıyorum.

"Sadece kendini suçluyorsun." Umursamaz omuz silkişim, onu sözlerim kadar zorlamak içindi. İçindeki ateşi alevlendirmeye çalışmak için.

Kapıyı göstererek, "Çıkarın şunu buradan," diyor ama ne Kellen ne de kapıda bekleyen korumaları kıpırdıyor. Anlaşılan onlar da onun saçmalıklarından bıkmışlar.

Çok rekabetçiyim ve kaybetmeyi reddediyorum.

Sözleri geri gelip kulaklarıma çarpıyor. Birdenbire onu teşvik etmek için kendi lehime nasıl kullanacağımı bulmaya çalıştığım sözler.

"Defol. Dışarı." Gözleri ilk kez benimkilerle buluşuyor. İçlerinde çaresizlik, öfke ve hayal kırıklığı var ama beni en çok etkileyen, yolunu bulmaya çalışan kayıp küçük bir kıza benzeyen gözleri.

Bu bakışı işleyecek ya da içimde uyandırdığı pisliği kabul edecek zamanım yok. Buraya psikologculuk oynamaya gelmedim. Tüm dünyaya yayın yapan dünya sahnesinde Stevie Lancaster gibi görünmesini sağlamak için buradayım. Kısa süreliğine parlamak yerine parlaması gereken sahnede.

Çok rekabetçiyim ve kaybetmeyi reddediyorum.

"İki katı ya da hiç," diye geveliyorum, bunun nasıl işe yarayabileceğini anlamaya çalışırken ağzım beynimden daha hızlı çalışıyor.

"Ne?" Hem o hem de Kellen gözlerini bana diktiler.

"Sahaya geri dönün ve Greshenko'ya sahada iki katı ya da hiçbir şey için meydan okuyun. Bunu büyük bir olay haline getir. Bir mikrofon kap ve kalabalığa oyna. Ona şaka yap ve kazanacağından o kadar emin olduğunu söyle ki kabul etmekte zorlanmasın."

Stevie yüzü efordan kıpkırmızı olmuş bir halde bana bakıyor, ne demek istediğimi anlamaya çalışırken gözleri büyüyor.

Devam ediyorum. "Eğer o kazanırsa, bu sergiden elde ettiğiniz gelirin bir kısmını Net Gen'e bağışlayacağınızı ve eğer siz kazanırsanız onun da aynısını yapmak zorunda kalacağını söyleyin. Kalabalık çılgına dönecek ve bu onları da canlandıracak."

"Deli misin sen?" Yüzünü bana dönüyor, elleri kalçalarında, gözleri canlı. "Ne kadar paradan bahsettiğinizi biliyor musunuz? Sen-"

"farkındayım," diyorum. Oldukça büyük bir rakam. "İşte yüzden bahsi kabul edecek çünkü o Ian ve sadece kendini iyi göstermek istiyor. Güvende olduğunu düşünecek ve oyunu bir sette daha bitirdiğinde bu sadece sana daha fazla hakaret olacak."

"Aynen öyle. Bir sonraki seti kazandığında." Homurdanıyor ama gözlerinde bir parıltı var. Sözlerimin sonucu olarak öfke var.

"O zaman kışını tekmelediğinde bir kahraman gibi görüneceksin."

"Üç set kazanmam gerektiğinin farkındasın, değil mi?" Sanki beni reddediyormuş gibi yüzüne bir havlu siliyor.

"Farkındayım."

"Ian Greshenko'ya karşı." "Ve?"

"Bunu müstehcen bulmuyor musun?" diye soruyor, sesi yükseliyor.

"Hem de hiç."

"Orada nasıl oynadığımı görmüyor musun?" "O zaman daha iyi oyna." Ateşine biraz daha körükle gidiyorum. "Bunu kenarda oturan adam söylüyor."

"Bunu size onu yenebileceğinizi söyleyen adam söylüyor."

Stevie homurdanıyor, elini önündeki sandalyenin arkasına dayıyor ve kıkırdarken başını öne eğiyor. Kellen geri çekiliyor, açıkça bu konuşmanın dışında kalmak istiyor. Yanılıyorsam sonuçlarından kaçınmak için olduğunu varsayıyorum ... ama aynı zamanda, onu aynı şekilde zorlamalıydı.

Onunla konuşmam gerekecek. Şu anda ona karşı çok dikkatli davranarak şüphelerine katkıda bulunan kişi o. Babası ona çocuk eldivenleriyle yaklaşmazdı. Tenisi takip eden herkes bunu bilir. Bunun yerine onu sert, alıngan ve güçlü yaptı. *Buna ihtiyacı var.* Zorlanmaya. Sorgulanmaya. Zorlanmaya.

Ve Kellen'in bunu teşvik etmesi gerekiyor. "Sen delisin," diye mırıldanıyor.

"Artık kendine inanmıyor musun Stevie? Çünkü ben inanıyorum."

"Ben eski Stevie'ye inanıyorum."

"O zaman hemen şu anda lanet olası yenisine inanmaya başlasan iyi edersin," diye bağıyorum ona.

"Bu, tam buradaki, ona güvenecek kadar sıkı çalışmamış." Konuşurken sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. Ve lanet olsun, gözlerinde yine o lanetli bakış var ve ben ondan kaçınmak için başka tarafa bakıyorum. Odanın bir ucundan diğerine adım atıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum.

"Tamam. Ne istiyorsan onu yap. Beni ilgilendirmez. Ama hâlâ inandığın eski Stevie, Greshenko gibi bir pislik için asla yere yatıp ölmezdi. *Asla.*"

Ve böylece soyunma odasından çıkıp, az önce ateşlediğim korun yangına dönüşmesini umarak sahanın yanındaki locamdaki yerime döndüm.

O kadar parlak yanar ki onu tüketir, böylece diğer her şeyi unuttur ve sadece oyunu *kendi* bildiği gibi oynar.

Dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini düşündüğüm kişi.

Umalım da haklı çıkayım.

Stevie, Ian'ın raketinin ulaşamayacağı kadar uzağa, hata çizgisinin hemen içine doğru uçan bir backhand vuruşu yapınca kalabalık kükrüyor.

Yumruğunu sıkıyor ve bağıyor, açıkça onların enerjisinden besleniyor. Ona yapmasını söylediğim şeyi yaptı.

Soyunma odasından çıktı ve Ian'la alay etti. Kalabalığı bahsin içine çekti, onun kabul etmesi için tezahürat yapmalarını sağladı, böylece ulusal televizyonda evet demekten başka seçeneği yoktu ya da Net Gen'i desteklemek istemiyormuş gibi görünecekti ... ve sonra bir şekilde, bir şekilde Stevie onu açtı.

O zamandan beri arkasına bakmadı, üst üste iki set kazandı ve maçı öyle bir domine etti ki ben bile kaptırdım.

Artık onu destekleyen sadece ben değilim. Kalabalık onun lehine döndü, mazlum her zaman favoridir. Su molası sırasında sosyal medyaya şöyle bir göz attığımda, olumsuz yorumların desteğe dönüştüğünü görüyorum. Alaylar tezahürata dönüştü.

Sallantılı başlangıca rağmen Stevie, sahanın göz kamaştırıcı ışıkları altında elleri kalçalarında duruyor.

Greshenko bir ace attıktan sonra kıkırdarak "Güzel servis," dedi. "Ama biliyorsun ki bunu sadece sana verdim. Hem maçı kazanmamdan hem de daha fazla as yapmamdan dolayı egonun zedelenmesini istemem." Gülümsemesi alaycı, çünkü Greshenko'ya reverans yaparak onu cesaretlendiriyor.

Ian'ın homurdanması pek de samimi gelmeyince kalabalık kıkırdıyor. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama kadın olağanüstü.

Elbette, dağınık ve inatçı olabilir ve ben hala onun lanet olası bakıcısı olduğum için homurdanıyor olabilirim, ancak bu gece tanık olduğum şeyden sonra karar vermek biraz daha kolay. Kim olduğunu açıkça kaybetmiş (tabii benimle tartışmıyorsa) ve utanç verici bir farkla kaybetmekte olan bir kadın, herkesin ondan beklediği kişi olmak için kendini topladı. Bu hiç de kolay bir iş değil. Kelimenin pek çok anlamıyla takdire şayan ve ben burada oturup ona biraz daha farklı bir gözle bakıyorum.

Basitçe söylemek gerekirse, az önce yaptığı şey olağanüstüydü. Bunu tarif edecek başka bir kelime yok.

Kaybettiği ilk iki sette ve aradaki soyunma odasında bana bir çöküş gibi görünen durumdan, sahaya tamamen hakim bir hale geldi. Seyirciye yaptığı yorumlar esprili ve atletik becerisi dikkat çekici.

İlk kez, babasının ölümünden önce nasıl bir kadın olabileceğine dair ipuçları görüyorum ve çok etkileniyorum.

Stevie, Ian'ın servisine karşılık verip oyunu bir kırılma noktasına zorlarken kalabalık alkışlıyor ve Ian'ın servisi sırasında set sayısı kazanma şansı yakalıyor.

Ian çok öfkeli. Fay hattının arkasında bir ileri bir geri yürüyor, kendi kendine raketinin tellerini düzeltiyor, Stevie sabırla beklerken deli gibi görünüyor.

"Mola sayısı," diye mırıldanıyor masa hakemi ve kalabalık sessizleşiyor.

Ian servis atar ve Stevie tenis topuna güçlü bir backhand vuruşuyla karşılık verir, bir saniye sonra da stadyumda yankılanan bir homurtu çıkarır. Top raketinin ulaşamayacağı bir yere düşer ve kalabalık tezahüratlar içinde patlar.

Ve ediyor. Puan

kazanmak için.

Sonra

oyunlar.

Sonra setler.

Ve sonra beşinci sette, altıncı oyunda kırka karşı aşk skoruyla oturur. Teniste bir numara olan bir erkeğin bir kadın tarafından yenilmesini izlemek için ayağa kalkan kalabalık beklentiyle uğulduyor.

Kendine özgü homurtusuyla servis atıyor. Ian servisi geri gönderiyor. Top kendi tarafına düşmeden önce filenin üst kısmına çarpar.

Kalabalık çılgına dönüyor. Stevie'nin dudaklarında kocaman bir gülümseme belirirken insanlar tezahürat yapıyor ve çılgılık atıyor. Başını gökyüzüne doğru eğiyor ve gözleri kısa bir süreliğine kapanıyor. Sanki tüm bunları içine sindirmesi gerekiyormuş gibi ya da başarılı olması için kurduğu sahnede babasıyla konuşuyormuş gibi.

Her halükarda, bu görüntünün medyanın her yerinde patlatılacağını zaten biliyorum ve daha iyi bir görüntü olamazdı. Bu tenis aşığı geri döndü ve çok iyi görünüyor.

Sahadaki şatafat ve gösteriş devam ederken soyunma odasına doğru ilerliyorum ve yolda tanıdığım bazı insanlarla tokalaşıyorum. Bu Stevie'nin parlama zamanı ve umarım bu gece burada olanları alır ve bu yolda kalmak için motivasyon olarak kullanır. Çılgın serisini ya da her ne halt ediyorsa onu bitirmek için.

Telefonum cebimde titriyor. Ekrana bile bakmadan arayanın Carson olduğunu anlıyorum, bu gece her şeyin nasıl değiştiğini öğrenmek istiyor.

Övgüyü memnuniyetle kabul ederim ama hepsi onun eseriymi. *Hepsi Stevie*. Telefonun çalmasına izin veriyorum ve soyunma odasına girip tüm bu gürültüden uzaklaştığımda onu geri arayacağım.

Kolumdan çekiliriliyor ve döndüğümde Stevie'yi vahşi gözleri ve çekici gülümsemesiyle görünce şaşıyorum. O anın tadını çıkarıyor olmalıydı.

"Finn." Adımı söylüyor ve cevap vermeme bile fırsat vermeden kendini kollarıma atıp kocaman bir ayı gibi sarılıyor.

Şaşırmış bir halde kıkırdıyorum, sanırım adını söylüyorum, ama kollarımı ona doladığımı ve sarıldığımı da *biliyorum*.

"Tebrikler," diye mırıldanıyorum kulağına, kalabalığın gürültüsünden beni duyup duymadığından tamamen habersiz. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Bu sözleri neden söylediğimden emin değilim, ama ağzımdan çıktıkları anda onları gerçekten kastettiğimi anlıyorum. Bazı nedenlerden dolayı, Ian'ı yenebileceğini biliyordum.

Stevie gözlerinde parlayan yaşlarla arkasına yaslanıyor ve kollarını hâlâ bana sımsıkı sararak usulca gülümsüyor.

"Teşekkür ederim."

Ve işte yine o bakış. Hâlâ kayıp küçük bir kız olduğunu haykıran o bakış - belki de bir sebepten dolayı sadece benim görebildiğim.

Ama bu sefer bana hissettirdiklerinden kurtulamıyorum çünkü o kollarımda ve dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta ve Tanrı aşkına, etrafımızda milyonlarca insan var ama tek düşünebildiğim onun dudakları.

Onu öpmek istediğim için. Lanet olsun.

Şu anda böyle şeyler düşünemem. Onu ne kadar istediğimi. Onunla an be an ilgilenmem gerekironu uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu.

Soğuk omzum onu uzak tutmak için mükemmel bir şekilde çalışıyordu - bunun olmasını engellemek için- ta ki şu ana kadar. Ta ki kollarımda, dudakları dudaklarıma yakın, vücudu bana bastırılmış ve adrenalin ikimizin de vücuduna pompalanana kadar.

Kalabalığın gürültüsü içeri sızmadan ve kameraların flaşı odağımı kırmadan önce, birkaç uzun saniye boyunca konuşmadan birbirimize bakarak bu uzun beklenti durumunda duruyoruz.

Stevie ve ben elektrik çarpmış gibi sarsılarak birbirimizden uzaklaşıyoruz. *Az önce ne oldu öyle?*

Chapter SIXTEEN

STEVIE

HAMLEDİM, DİNLENMEDİM VE TAM BİR YORGUNLUK İLE BU GECENİN YÜKSEKLİĞİNİ YAŞAMAK İSTEMEK ARASINDAKİ O DURUMDA SIKIŞIP KALDIM.

Hayley, medya röportajları arasında yeşil oda olarak kullandığımız yere girdiğinde, "Sadece birkaç röportajınız daha var," diyor. "Sonra işiniz bitecek."

"Tanrıya şükür," diyorum, koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatarak. Bir an için bu geceki maçı yeniden yaşıyorum. Greshenko'nun maçı kurtaramayacağını anladığında yüzünü buruşturuşunu. Kazandığımda kalabalığın kükremesini. Finn'in bana bakarken gözlerindeki bakış.

Hayley kapının hemen içinde, sırtı duvara dönük bir şekilde durmuş beni izliyor. Ondan pek hoşlanmıyorum -daha doğrusu kısa görev süresi boyunca ona pek iyi davranmadım- bu yüzden benden bir tür öfke nöbeti beklediğinden eminim.

Yukarıdakilerden herhangi birini yapamayacak kadar yorgun ve aynı zamanda çok rahatlamış durumdayım.

"Yine de seni hazırlamak istiyorum-"

"Babamla ilgili sorularla başa çıkabilirim. İyi olacağım." Ona bir el salladım. Zaten bütün gece boyunca onları yanıtlamamış değilim.

Tabii ki o tribünde oturmadan, kırmızı şapkası zorlandığımda baktığım fener olmadan sahaya adım atmak beni etkiledi.

"Söyleyeceğim şey bu değildi." Gülümsemesi gergin, elleri kıpır kıpır. "ESPN az önce bir haber yayınladı."

"Olması gerektiği gibi." Kıs kıs gülüyorum. "Erkeklerin bir numaralı seri başını yendim. Bu büyük bir olay."

"bak," diyor ve ses tonunda ya da yüzündeki kısık ifadede dikkatimi çeken bir şey var.

Yanımdaki kanepede duran telefonumu elime alırken inliyorum. *Şimdi ne var? Bu başarıyı küçümsemek için ne bulup çıkaracaklar?* Çünkü bu geceki bazı gazeteciler, Ian'ı yendiğim gerçeğini -bir kadının bir erkeği yendiği gerçeğini- yeniden yazmaya çalışmadılar değil; ben maçı çevirdiğimde aradan sonra bana daha yumuşak davrandığını ima ederek.

Suçlama tamamen saçmalık ve onlar da bunu biliyor.

Bu yüzden hikayenin yüklenmesini bekledim, sinir katsayım çoktan yükselmiş ve öfkem ateşlenmeye hazırды.

Sonra kapak resmi yükleniyor ve bana bakan görüntü karşısında ne düşüneceğimi, ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bile tam olarak bilemiyorum.

Beklediğim gibi kazandıktan sonra sahada gözlerim kapalı gökyüzüne bakıp babamla sessizce bir fotoğraf değil. Bedeli olan bir zaferin resmi.

Hayır. Hiç de değil.

Bunun yerine, maçtan sonra Finn'e koştuğumda, ben bile inanmazken bana inandığı için ona bir şekilde teşekkür etmem gerekiyordu. Pes etmeyeyim ve ulusal televizyonda kendimi rezil etmeyeyim diye beni cesaretlendirdiği için. Geçen hafta boyunca ona kaltaktan başka bir şey olmadığım halde söylediği şeyi söyleyecek cesarete sahip olduğu için.

Görüntü Finn'in kollarındayken ve birbirimize bakarken, yüzlerimiz birkaç santim açikken.

Dışarıdan bakan ve tarihimizi bilmeyen biri için, birbirimize sevgiyle bakıyormuşuz gibi görünüyor. Zaferi kutlayan bir çift gibi.

Geçmişimizi bilmek - şakalaşmak, kavga etmek, birbirimize yapışıp kalmak -Bu tasvir ya da ima hakkında ne hissedeceğimi tam olarak bilemiyorum.

İkimizi incelerken boğazımın düğümleniyormuş gibi hissetmesinden nefret ettiğimi biliyorum. Onun kara gözlerini ve gururla mutluluğun eşit olduğu gülümsemesini incelerken. Bana nasıl baktığını incelerken - sanki orada serseri bir müşteriyle birlikte olmak zorunda kalan kızgın bir ajandan daha fazlası varmış gibi.

Bakışı içimde karıştırmak istediğimden emin olmadığım şeyleri karıştırıyor. Şehvet iyidir. Duyguları hissetmek için seksi kullanmak, konu ona geldiğinde aslında aradığım tek şeydi.

Ama bu fotoğrafa bakınca, birbirimize nasıl baktığımıza bakınca, bir yanım onun bana her zaman böyle bakmasını istiyor.

sadece zamanın bir anlık görüntüsünde.

Bu aptalca düşünmeden kurtulmak için başımı sallıyorum ve ondan nefret etmemi gerektiren birçok nedeni hatırlamaya çalışıyorum. Bu düşünce zinciriyle ilgili sorun şu ki, bu geceden sonra, ben kendime bile inanmazken o bana inandıktan sonra, onları sarsmak eskisinden çok daha zor.

"Makaleyi okudun mu?" Hayley soruyor.

Sayfayı aşağı kaydırıyorum ve hikâyenin sözlerini görünce dişlerimi sıkıyorum. "Yeni ilişki." "Aşk ilgisi Lancaster'ı sakinleştiriyor." "Kasırğa için sakinleştirici bir güç." "Stevie'nin yeni erkeği kim?" "Farkı yaratan Finn Sanderson mı?"

"Tanrım," diye mırıldandım.

"En azından son zamanlardaki diğer girişimlerinizin üzerindeki spot ışıklarını kaldırıyor."

Tiksintiyle homurdanıyorum ve o ırkılıyor. "Evet, ama kazanmamın sebebinin o olduğunu ima ediyor. Başarılı olmak için arkamda -ya da onların gözünde *beni yöneten*- bir adama ihtiyacım var. Siktiğimin puştları."

"İstersen biz de benzer bir şeyle karşılık verebiliriz, siktiğimin puştları kısmı hariç," diyor.

"Evet. Elbette," diye mırıldanıyorum, telefonuma tekrar bakıyorum ve yine resmin içinde kayboluyorum.

Gözlerim bulanıklaşıyor ve ikimize bakarken gözyaşlarımı içime çekiyorum. Kendinden fazlasıyla emin bir adam ve şu ana kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmemiş bir kadın.

İşte buydu. Ona doğru koşmak. Ona sarılmak. Bana olan inancının ne kadar önemli olduğunu ona kelimelerle anlatmaya çalışmak.

Her maçtan sonra file üzerinden rakibimin elini sıkar ve sonra gidip babama sarılırdım.

Her zaman.

Ve bu gece, vefatından bu yana ilk gerçek maçımı oynadığımda - kazandığımda - nereye gideceğimi ve ne yapacağımı biraz şaşırmıştım.

Babama kadar kızsam ve saygı duysam da, o hala benim en iyi arkadaşımdı.

Onun gidişiyle birlikte en sert eleştirmenimi, en büyük inananımı ve en yakın arkadaşımı kaybettim.

Chapter SEVENTEEN

STEVIE

"DÜN GECE NE OLDU?" Carson soruyor.

"Ben kazandım," diyorum hücremde, Finn'in süitteki odasının kapalı kapısına doğru bir bakış atarak. Dün gece basın toplantısından sonra geri döndüğümde baktığım, onunla konuşmak istediğim, sarılmayı ve uyanacağı çılgın söylentileri açıklamak istediğim ama yeterince yalnız kalmamın daha iyi olacağını düşündüğüm aynı kapı.

Dünyanın bizim bir çift olduğumuzu düşündüğünü biliyor mu?

Bunu yaptığında Tanrı yardımcım olsun. Demek istediğim, eğer adam öpücüğümü reddederse, çok daha fazlasını yaptığımızı düşünerek dünyadan nefret edecek.

"şey bu değil," diye ve sesinde heyecan olduğunu sandığım şeyin aslında öfke gibi geldiğini fark ettiğimde aniden kaskatı .

Tanrım. Ne oldu şimdi? *Hiçbir şeyi* doğru yapamaz mıyım? "Anlamıyorum, Carson. Düşündüm ki-"

"Tüm bunlardan sonra ... ve sonra sen. Sonra o ..." Kulağa lanet gibi gelen bir şey söylüyor. "Cevapları hak ediyorum."

"Sana da merhaba," diye mırıldanıyorum kanepenin kenarına otururken, dün geceki maçtan dolayı kaslarım fazlasıyla ağrıyor. "Yani, övgülerle dolu olacağını düşünmüştüm."

"Övgü bıraktım. Sesli mesajlarını ve mesajlarını kontrol et. Hepsi orada. Bu yüzden bunların hiçbirisi mantıklı değil. Belli ki Finn her ne yapıyorsa işe yarıyordu, o zaman neden içine ettin?"

Carson küfreder ama bana değil. Kendisi eski kafalı ve kadınların küfür duymaması gerektiğini düşünüyor, bu yüzden araya *fuck*'ı soktuğunda biraz şaşıyorum.

Ayrıca, son iki aydaki tüm günler içinde, her şeyi doğru yaptığımı hissettiğim tek gün dündü. Ve sanki hiç önemi yokmuş gibi, hala yanlış bir şey yapmakla suçlanıyorum.

"Carson. Sadece ne yaptığımı düşündüğünüzü söyleyin. Eminim sana verebileceğim geçerli bir açıklama vardır."

"İstifa etti." Tam olarak tanımlayamadığım bir duygu Carson'ın sesinde titreşiyor. "Kim istifa etti?" Şaşkınlıkla soruyorum ama çoktan kanepeden kalkıp

Az önce baktığım kapalı kapıya doğru ilerliyordum.

Bırakmasına imkan yok. Dün geceden sonra olmaz. Ayrı çalışmak yerine birlikte çalıştıktan sonra olmaz. Sonra değil-

"Oh." Odasının kapısını iterek açtığımda yatağının yapıldığını ve tüm eşyalarının gittiğini görüyorum. *Finn bıraktı mı?*

"Az önce aradı ve artık beni temsil edemeyeceğini söyledi."

"Bebek bakıcılığı-" diye fısıldıyorum, şu anda hiçbir önemi olmayan bir tür refleksif tepkiyle.

"-Sen, ve ben senin ne halt ettiğini bilmek istiyorum çünkü onun birinden uzaklaşması için çok şey gerekir."

Finn istifa etti. . .

"Anlamıyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli Stevie. Yanlıştan dönmene yardım ettiği aşıkâr olan adam çekip gitti ve bunun nedenine dair bir cevabı hak ediyorum."

"BEN-BEN-" *Onu öpmeye çalıştım. Dünya bizim bir çift olduğumuzu düşünüyor. Beni çıplak gördü.* Düşünceler kafamın içinde bir maraton gibi koşuyor ama hiçbir mantıklı gelmiyor. Hiçbiri bırakması için geçerli nedenler değil. Özellikle de dün geceki başarıdan sonra. "Bilmiyorum. Bir sebep göstermedi mi? Bir açıklama? Herhangi bir şey?"

"Sadece bu işi yürütebileceğini düşündüğünü ama artık yürütemeyeceğini düşündüğünü söyledi."

"Bu yüzden beni bıraktı." Söylerken kendi kelimelerim acı veriyor. Dün gece ne kadar iyi olduğum ya da geri gelip savaştığım önemli değildi, yine de beni bıraktı.

Yine de beni terk etti.

Gözlerim dolduğu anda, tam olarak anlayamadığım bir öfkeyle tutuşuyorum. Bu tür bir reddedilmeyle nasıl başa çıkacağımı bildiğim tek yol bu. Bir kez daha terk edilmekle.

"Diğer hattım çalışıyor. Tanrım, evlat, sana yardım etmesi için ona *ihtiyacım* vardı."

Hayal kırıklığı ses tonunda çınlıyor. Öfkesi hem Finn'e hem de bana mı yönelik?

Başımı sallıyorum, ancak Carson arama kesilmeden önce bunu göremiyor.

Finn'boş odasına ve uyumadığı belli olan yatağına bakıyorum. Dün gece buraya gelmiş miydi? Geri geldi ama ne yapacağını düşünürken hiç uyumadı mı?

Davranıyorum ve bu mu oluyor?

Ne olduğunu anlamaya çalıştıkça kafa karışıklığı hüküm sürüyor ve öfkem artıyor. En başta onu burada gölgem olarak istemediğim halde neden bu kadar incindiğimi anlamaya çalışıyorum.

Ama
incindim.

Ve reddedildi.

Ve kendimi sorguluyorum.

Telefon elimdeyken kapıyı kapatıyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. Finn Sanderson'ı sikeyim.

Siktir et onu ve sebep
yoksunluğunu. Carson yanılıyor.
Ona ihtiyacım yok. Kimseye
ihtiyacım yok.

Olmamam gerekirken incindim.

Kendimi bu duruma sokan kişinin ben olduğumu bildiğimde
öfkeleniyorum. Ama her şeyden çok, sevmediğim bir adamı neden
istediğimi merak ediyorum-

Tamamen şartlar yüzünden, hala benden hoşlanıyorsun.

Chapter EIGHTEEN

FINN

"SANDERSON." CARSON'IN SESİ sesli mesajda yüksek ve net bir şekilde duyuluyor ve ben irkiliyorum. Bana vereceği her türlü boku hak ediyorum. "Stevie'yi neden müşteri olarak almak istemediğini anlıyorum ve kararına saygı duyuyorum. Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem, ancak hayatınızda bazı müşterilerin size veya markanıza faydalı olmadığı zamanlar olduğunu anlıyorum." Derin bir iç çekti. "Sebepleriniz her neyse, bir gün bana açıklayacağınızdan eminim. *Ve evet*, görünüşe göre yaşlandıkça daha da yumuşuyorum." Hat kesilmeden önce kıkırdaması duyulabiliyor.

Cep telefonuma bakıp başımı sallıyorum ve bir baba olarak gördüğüm adama hayret ediyorum. Onu arayacağım için stresli olduğumu biliyordu ve önce arayarak üzerimdeki baskıyı azalttı.

Ne duymak istediğimi biliyordu.

Kendi babamın sözlü tacizine katlandığım yılları düşünüyorum. Hiçbir zaman kendini gösterememiş bir adamın beni sürekli zorlamasını, bu yüzden de kendisinin asla olamadığı ve yapamadığı şeyleri yapmama ihtiyaç duymasını. Carson'ın beni kanatları altına almasından birkaç ay sonra, kendi babamın hayatımda nasıl bir kanser olduğunu fark ettiğim anı hatırlıyorum.

Bardağımdaki içkiyi döndürüp kollarımı bara dayıyorum, başımı eğiyorum ve içimdeki mide bulandırıcı hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. *Hayatımda Carson Vega'yı kesinlikle hak etmiyorum.*

Akıl hocamı hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama o da beni hayal kırıklığına uğrattıyor. En azından dün gece geç saatlerde maçıtan sonra odama dönerken telefon geldiğinde hissettiğim çifte darbe buydu.

Bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım. Bulacağımı biliyorum.

Chapter NINETEEN

FINN

"SİKİCİ FINN. HER ZAMAN GÜZEL KIZLARI ÇALIYOR."

"Manşet satmak için uydurulmuş saçma bir hikâye," diye mırıldanıyorum. Stevie'nin bana baktığı görüntü artık hafızama kazınmış durumda. Tüm sosyal medyada aynı anda hem gözlerimi ayırmak istediğim hem de bakmaktan kendimi alamadığım görüntü.

Sorun şu ki neden olduğundan emin değilim.

"Hikâye olsun ya da olmasın," diyor yakın arkadaşım ve NFL profesyonel bowling oyuncusu Gabe, "kollarındaydı ve sana aşkla bakıyordu."

"Ben onun lanet olası bebek bakıcısıyım."

Homurdanıyor. "Yani sapıkça rol yapma oyunlarından hoşlanıyorsun? Geldiğinde okul üniforması giyiyor mu ki onu dizine yatırıp şaplak atarak boyun eğdiresin?" Kahkahası hattı dolduruyor.

"Siktir git."

şakalaşırız. Yaptığımız şey bu.

Bu yüzden bu sefer beni neden rahatsız ettiğinden emin değilim.

"Oh." Kelimelerin şakacı mı yoksa ciddi mi olduğunu anladığında kahkahası kesiliyor. "Yani bakışların gerçektir, öyle mi?"

"Ne bakışı?" Kumarhanenin girişinde duruyorum. Bir yanımda striptizci topuklu ayakkabılarıyla dolaşıp fotoğraf satmaya çalışan yarı giyinik bir kadın, diğer yanımda ise Michael Jackson gibi giyinmiş, para için dans eden bir adam var. İkisine de dikkat etmiyorum çünkü Gabe'e odaklanmış durumdayım.

"Bu gece tüm dünyanın gördüğü bakış. Carson'ın haklı olduğunu söyleyen bakış."

"Yine mi geldin?"

"İkinizin bağlantısı o değil mi? Onu temsil etmek için devreye girdiğini düşündüm ve sonra birdenbire senin orada olduğunu gördüm, ben de-"

"Onu bana teslim etti. Bu doğru. Carson'ın haklı olduğu konusunda tam olarak ne demek istedin?" Parmağımı açık kulağıma götürüyorum ve ne dediğini duyabilmek için biraz sessiz bir yer bulmaya çalışıyorum.

"Belli ki çok fazla çalışıyorsunuz ve etrafınızdaki hayata dikkat etmiyorsunuz."

"Gabe, sadede gel." Yorgunum ve neden bahsettiğini bilmek istiyorum.

"Tori Belcher ve Ronnie Feldman'ın nişanlandığını gördün mü?" soruyor durup dururken WSL futbolcusu ve MLB atıcısı hakkında.

"Evet, onlara bir tebrik mesajı gönderdim. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Peki ya Tommy Tuttle ve Simone Grandy?" Bir NFL profesyonel oyuncusu ve bir Olimpiyat jimnastikçisi. "Geçen yıl evlendiler."

"Gabe," diye uyarıyorum.

"Hepsinin ortak noktası ne biliyor musun?" Tek cevabım iç çekmem oldu.

"Carson onları bir proje için bir araya getirdikten sonra tanıştılar."

"Uh-huh." Gözlerimi deviriyorum ve başımı onun göremeyeceği şekilde sallıyorum.

"Ben ciddiym. Yaşlandıkça duygusallaşıyor ve herkese hayattan zevk alacak birini bulma nutukları atıp duruyor," diyor ben cebimi karıştırıp bir dilencinin bardağına biraz para koyarken.

Carson beni bundan daha iyi tanıyor. Nasıl olduğumu, nasıl-

"Nasıl oldu da ikiniz tekrar birlikte çalışmaya başladınız?" Sözlerinden alaycılık damlıyor.

"Birlikte çalışmaya nasıl başladığımızın bir önemi yok." İç çekiyorum. "Önemli olan aramızda hiçbir şey olmaması."

"Sen lanet bir yalancısın, Sanderson. Kanıtlar tüm renkleriyle ortadayken bu saçmalığa inanacağımı mı sanıyorsun?" O gülüyor ve ben inliyorum.

"Her neyse." Elimi cebime atıyorum ve zaman kazanmak için kumarhanenin başka bir girişine yürümeye karar veriyorum.

"Her neyse mi? Bence kanıt, henüz ona vurmamış olman." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani bir hatunu siktin mi, yoluna devam edersin. Bunu yapmadığın tek kadın Chase Kincade'di ve onunla kedi fare oyunu oynadın."

Onunla bir süre çıkmadan önce aylarca."

O haklı. Kabul etmek istemediğim için çenemi kapalı tutuyorum.

Chase'i çok uzun süre takip ettim. Normalde ilgimi kaybedeceğim bir anda beni ateşleyen şeyin elde edilmesi zor bir şey olduğunu düşünmek istiyorum ama bundan daha fazlasıydı.

Chase'i severdim. Ondan çok hoşlandım. Ayağına düşecek türden bir kız değildi. Bugünlerde onlardan çok var. Bunun yerine, mücadelecı, bağımsız, kararlı, alıngan ve bana nasıl olduğunu söyleyen biriydi.

Stevie gibi.

Bu düşünceyi aklıma girdiği anda kafamdan atıyorum. Chase, Stevie'ye hiç benzemiyor. Hem de hiç.

Ayrıca, iş ciddiye binince Chase'i aldattım. Onu rastgele bir piliçle aldattım çünkü onun arayıp beni terk etmesi çok daha kolaydı.

Ondan itiraf ettiğimden daha çok hoşlandığımı ve diğer ayakkabının düşmesini beklediğimi itiraf etmekten çok daha kolaydı. Sanki hayatım boyunca içime işlemiş gibi beni terk etmesini bekliyordum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Stevie Chase değil. Stevie'nin kariyerini yeniden rayına oturtmak için geçici olarak görevlendirildim. Yapmam gereken son şey onunla yatmak."

"Bence yapmanız gereken tam olarak bu."

"Biz ... boş ver." Tereddütüm her şeyi anlatıyor ve lanet olsun.

"Ooooooh," diye bağıırıyor Gabe telefonda. "Bu demek oluyor ki o zaman."

"Sadece profesyonel bir ilişkimiz olduğunu söyleyecektim ama bunu söylemenin bir yararı olmayacağını düşündüm."

"Benim de menajerimle profesyonel bir ilişkim var ama ona bu gece Stevie'ye baktığın gibi bakmıyorum."

Sikeyim.

Siktir.

"Pislik gibi davranıyorsun," diye mırıldandım.

"Evet, tıpkı bana karşı her zaman olduğun gibi. Tanrım, dostum. Seni gerçekten çok etkilemiş," diyor ve ben hiçbir şey itiraf etmiyorum çünkü itiraf edecek bir şey yok. "Hiçbir şey Finn Sanderson'ın bir kadınla yattığını itiraf etmesi kadar işinin bittiğini söyleyemez. O zaman siktir et onu. Onu sisteminden çıkar.

Böylece hayatına devam edebilirsin. Bunun için senden nefret edecek ama bu onunla çalışmanı çok daha kolaylaştıracak."

"Açıkça üstün bir ahlaki pusulaya sahip bir adam tarafından konuşuluyor." Kumarhaneye giriyorum ve Vegas'ın eşsiz kokuları tarafından saldırıya uğruyorum. "Sen oyun kurucunun eski karısıyla çıkmanın akıllıca bir hareket olduğunu düşünen adam değil misin?" Cevap vermeyince, "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." dedim.

"Touché, dostum. Touché." Bu labirent gibi kumarhanede asansöre doğru ilerlerken kıkırdıyor. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Şu bebek bakıcılığı işi bitince. Sanırım bir süre Batı Yakası'ndan çalışacağım-"

"San Diego'daki eviniz mi?" diye soruyor, sesi heyecanlı. Son ziyaretinde çok fazla eğlenmiştik -daha doğrusu sorun yaşamıştık.

"Sanırım. Sana haber veririm." "Kulağa hoş geliyor. Hey, Finn?"

"Hmm?" Asansöre giriyorum.

"Bana bir iyilik yap. Çöpçatanlık hizmeti için Carson'a teşekkür et, sonra onu becer ve sisteminden çıkar. Bu kadar kafa karışıklığı bir erkek için sağlıklı değil."

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum telefonu kapattığında ve bu sabah uyandığımda düşüneceğimi hiç tahmin etmediğim şeyleri düşünerek otelin koridorunda yürümek zorunda kalıyorum.

Carson bunu bir randevu oyunu gibi ayarlarsa.

Beni öpmeye çalıştığında Stevie'den neden uzaklaştığım gibi ve bunun onun menajeri olmamla ve profesyonel kalmamla hiçbir ilgisi yok.

Mesela neden şu anda tek düşündüğüm o viral görüntüdeki yüz ifadem. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Sorun şu ki, tüm bunları Carson kurgulamış olsun ya da olmasın, işe yaradı.

Süite girip onun kapalı kapısına bakan, içeride olup olmadığını merak eden ve onu görmek isteyen benim. O ilk geceki neredeyse öpüşmeler ve kaçırılan fırsatlar hakkında çok fazla düşünen benim.

Yine de Gabe'i dinlersem, o ilk gece onunla yatmış olsaydım, bunların hiçbiri aklımdan bile geçmeyecekti.

Bu açıdan ondan kurtulur ve hayatıma devam ederdim. En azından ben yoluma devam ettim.

Ve altı haneli bir pakete veda öpücüğü verdi.

"Zor bir gün müydü, şekerim?"

Gabe'le daha önce yaptığım telefon görüşmesi hakkındaki düşüncelerimden sıyrılıp başımı çeviriyorum ve tepsisindeki boş bardakları ve şişeleri temizleyen garsona kıbarca gülümsüyorum. Gülümsemesi yumuşak ve gözleri kibar; kumarhanenin motiflerine uygun olarak giydirdiği saçma sapan tüylü ve mücevherli kıyafetle tam bir tezat oluşturuyor.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum ve bir yudum alıyorum, dün geceyi ve daha önce Carson'la yaptığım telefon görüşmesini kafamda yeniden canlandırıyorum.

Beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun, evlat.

"Yavaş. Bir kulağa ihtiyacın olursa zamanım var."

Gün ortasında burada oturup tek başıma viski içtiğim için zavallı olduğumu düşünüyor olmalı, sanki zor bir gecenin ardından kumar bağımlısıymışım gibi.

Kumarhanenin diğer tarafından bir tezahürat yükseliyor ve cevap vermeden önce o tarafa bakıyorum. "Teşekkürler. Teklifiniz için minnettarım ama böyle iyiyim."

Bana yardım edeceğine güveniyordum ve dün gece bu iş için doğru kişi olduğunun kanıtıydı.

"Tamam. Sana bir tane daha getireyim mi?" Başını yarı boş bardağıma doğru eğiyor.

"Hayır. Gitmem gereken müşteri toplantıları var. Telefon görüşmeleri." Yalan değil ama şu anda yapmak istediğim son şey çalışmak. "Odama çıkmalıyım."

"Tamam. Sana iyi şanslar." Bir bağırışma daha duyulur ve kadın bakmak için parmak uçlarında durur ama hiçbir şey görememiş gibi omuz silkmektedir.

"En azından birinin şansы yaver gidiyor," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor ve omzuma vuruyor. "Umarım o her kimse, kendini içinde bulduğun bu sefaletе değer."

Gülümsemem duraksıyor. "Pardon?"

"On yılı aşkın süredir bu iş yapıyorum. Bir kadın yüzünden sefalet çeken bir adamı gördüğümde tanırım ve siz, efendim, tam da bunun mükemmel bir resmisiniz."

Onu çürütmek için ağzımı açtım ama öylece bıraktım. Onun için fark etmez.

Ama benim için fark etmez. Dün gece ayırttığım yeni odaya gitmek niyetiyle barda biraz bahşiş parası kaydırıyorum.

Kafamı toparlayabilmem ve Carson'ı aramaya hazırlanabilmem için beni *ondan* biraz daha uzak tuttu.

Aramayı ben yaptım ama yüzleşmeyi ben yapmadım. Neden ona Gabe'in haklı olup olmadığını ve tüm bunları onun ayarlayıp ayarlamadığını sormadım?

Bu lanet günün sorusu değil mi?

Cevabın evet olmasından korktuğum için mi yoksa cevap ne olursa olsun aramızda yadsınamaz bir çekim ve kimya olduğu için mi?

Şu anda bile onu düşünüyorum.

"İyi anlaştığımızı sanmıyorum Carson. Dün gece bir şanslı ve o bunu başardı ama ben ona uygun değilim."

Tam ona göreymiş.

Ama bu benim bahanemdi. Benim gerekçem.

Ve dün geceyle ilgili hislerimi bastırmak için çok iyi bir şey. Yüzündeki ifade. Kamera tarafından çekilen ve tüm dünyaya yayılan.

Stevie bana aşık oluyor ve ben bunu kabul edemem. Onun yüzünden bıraktım.

Hissettiklerimden dolayı değil.

"Teşekkürler." Gülümsüyorum ve oturduğum yerden kalkıyorum, içki hala elimde, tam olarak anlayamadığım bir slogan patlak veriyor.

Tabii ki bakıyorum.

Aklımı mevcut mutsuzluğumdan ve kaçışımdan uzaklaştıracak her şeye açığım. Ve ne şanslıyım ki, daire çizerek ilahi söyleyen kalabalık tam da benim gittiğim yönde.

Ama ancak yaklaştığımda fark ediyorum ki, çoğunlukla ayak parmaklarının ucunda gerinen ve olan biteni kaydetmek için telefonlarını başlarının üzerinde tutan erkekler var.

Ancak o zaman ilahiyi anladım.

Ste-vie!

Ste-vie!

Havaya kaldırılan telefon ekranlarından birinde bir anlık bir görüntü yakalıyorum. O sarı saçlıyı tanıyorum.

Oh. Kahretsin.

Chapter TWENTY

STEVIE

Poker masasının kenarında tekila shotları dizili. Dördü boş ve altısı orada oturmuş başarısız olmamı bekliyor.

"Stevie." Adımı duyuyorum, tüm cesaretlendirici seslere karşı öfkeli bir ses. "Lanet olsun, Lancaster."

Sütyenimi gömleğimin kol deliğinden çıkarıp poker masasına fırlattığımda etrafımdaki kalabalık dağılıyor, siyah dantel yeşil keçeyle bir kontrast oluşturuyor. Bir dahaki sefere el kaybettiğimde hangi giysimi çıkarmak zorunda kalacağım konusunda endişelenmem gerekirdi ama endişelenmiyorum. Daha çok, içtikçe tadı asit gibi gelecek olan tekilaya odaklanmış durumdayım.

Ama içmemek, hissetmem anlamına geliyor. Ve ben hissetmek istemiyorum. İçinde yaşadığım uyuşma uçurumuna geri dönmeme yardımcı olması için bir kadeh daha içmek istiyorum.

Finn kalabalığı yararak sesin sahibi olduğunda dişlerimi sıkıyorum ve bir kadeh daha indirirken gözleriyle buluşuyorum.

Ben ona bakarken etrafımdaki kalabalık alkışlıyor, satıcıya dönüp gülümserken kaşlarımı kaldırıyorum. "Gidelim mi?"

Poker hakkında hiçbir şey bilmiyorum - nasıl oynanır, şartlar, ne yapılır - ama bu bahsin kurallarını biliyorum, oyuncuların biri elini kaybettiğinde, bir giysisini çıkarmak ve bir atış yapmak zorundaydı.

Söylemeye gerek yok, karşımdaki adam tamamen giyinik ve ben ayakkabısız, çorapsız ve şimdi de sütyensiz oturuyorum.

"Stevie. Gidelim," diyor Finn kalabalığın arasından bana doğru ilerlerken.

"Onu rahat bırak dostum," sesi sağ taraftan geliyor. Sesin sahibi, iri yarı bir adam, Finn'in ilerlemesini durduruyor.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim." Tekilanın etkisiyle başım dönüyor ve krupiyeye kartları dağıtırken Finn'e el sallıyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve sonra onları çok yukarı kaldırmadan kartlara odaklanmaya çalışıyorum. Masanın karşısındaki bir çift gözle karşılaşmak istemiyorum.

Kumarhanede yürürken beni rahatsız eden pislik. Bana dün gecenin hileli olması gerektiğini, çünkü Ian Greshenko'yu şike olmadan yenmemin mümkün olmadığını söylüyordu. bakıp kazanmak için yeterince iyi olmadığını söyleyen hıyar. *Erkeklerden nefret ediyorum. Hepsinden gerçekten nefret ediyorum.*

Ve sonra patladım. Ondan bir cesaret, benden bir meydan okuma - bahisleri yükseltmek ve işte buradayız - Vegas kumarhanesinin zemininde strip poker.

Vivi ve Jordan onlar olmadan kendi Cards O' Fun'ımı yarattığım için gurur duyarlardı.

Ayrıca, *bu* -alkol, meydan okuma, içime pompalanan adrenalin- *bu* sabah Carson'dan Finn hakkında aldığım darbeden sonra tekrar kendim gibi hissetmek için ihtiyacım olan şeydi.

"Stevie. İhtiyacın olan şey bu değil-"

"Beni terk ettiğinde neye ihtiyacım olup olmadığını bilme hakkından vazgeçtin." Bu sözleri masanın öbür ucundan ona bağırarak söylüyorum, kimin duyduğunu ya da nasıl hissettirdiğini umursamadan.

"Erkek arkadaşın seni bu utançtan kurtarmaya mı geliyor? Küçük güzel prensesin kurtarılmaya mı ihtiyacı var?" diye soruyor rakibim Hank, masanın karşısındaki yerinden kendini beğenmiş bir sırtıyla.

"O benim için bir hiç," diye mırıldanıyorum elimdeki kartlara ve önümdeki masanın üzerinde duran iki karta bakarken. Bektan bir elim var. Çift yok. Düz yok. Floş yok. Elimi göstermemek için ölçülü bir nefes alarak iki tane yüz dolarlık fişi potaya atıyorum ve son kart çevrilmeden önce üzerimden bir parça daha çıkarmak zorunda kalmamak için blöf yapabileceğimi umuyorum.

"İki yüz mü?" Hank bir kaşını kaldırıyor ve şu anda hiç istemediğim bir olay çıkaran Finn'e bakıyor. Ha. Sanırım ben de olay çıkarıyorum ama umurumda değil. Bu benim için olağan bir durum. Acaba Finn toplum içinde nasıl davranılması gerektiğiyle ilgili bir dersi takdir eder mi? Zedelenmiş bir itibarı onarmak kolay olmadığından, nasıl en iyi şekilde davranmanız gerektiği hakkında. "Hepsi bu kadar mı?" Hank alay ediyor. "Elin iyi değil herhalde."

"Sanırım potaya çoktan bin dolar koydum. Ne düşünmek düşün, ama pantolonunu kaybetmeye yaklaşan sensin." I

arkasına yaslanır ve ona gülümseyerek en azından bir çift papaz için dua .

"Bence blöf yapıyorsun." Benim ante'mle eşleşti ve dağıtıcı nehir kartını çevirdi. Ben yaltaklanırken Hank bağırarak yumruk atıyor.

Elimde kocaman bir hiç var. Etrafımızdaki kalabalık bunu bilmiyor ve kartlarımı teslim etmem için tekrar ismimi söylemeye başlıyor.

Ya öyle ya da başka bir giysimi çıkarmam için.

Kartları açmadan önce bir tekila shot alıyorum ve kalabalık Hank'i yenecek bir şeyim olmadığını görünce kükrüyor.

"Bahis bahistir," diyorum, ayağa kalktığımda biraz sallanıyorum, ellerim kot şortumun düğmesine gidiyor.

"Parti bitti." Finn'in elleri ellerimi belimden çekip beni masadan uzaklaştırmadan önce duyduğum son sözler bunlar.

Onu itiyorum ama bir milim bile kıpırdamıyor. "Artık senin sorunun değilim," diye homurdanıyorum ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdığı bir kadehe daha uzanıyorum.

"Tanrım, kadın." Beni rahat bırakması için ona bağırان insanların uğultusunun altında bir küfür ama umurunda değil. Omzunu ittiğimde bile irkilmiyor, aynı anda sutyenimi ve poker masasında kalan fişleri alıp beni oradan çıkarmaya çalışıyor.

Öfke damarlarımda dolaşiyor. "Beni rahat bırak. Bana söyleyemezsin-"

Finn beni yerden kaldırıp omzuna atmadan önce, sanki söz hakkı olmayan bir patates çuvalıymışım gibi, "Sanki yokmuşum gibi," diyor.

"Koy. Beni. İndir beni," diye bağırıyorum, bacaklarım tekmeleniyor ve ellerim poposunu tokatlıyor, o ise hiçbir şey olmamış gibi kumarhanede yürürken kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

İnsanlar bakıyor.

En azından öyle olduklarını varsayıyorum çünkü bana küçük bir çocukmuşum gibi davranılıyor ama tek bir kişi bile bana yardım etmek için araya girmiyor. Onun yerine, fotoğraf çeken telefonların flaşlarını görüyorum.

Artık sadece başım dönmekle kalmıyor, onun elinden kurtulmaya çalışmaktan nefes nefese kalıyorum.

"Yemin ederim Finn," diyorum asansör çaldığında ve o asansöre binip kapıları kapatarak diğer insanlara binemeyeceklerini söylerken. "Beni aşağı indir."

Ama yapmıyor. Beni omzuna aldı ve sıkıca kavradı. "İnsan nasıl olur da bir strip poker oyununa

bir kumarhanenin zemininde, ha? Bu nasıl olabilir ki?"

"Stevie Lancaster olduğunuzda bu oldukça kolay," diye karşılık veriyorum.

"Daha da kolayı ne biliyor musun? Yarı giyinik ve zil zurna sarhoşken internette milyonlarca video ve fotoğrafınızın olması."

"Dün geceki ikimizin fotoğrafının her yerde olmasından çok daha iyi olduğu kesin." Sözlerim küçük alanı boğuyor ve Finn yanıt vermiyor.

Daha önce alkolün uyuşturduğu yerde, şimdi sadece saf, sınırsız bir öfke var. Ayıltıcı ve neredeyse canlandırıcı.

Asansör zili çalıyor.

Benimle birlikte koridorda ilerliyor ve ancak saklamış olması gereken anahtar kartıyla süitime girdikten sonra beni yere bırakıyor. Beni yere bırakmaktan kastım, sanki bana sahipmiş gibi beni buraya taşımamış gibi dışarı çıkmadan önce beni yatağa fırlatması.

Kalktım ve bir saniye içinde peşinden gitmek için çabalıyorum.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Çılgılık atıyorum, kanepenin üzerindeki yastığı alıp sırtına fırlatıyorum.

Tam kürek kemiklerinin arasına isabet ediyor ve o kadar hızlı bir şekilde bana dönüyor ki adımlarımı şaşıyorum.

"Ben kim *olduğumu* sanıyorum ki? Az önce kışını geri alamayacağın bir sahneye neden olmaktan kurtaran adamım." Bana doğru adım atıyor, çenesindeki kaslar titriyor ve boynundaki tendonlar geriliyor, sanki bir şey anlatmak istermiş gibi parmağını kendine doğru itiyor.

"Yardımlarını istemiyorum."

"Sarhoş halinle anlamadığından eminim ama emin ol, buna ihtiyacın vardı."

". Özellikle de senin gibi bir dönekten."

Ve işte -her şeyden daha çok kızgın olmamın nedeni- aramızda kaldı.

Bana inandığını düşündüğümde beni bıraktı.

Son birkaç korkunç ayın yalnızlığıyla kıyaslandığında, nihayet bana dayanak olacak birine sahip olduğumda beni bıraktı.

İstemediğim halde onu istememi sağladığında beni bıraktı.
için.

"Benim gibi bir dönecek mi?" Daha da yaklaşırken gözleri kısılıyor. Sesi benimki vahşi ve çılgınken o sakın ve eşit. Umurumda değil çünkü ben bu kadar bıkmışken o beni incitti. "Ben de senin tam olarak

istedim, Stevie. İstifa etmemi ve böylece çıldırıp kariyerinin geri kalanını elinden geldiğince sabote edebilmeni." Başparmağını omzunun üzerinden kapağıya doğru uzattı. "Örnek olarak, alt kat."

"Örnek olay mı? Düşündüğüm gibi bir adam olmadığına ne dersin?"

"Oh, yaralandım. Sanki seni tanıdığım on gün boyunca beni çözmüşsün gibi."

"Seni sandığından çok daha iyi anlıyorum." Göğsüne doğru bastırıyorum, ondan bir tepki almak için yalvarıyorum. Şu anda benim hissettiğim kadar kontrolden çıkmış hissetmesini istiyorum. "Sadece işler ciddiye binince kaçan bir korkak olduğunu düşünmemiştim."

"Amcık mı?" diye alay ediyor.

"Haklısın, ödleğin teki. Tanrı korusun, dünya benimle çıktığını düşündüğü için biraz korktun mu? Bırakmak zorunda kalacağın kadar kötü bir ihtimal olduğu için üzgünüm." Sesim son kelimelerde kesiliyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Siktir et
bunu. Siktir
et onu.

"Senden nefret ediyorum," homurdanıyorum ve göğsüne bastırıyorum, ama bu sefer bileklerimi demir gibi kavırıyor.

"Ben de senden pek hoşlanmıyorum." Gözleri gözlerime kilitleniyor ve kalp atışlarını elimde hissedebiliyorum.

"Sen bir zorbasın."

*Senden
nefret
ediyorum.*

*Seni
istiyorum.*

Neden sen olmak zorundasın?

"Ve sen bir asisin."

"Ne kadar da iyi bir çiftiz, değil mi?" diye mırıldanıyorum, arzu yüzeye çıkmaya çalışırken öfkem aniden azalıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor. Yavaşça nefes verirken nefesim kesiliyor.

Ve sonra bir vuruştan diğerine, dudakları benimkilerin üzerinde. Öpücük aynı anda hem aç, hem kızgın, hem hüsrana uğramış, hem de doymak bilmez, tabii bu mümkünse.

Sanki kelimeler olmadan kavga ediyor gibiyiz, her birimiz diğerinden daha fazlasına ihtiyaç duyuyor ve bunu dışlarımızı sıyrarak ve dilimizi yalayarak alıyoruz.

"Makalede yazıldığı gibi senden hoşlanmıyorum," diye homurdanıyor ve elini saçlarımın arasına sokup başımı yukarı doğru eğmeye zorluyor.

"Güzel. Harika. Ben de öyle," diyorum, son kelime bir inilti olarak çıkıyor.

"Bu sadece seks." Serbest eliyle kıcımlı kavradı ve beni

Onu.

"Sadece seks," diye tekrarlıyorum ağzı başka bir ruhla tekrar benimkiyle buluşmadan önce-
Vücudumun daha fazlası için ağrımına ve başımın viteslerdeki ani değişimle
yüzmesine neden olan boşaltıcı öpücük.

Elleri. Vücudumun üzerinde, benimle aynı savaşı verdiğini söyleyen bir
öfke ve taleple dolaşırken cennet gibi hissediyorlar - öfkeyle harmanlanmış
çaresizlik.

Onun öpücükleri. Onlar açlıkla örülmüş ihtiyaçla renklenmiş açgözlülük.

İnlemeleri. Elleri vücudumun haritasını çıkarırken ve şortumun içine
girip onu aşağı iterken çok gırtlaktan geliyor. İşitsel bir baştan çıkarma.

Aleti. Tanrım. Artık içime sokabilir mi?

"Finn," diye inliyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, daha fazlasını istiyorum,
öfkeli olmama rağmen

Onu.

Pantolonunun kemerini çözerken dişleri omzumu sıyrıyor ve
ayak bileklerine kadar itiyor.

Ayakkabıları çıkarmak için zaman yok, gömlekleri çıkarmaya gerek yok.

Önemli olan tek şey oyunun sonudur. Yükselişten sonraki zirve.

Açgözlü öfkeden sonra gelen mutlu düşüş.

Eli arasına girerken, "Acele et," diye ısrar ediyorum.

"Tanrım, kadın," diye inliyor ve bizi geriye doğru götürüp masanın
üzerinde ne varsa eliyle silip süpürdükten sonra kıcımlı masanın kenarına
doğru itiyor.

Ağzı yine benimkinin üzerinde. Bir prezervatif çıkarıp bizi korurken
morartıcı ve şehvetli ve gereklilikle dolu.

Sadece onun korktuğum bir acıyla yanıyor içim. Tanıştığımız o ilk
geceden beri kaynayan bir arzuyla. Çok yoğun bir arzuyla, korkutucu.

"Lütfen. Finn." Sırtımı eğdim ve bacaklarımı açtım, araya girmesini
istedim. Ona yalvarıyorum.

Ama o eğilirken yumruğu yine saçlarımda, sikiğin tepesi girişime baskı
yapıyor.

Dudakları omzumu, boynumun kıvrımını ve kulağımı öpüyor. "olsun,"
diye homurdandı. "Seni bırakmıyordum. Seni kurtarıyordum.
seni benden."

Ve bununla birlikte, içime doğru itiyor. Her bir sinirim onun dolgunluğu
ve uyandırdığı hisler karşısında zevkle şarkı söylüyor.

Elimi gömleğinin boynuna sokup yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Sözlerini anlama ihtiyacıyla tepkisini susturmak için bir öpücük çalıyorum ama sadece işleri daha da karıştırıyorum. "Sadece hissetmeye ihtiyacım var." Onu bırakıyorum ve masaya uzanıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Bana hissettir, Finn."

Bana baktığı bir an var, gözlerinde şehvetten daha fazlası var ama beni en zevkli yollarla cezalandırmasını beklerken bunu anlamak için çok fazla şey var.

Yavaşça dışarı kayarken, parmakları klitorisimin üzerinde çırpınırken horozunun başı beni kızdırdığında an kırılıyor.

Bu his bir işkence. Bu

bir zevk.

Bu sinir bozucu.

Her şeyi tüketiyor.

Finn ve benim aramdaki bu ilişki tam olarak

Bir.

Ve sonra tekrar bana doğru sürdü. Ama bu sefer durmuyor. Bu öfke geri geldi, açgözlülük ve şehvet de. sefer eller kavırıyor, masa hareket ediyor ve sesimiz birleşiyor.

Onun itişi ve benim inlemem.

Kalçalarımın kalkışı ve onun inlemesi.

Hızlı, kirli ve tüm inceliklerden yoksun - tam da istediğim gibi. Tam ihtiyacım olduğu gibi.

Zevk dalgası beni akıntısının altına hapsedip mutluluğunda boğarken dudaklarımdan dökülen bir haykırış.

Parmakları kalçalarımındaki ete saplanırken ve kendi boşalmasını bulduğunda beni hareketsiz tutarken ismimle hırlıyor.

Ve sonra sessizlik. Daha doğrusu etrafımızdaki oda sessiz ama nefes nefeseyiz ve kalbim yavaşlayıp kendimize geldiğimizde nabzımın gürültüsü kulaklarımı dolduruyor.

Bunun hiçbir şeyi düzeltmediğini bilerek. Hâlâ işi bıraktı ve bunun için ona hâlâ kızgınım. Ama reddedilme acısı şimdi biraz daha az.

Senden vazgeçmiyordum. Seni kendimden kurtarıyordum.

Neyse ki Finn benden kurtuluyor ve sadece pantolonunun hala bileklerine sarılı olduğu kemerinin sesi her adımda şingirdayarak banyoya yöneliyor. Bu bana her şeyi düşünmem için bir saniye veriyor. Oturmak için

Böylece az önce olan her neyse, tamamen giyinik bir şekilde ve herhangi bir seks kanıtı olmadan yüzleşebiliriz.

Sanki bu işe yarayacakmış gibi, çünkü kokusu süitin içinde asılı duruyor. Ben.

Tam şortumu iliklemeııı bitiriyordum ki sesi geldi.

"Bir kumarhanenin ortasında strip poker ve tekila içerek Texas Hold 'Em oyununa tam olarak nasıl girdiğinizi bana anlatır mısınız?" diye soruyor.

"Bu seni ilgilendirmez." Ayaklarımın altındaki toprağın kaymasına neden olduktan sonraki ilk sözlerimin neden hırçın olduğundan emin değilim ama öyle. Belki de bundan sonra ne olacağını zaten bildiğim için ve tam da olmasını istediğim şey olmasına rağmen - aramız hala bozukken gitmesi -Şimdiden kendimi acıya hazırlıyorum.

Sanki bundan daha az bir cevap beklemiyormuş gibi tepki olarak homurdanıyor. "Her şeyin hâlâ aynı olduğunu bilmek güzel."

"Kesinlikle öyle." Yüzünü incelerken ellerim kalçalarımnda ve gözlerinin ne söylediğini okumaya çalışıyorum. Okuyamıyorum ve izin veririm benimkilerde çok fazla şey görebileceğinden korkarak gözlerimi kaçırıyorum. "Sen bir kaşıntıydın. Kaşıdım. Bunun için teşekkürler."

"Hizmetinizdeyim." Kapıya doğru birkaç adım atmadan önce sahte bir selamla kıkırdıyor. Duruyor ve beni tekrar inceliyor. Kelimeler dudaklarında, ama ses çıkarmadan dudaklarını kapatıyor.

Kapıya doğru yönelirken "Bilgin olsun," diyorum, "iyiydin ama senden hâlâ hoşlanmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Beladan uzak durmaya çalış Stevie."

Kapıyı kapattığında çıkan tıkırtıda bir kesinlik var, yollarımızı ayırabilmemiz için gereken kapanışın bu olduğu hissi.

Bu şekilde başladık.

Ve şimdi, bu şekilde bitirdik.

Eğer durum buysa, koridorda yürürken ayak seslerini dinlerken neden bu kadar tedirgin oluyorum?

Chapter TWENTY-ONE

FINN

Gabe: Havaalanındaki yangın yüzünden uçağın Vegas'tan rötarlı mı kalktı?

Ben: İptal edildi.

Gabe: Yine de SD'ye mi gidiyorsun?"

Ben: Sabah.

Yani . . .

Ben: Yani . . . ne?

Gabe: Onu sisteminden çıkardın mı?

Bu öğleden sonrayla ilgili hiçbir şey komik değilken mesaja bakıp gülüyorum. Stevie'nin süitinden ayrılmak, San Diego'ya ertelenen ve sonra iptal edilen bir uçuş ve şimdi de başka bir otel odası arayışı. Tek istediğim bu lanet şehirden gitmek. Yani, evet, komik değil.

Sistemimden çıktı mı?

Günün sorusu bu değil mi?

Otelden ayrılmadan önce bir içki daha içmek için süitime geri dönmemenin zor olduğunu itiraf etmeliyim... onu sistemimden çıkardığımdan *emin olmak* için.

Hatta odasının kapısını kapatıp çıkarken bile tereddüt ettim, jean şortu ve kırmızı tişörtüyle orada dururken, sertleşmiş meme uçlarının kumaştan görüldüğü görüntüsü zihnime kazınmıştı.

Tıpkı yüzündeki ifade gibi.

Konuřtuđu kelimelerle çok çeliřen bir bakıř. Kibirli, kűstah yorumlar yaparken, anlamlı gűzlerinde řařkın bir kırılğanlık okunuyordu.

Bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Kalıp onun iyi olduğundan emin olmak istedim.

İřte bu yűzden bu řehirden gitmem, en bařından beri radarımda olmaması gereken bir kadınla -daha dođrusu műřteriyle- bađlarımı koparmam gerekiyor.

Lanet olası Carson. Strip'e giderken Uber'in arkasında oturup nasıl cevap vereceđimi dűřűnűrken i çekip gűzlerimi kapatıyorum.

Ben: Evet. İşimiz bitti.

Çok tahmin edilebilir, ama dostum, sen adamsın.

Ben: Fazla bağlanmalarına izin veremem, değil mi?

Mesajı gűnder tuřuna ve bana hissettirdiklerinden nefret ederek uzun sűre mesaja bakıyorum.

Chapter TWENTY-TWO

FINN

9 Yıl Önce

Bir Perşembe günü için bar kalabalık ama burası şehir merkezi ve bu da çoğu gece her şeyin olabileceği anlamına geliyor. Hoparlörlerden gelen müzik alçak sesle ve blues tarzında olup, yirmili yaşların ortalarından sonlarına kadar olan, fazla modaya uygun olmayan ve daha çok şehirli profesyonellerden oluşan kalabalığa uygundur. Kadehler tokuşturuluyor ve sürekli konuşuluyor

Barda arkadaşım Gabe'in yanındaki koltuğa kayıyorum ve iç çekiyorum. Şehirde Carson'ın peşinde dolaşıp işleri öğrenmeye çalışıyorum ve Gabe NFL'e geçmiş olsa da, fırsat ayda en az bir kez bir araya gelmeye çalışıyoruz.

"Çok uzun bir hafta oldu dostum."

"Uzunların en uzununu," diye mırıldanıyor ve bira şişesinden uzun bir yudum aldıktan sonra başını sallıyor. "Sevgilim tarafından terk edildim, lanet olası kasıklarımı incittim, bu yüzden birkaç hafta yokum ve biri arkadan çarptı."

"Sen kazandın." Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Kesinlikle sen kazandın."

"Barın karşısındaki seksi hatunu tavlamaya çalışırdım, ama şansına ya erkek olurdu ya da üç memesi falan olurdu," diye mırıldanıyor ve sonra kendi mutsuzluğuyla tamamen tükenmiş bir şekilde gülüyor.

"Tek yapmanız gerekenin NFL'de oynadığınızı söylemek olduğunu ve kızların ayaklarınıza kapandığını sanıyordum."

Etrafımızdaki yere bakıyor. "Bu teorinin yanlış olduğunu kanıtladım."

Barmen içkimi önüme koyarken gülerek "Siktir git," diyorum.

"Memnuniyetle ama o zaman beni özlersin."

"Ee? Hangi ateşli hatundan bahsediyoruz?" Çoktan aramaya başladım bile, ekürisi olmaya hazırım ... ya da belki de tek başıma uçmaya ve eğer bunu kendi başına yapamayacak kadar korkaksa ona kendim yaklaşmaya.

Çenesini, sırtı bize dönük kumral saçlı bir kadına doğru kaldırıyor. Sırtından aşağıya dökülen bukleleri ve paranın satın alamayacağı bir sofistikeliği ile zarif bir kadın.

"Fena değil, ha?"

"Eğer ona arkadan bakmayı tercih ediyorsanız fena değil." "Önü daha da iyi."

"Belki de adı her neyse onu aşmak için ihtiyacın olan şey odur?" Eski sevgilisinin adını kesinlikle bildiğim halde öneriyorum. Onlar çıkmaya başlamadan önce biraz takılmış olabiliriz, nasıl bilmem? "Senin için eküri olmama ne dersin? Bakalım bekar ve ilgileniyor mu?"

"İhtiyacım olan son şey gidip benim için onunla konuşman. En son benim adıma bir hatunla konuştuğunda üç saat sonra onunla yatmıştın."

Viski bardağıma gülüyorum ve omuz silkiyorum. "Onun tipi olduğum için beni suçlayamazsın."

Koltuğumu arkaya itip ayağa kalktığımda şakacı bir şekilde "Şerefsiz," diye mırıldanıyor. "Şimdi bunu telafi edeceğim," diyorum ve sevimsiz bir gülümseme veriyorum.

Barın etrafında dolaşıyorum, ilerlerken kendim için potansiyel müşterileri inceliyorum ve dirseğimi ilgilendiğim kadının hemen arkasındaki bara yashıyorum.

"Bir arkadaşım var," diyorum barın gürültüsü arasında. "Yanına gelip seninle konuşmak konusunda biraz gergin, ben de ona gelebileceğimi söyledim-" Kadın yüzünü bana döndüğünde sözlerim yarım kalıyor. Artık daha yaşlı olabilir - eskiden çok sevimli olduğunu düşündüğüm çilleri gitmiş, yüzü daha ince ve olgun, saçları kesinlikle daha koyu- ama o gözleri nerede görsem tanırım. "*Molly?*"

Yüzündeki çizgiler yavaşça belirginleşirken onun gerçekten o olduğuna inanmam bir saniye sürüyor.

"*Finn?* Finn Sanderson?"

Bana hissettiğim aynı inançsızlıkla bakıyor ama *yedi yıl sonra* bile benim yaşadığım acıyı yaşamadığından eminim.

"Bu benim." Hayatımda ilk defa, ne yapacağımı bile bilmiyordum. Söyle.

"Aman Tanrım. Merhaba." Kahkahası havayı doldururken beni hızlıca kucaklıyor ve ben de neden ona coşkuyla sarılmadığımdan yüzde yüz emin değilim.

Olanları unutmuş olmalıyım. Spor salonunda adını bile hatırlamadığım biriyle öpüşmesi yıllar -hatta bir ömür- önceydi ve olayların büyük planında gerçekten önemli değil ... ama önemli.

O benim ilk aşkımdı.

İlk kalp kırıklığım.

Babamın ve onun kadınlar hakkındaki tüm saçmalıklarının doğru olduğunu kanıtlayan ilk kadın.

"Şu haline bak!" diyor, beni içine çekerken elleri pazularımda. "Nasılsın? Yani o kadar çok soru var ki hangisini önce soracağımı bile bilmiyorum."

Benim de milyonlarca var ama hiçbir *nasılsın* kadar iyi huylu değil.

"Ben iyiyim," diyorum, Gabe'e bakıyorum ve bir dakika beklemesini söylemek için parmağımı kaldırıyorum. Düşünmesini istediğim son şey Molly'ye asıldığı ve eküri olmadığı, ama doğruyu söylemek gerekirse, tüm bu düzen çöktü ve yandı. "Peki ya sen?"

"Ben de öyleyim. Baro sınavı için çalışıyorum. Şirketler hukuku." Başını sallıyor. "Bunca yıl sonra seni tekrar görmek çok çılgınca. Bana kendinden bahset."

Ben genelde pek fazla şeyden etkilenmeyen bir adamım. Bana kızan sevgililerimden tokat yedim, terk ettiğim kadınlar tarafından cehenneme gitmem söylendi, onlar olmadan hayatıma devam ettiğim gerçeğini kaldıramayan kadınlar tarafından sosyal medyada trollendim, ama onu görünce uzun zamandır geride bıraktığım geçmişime geri döndüm.

Bu ve şimdi onu Gabe'e ayarlamamın imkanı yok. Kadınlarla olan uzun ve kirli geçmişim göz önüne alındığında ironinin zengin olduğunu biliyorum, ama umurumda değil.

"Finn? Bir şey mi var-" Gülümsemesi düşüyor ve şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bana hâlâ kızgın olamazsın. Seni affettim, Finn." Boş bir bakışla karşılaşınca devam ediyor. "Yani, hangi genç yüz doları alıp bunu yapmaz ki?"

"Yüz mü?" Gözlerimi kısarak soruyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ama daha kelimeler ağzımdan çıkmadan, içimde bir batma

hissi belirliyor. "Babanın bana teklif ettiği yüz dolar."

Babam mı?

"Ne yapmanı teklif etti?"

Bana bakarken yüzünde sayısız duygu var -şaşkınlık şaşkınlığa dönüşüyor, suçluluk geçen zamanla iç içe geçiyor. "Özür dilerim. Bir şey söylediğimi boş ver." Gülümsemesi gergin ve attığı kahkaha da sahte.

Şimdi elim onun pazusunda. "Molly." Onun adı bitkin bir iç çekiş. "Sana ne için yüz dolar teklif etti?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" Sesi yumuşaktı ve cevap olarak başımı salladım. "Bana beni aldattığını ve sana bir ders verilmesi gerektiğini söyledi." Sanki geçiştirmeye çalışır gibi omuz silkiyor. "Belli bir saatte spor salonunun dışında olduğum sürece istediğim kişiyle sevişmem için bana yüz dolar teklif etti."

Ama o zengin bir kızdı, bense beş parasız bir oğlan. Ailesi ona istediği her şeyi vermişti ... ve yine de yüz doların cazibesi onun için benden gerçeği istemekten daha önemliydi.

"Ve sen de ona inandın mı?" diye sordum. "Bana sormayı hiç düşünmedin mi? Benimle yüzleşmeyi, ne biliyor musun?" Bir adım geri çekildim. "Boş ver. Önemli değil."

Sen önemli değilsin.

Başımı bir kez daha sallayarak, milyonlarca şey hissederek yanından uzaklaşıyorum, ama özellikle iki tanesi her şeyden daha fazla öne çıkıyor. Babam kesinlikle bildiğim gibi bir piçmiş, sadece ne kadar olduğunu bilmiyordum.

Ve . . . haklıydı. Kadınlar seni becermek için her şeyi yaparlar. bitti.

Hayat dersi aldım.

Her şeyi olduğu kabul edin. *Kadınları bile.*

Chapter

TWENTY-THREE

FINN

Sadece beni uçağa bindir.

Bu şehirle işim bitti. Dumanıyla, çok güçlü gelen hışırtılı sesli garsonlarıyla ve yüce doları kazanmak için günlerce uyumamayı ya da yıkanmamayı seçen insanlarıyla.

Aynı parayı kazanmak istiyorum ama bunu sahildeki evimde otururken ve müşterilerim için telefonda pazarlık yaparken yapmak istiyorum.

Bunu Stevie'den ve dün gece otel odamda otururken neden olduğu tüm yanlış düşüncelerden uzakta yapmak istiyorum.

Havaalanı kalabalığı Vegas için hiç de fena değil. İnsanlar oraya buraya dağılmış, çoğu terminalin en ucundaki spor barında oturuyor, sıkıcı, normal, günlük hayatlarına dönmeden önce bir içki daha içmek, elektronik pokerde bir el daha oynamak, bir bağlantı daha kurmak için can atıyor.

Oturma alanı boyunca rastgele yerleştirilmiş televizyonlarda haberler var. Kahvemi, el çantamı ve sırt çantamı dengelerken yarım ağızla haberleri izliyorum. Telefonum sırt çantamın içinde bir yerde titriyor, muhtemelen güvenlikten geçerken en son soktuğum yerde, ama henüz onu tutacak kadar elim yok.

"Günümüz spor dünyasında," diyor yirmi dört saat yayın yapan haber kanalının sunucusu, her zaman dikkatimi çeken açılış cümlesi. "Görünüşe göre tenis süperstarı Stevie Lancaster bir türlü şansını yakalayamıyor. Worldwide News henüz bağımsız olarak herhangi bir kaynak materyali doğrulamadı, ancak-"

"American Airlines'ın kırk dört sefer sayılı uçağı kalkış yapıyor..." interkomdan duyuluyor ve televizyonların sesini bastırıyor.

Ama hala ekrandaki görüntüleri görebiliyorum. Stevie Vegas'taki otelden ayrılırken etrafı beş-altı bir basın ordusuyla çevrili. Yüzüne mikrofon tutuyorlar ve ona bağırarak sorular soruyorlar. Konuşmadan başını eğiyor ve korumaları onu otele geri itiyor.

Ne oluyor be?

Bu senin sorunun değil Finn. Hem de . Onun sebep olduğu ya da ortasında olduğu şey senin sorunun değil. Yine de hikaye ilerledikten uzun süre sonra televizyon ekranına bakıp duruyorum, onun orada durduğu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum.

Kadın medyaya alışkın. Hayatının büyük bir bölümünü medyanın gözetimi altında geçirmişti ama yüzündeki ifadede bir şey vardı -şok geçirmiş, bunalmış, savunmasız- bunun kendi kontrolü dışında olduğunu söylüyor.

Telefonum yine sırtımda titriyor ve beni oturacak bir yer bulmaya itiyor, böylece eşyalarımı bırakıp onu alabiliyorum.

Parmaklarım ona yaklaştığında titreşiyor ve şimdiden ekranında göreceklelerinden korkmaya başladım. Neler olup bittiğini anlamak için tarayıcımda Stevie'nin adını aratırken Carson'dan gelen beş cevapsız mesaj var.

Yıllarca sessizlik içinde yaşadıktan sonra Mary Johnson, tenis süperstarı kızı, ona yıllarca rüşvet veren adam ve bu adamın aslında Stevie'nin gerçek babası olup olmadığı hakkında konuşmak için öne çıkar.

Makalenin giriş satırını okuduktan sonra "Lanet olsun," diye mırıldandım. Eşyalarım yanımdaki koltuğun üzerinde dururken makalenin geri kalanına göz gezdiriyorum. Onu uzak tutmak için düzenli olarak yapılan nakit ödemeler. Yabancılaştığı kızıyla bağ kurmaya çalışan bir anne. Stevie'nin gerçek babasının kim olduğunu bilmeden doğum belgesine Liam Lancaster'ın adını yazdıran, yirmili yaşlarının başında rastgele ilişkiye giren bir kadın.

Carson'dan gelen bir çağrıyı susturuyorum, bunu tekrar okumam ve diğer sitelerin ne dediğini görmem gerekiyor. Ona cevap vermeden önce düşünmem gerekiyor.

Açgözlülük.

Tüm bu röportaj, benim için fazlasıyla koordineli görünen tüm bu röportajlar bunu haykırıyor. Bunlar, ilgi ya da para için çaresiz bir kadının asılsız iddiaları.

Ama neden şimdi? Çünkü Stevie'nin en azılı koruyucusu Liam artık yok mu? Yoksa burada daha kötü bir şey mi var? Bir rakip, Stevie'nin

Korktukları ya da kıskandıkları bir rakip mi?

Dudaklarımı büküp pencereden piste bakıyorum ve rakip teorisinin zorlama olduğunu biliyorum ama bunun daha önce de olduğunu görmüştüm.

Ama bu? Bu para için bir yalvarış. Çaresiz bir kadın, Stevie'nin şu anda en savunmasız anında olduğunu bilen akıllı birinden tavsiye almış gibi görünüyor. Amerika Açık için antrenman yaparken bu gürültüyü istemeyeceğini ve bu nedenle danışmanlarının ona, konsantre olabilmesi için gürültüyü kesmek amacıyla ödemeyi ağır bir Gizlilik Sözleşmesi ile yapmasını söyleyeceklerini biliyor.

Ünlü olduğunuzda kimlerin ortaya çıkıp hak iddia ettiği şaşırtıcıdır. Ve on yıllık menajerlik hayatımda bunu düşündüğümünden çok daha fazla kez görmüş olmam üzücü.

Birinci sınıfa biniş anonsu yaptılar ve ben de eşyalarımı aldım. Bana ihtiyaç duyulan yer burası değil. Evet, Stevie Lancaster'ın başına daha büyük belalar geliyor ama bunları yenecek gücü ve ateşi var. *Bunu kanıtladı.*

Yüzündeki ifadeye rağmen unutmaya çalışıyorum.

Bilet gişesinden bir kişi gerideyken telefonum tekrar çalıyor ve Carson'ın ben cevap verene kadar aramaya devam edeceğini biliyorum.

"Uçağıma biniyorum, Car. İndiğimde seni ararım."

"Finn." Stevie'nin sesi o kadar yumuşak ki adımı söylediğini zar zor duyabiliyorum. Sesinin bu kadar kaybolmuş çıkması midemi bulandırıyor.

Uyuşmayı bekliyorum. Söz konusu kadınlar olduğunda dinlemeyi seçtiğim kayıtsızlık vızıltısını kulaklarımın duymasını. Her zaman kaçmayı tercih eden savaş ya da kaç duygusunun devreye girmesini. Duygularımın dümdüz olmasını.

Ama

yapmazlar.

Hissediyorlar.

Sertleşmiyorlar, yoğunlaşıyorlar.

Bu da neyin nesi?

Arkamdaki sıradaki adam omzuma dokunarak havayolu çalışanına biniş kartımı vermemi söylüyor ve bir an için ne yaptığımı unutuyorum.

"Finn? Orada mısın?" diye tekrar sorar.

"Evet . . ." Hattan çıkmakla telefonu kapatmak arasında tereddüt ediyorum çünkü bu duygular çok yabancı ve açıkçası nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"*Sana ihtiyacım var.*"

Chapter TWENTY-FOUR

STEVIE

ÇÖL, Finn'in kiralık arabasının penceresinden bir bulanıklık gibi geçiyordu. Uçsuz bucaksız toprak ve ağaçlar, yaşamayı asla hayal edemeyeceğim küçük kasabaların arasına serpiştirilmiş.

Ama onları gerçekten göremiyorum. Tek gördüğüm annem olduğunu iddia eden kadının yüzü. Tek duyduğum babamın babam olmayabileceğini söyleyen sözleri. Hissettiğim tek şey boşluk, kafa karışıklığı ve basitçe söylemek gerekirse yıkılmışlık.

"Stvester? Neredesin?" diye bağılıyor babam koridorda, ben hıçkırıklarımı gizlemek için yüzümü yastığıma gömerken. "Stevie?"

Kapım açılıyor ve iç çekişi odama doluyor, birkaç dakika sonra yatak yanıma çöküyor ve kocaman eli rahat bir şekilde sırtımın tamamına yayılıyor.

"Bana neden üzgün olduğunu söylemek ister?"

"Ben ." Nefesim kesiliyor ama sanırım bana inanacak.

"Bayan Martin aradı ve bugün okulda bir şey olduğunu söyledi."

"Okulu sevmiyorum." Alt dudağımla ısırarak tekrar düşme tehdidinde bulunan gözyaşlarımla savaşıyorum.

"Evet, öyle." Başımın arkasına bir öpücük konduruyor ve bu sadece daha çok ağlamak istememe neden oluyor.

"Hayır, anlamıyorum. Herkes kötü." "Ne oldu?" diye tekrar soruyor.

"Jill bana yarınki Anneler Günü Çayına gidemeyeceğimi çünkü bir annem olmadığını söyledi. Annem benden o kadar nefret ediyormuş ki benden kaçmış." Ona söylemeyeceğime dair kendime söz verdim. Ona söylemeyeceğime.

üzülmesin diye bunu bir sır olarak sakladım ama bu göğsümde bir delik açtı.

Eli hâlâ sırtımda ve duygularını incittiğimi biliyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Stevester. Bana bak." O devasa elleri beni kaldırıp kucağına oturtuyor, böylece kolları beni sıkıca sarıyor ve her ne olursa olsun her yoluna gireceğini bilmemi sağlıyor. Başımı yukarı kaldırmak için parmağını çenemin altına koyuyor, böylece benimkiyle aynı renkteki gözlere bakmak zorunda kalıyorum. "Annenin gitmesinin seninle hiçbir ilgisi yok. Beni duyuyor musun? Mary Johnson inanılmaz derecede özel kızı Stevie'yi tanıma fırsatını kaçırıyor. Senin ne kadar özel olduğunu bilmiyor ve bu onun hatası. Ama seni istemediği için değil. Bir anne istediğini ve bir annen olmamasının seni üzdüğünü biliyorum ama kendini dışlanmış hissetmemen için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ama acım .

Ertesi sabah Anneler Günü Çayı için sınıfıma pembe, ışıltılı bir peruk, her zamanki tenis şortu ve polo tişörtünün üzerine bir muumuu, peri tozu (diğer adıyla sim) serpmek için kullandığı bir değnek ve şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç görünümlü ev yapımı kurabiyelerden oluşan bir tabakla girdiğinde başımı salladım ve karnım ağrıyana kadar güldüm. Ama diğer anneler onun gibi olamayacak kadar havalıyken o yerde oturup biz çocuklarla birlikte çapraz elma püresi yer ve bize serçe parmaklarımızı uzatarak nasıl içeceğimizi gösterirdi.

Ve iyi bir önlem olarak Jill'e birkaç kez peri tozu serptiğinden emin olabiliirdi.

Araba durdu. Finn bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Sessizce cevap veriyorum, ben cevap vermeden benzin pompalamak için inmeden önce bana baktığını varsaydığım için ağır bir iç geçiriyor. İnsanlar caddenin karşısındaki McDonalds'a gidip geliyor. Telefon direği ile trafo kutusu arasına bir takla otu sıkışmış. Bir tır yanımızdaki otoyolda bir yerde Jake Brake'ini çekiyor.

Bu doğru mu?

Annem hayatımın bir parçası olmaya çalışıyordu ve babam onu uzak tutmak için para mı ödedi? *Neden?* Bir anneye ve sadece bir annenin verebileceği şefkate aç olan küçük bir kıza bunu neden yapsın?

"Kahretsin, Stevie. Bundan daha iyisini yapabilirsin!" Babam sahanın bir ucundan diğerine adım atıyor. Bir eliyle raketini tutarken diğer eliyle şapkasını düzeltiyor, hayal kırıklığı duruşundan ve sanki filenin diğer tarafında değil de benimle konuşuyormuş gibi raketini sallayışından belli oluyor.

İçimi çekip başımı arkaya atıyorum, akşamdan kalmalığım kafamın içinde davul gibi çalıyor. Göründüğümünden daha iyi sakladığımı sanıyordum.

"Bu sabah sana ne olduğunu söylemek ister misin? Neden topa geç kaldın? Neden backhand'in zayıf? Neden bir sigara tiryakisi gibi oflayıp pufluyorsun?"

"İyi uyuyamadım," diye yalan söylüyorum, ellerim kalçalarımnda, öfkem ateşleniyor.

"İyi uyuyamadın mı?" Topu sert ve hızlı bir şekilde bana doğru gönderiyor. Hazırlıksızım ve topa ulaşmak yarım yamalak bir çaba gösteriyorum. "Ya da sadece on altı yaşında olmana rağmen Jordan ve Vivi ile gizlice dışarı çıkıp sarhoş mu oldun?"

Ben daha dün geceyi bildiğinin şokunu atlatamadan o bana bir servis daha savuruyor. Top bacağıma çarpıyor ve ben de herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeyi reddederek homurdanıyorum, çünkü onun yapmaya çalıştığı da bu değil mi?

"Seni duymadığımı mı sanıyorsun?" Sahanın uzak köşesine bir top daha. "Kendi güvenliğinin için her zaman nerede olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bir tanesi beni diğer tarafa koşturdu. "Belki de sana bir ders vermek için gitmene izin verdim." Bir as, yanımdan geçip gidiyor. "Belki de sana dikkatsiz olmanın oyununu nasıl etkilediğini göstermek istedim."

Ellerimi dizlerimin üzerine koydum, göğsüm yanıyor, başım çarpıyor ve içim çalkalanıyordu.

"Belki de ben-"

"Tanrı korusun ben normal bir gencim," diye bağıriyorum ona, yakınlardaki diğer kortlarda kimlerin olduğunu ya da ne duyduklarını umursamadan. "Tanrı korusun, bunun dışında bir hayatım var-"

"Dünyanın en iyi tenisçilerinden biriyken normal bir genç olamazsın," diye bağıriyor ve ardından bir top daha beni geçiyor.

Tyrant.

Yerdeki topların, sahada kaçırılan topların, arkamdaki rüzgar sprintlerinin ne anlama geldiğinin farkındayım. Kaçırılan her top için bir depar. Kaçırmamamız gerektiğini kafama kazımanın bir yolu.

Pislik.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, her şeyimle ondan nefret ediyorum. Kaçırduğım okul dansları, futbol maçları ve alışveriş merkezinde takılmak için yaptığım geziler. Amerika'daki diğer gençlerin çoğunun sahip olduğu ama benim sahip olmadığım tüm geçiş törenleri.

Her zaman bir oyun daha. Bir seans daha. Bir mil daha. Her şeyden bir tane daha çünkü bu onun için asla yeterince iyi değil.

"Neydi o?" diye soruyor, kıkırdaması tam olarak ne olduğunu bildiğini gösteren alçak bir mırıltı. "Senin gibi atletler dikkatsiz olamaz. Senin gibi şampiyonların izin günü yoktur. Senin gibi hayatta bir kez karşılaşılacak oyuncular her zaman ellerinden gelenin en iyisini yapmalıdır."

Senden nefret ediyorum.

Ben gerçekten onun etinden ve kanından mıyım? Bir şeye inanarak bir hayat yaşadım ve şimdi bunun doğru olması için kadere yalvarıyorum muyum? Çünkü tek bildiğim, tek sevdiğim o ve şu anda o kopmaz bağı hissetmeye ihtiyacım var. Gülümsememin aslında onun gülümsemesi olduğunu ve kalçamdaki o tuhaf doğum lekesinin sadece bir tesadüf olmadığını çünkü onda da bir tane bilmeye ihtiyacım var. Vardı. Tıpkı benim gibi onda da vardı.

Bu bağlantı beni birbirime bağlıyordu. Kuzey yıldızım.

Şimdiye kadar doğru olduğunu düşündüğüm her şeyin doğru olmayabileceğini fark etmenin tehdidiyle hıçkırarak ağlıyorum.

Güneş cayır cayır yanıyor ve mutlak sessizliğin yanı sıra dikkatimi çeken tek şey, omurgamdan aşağı süzülen tek bir ter damlasının verdiği his.

Tribünleri dolduran insanları göremiyorum.

Servis sırasına doğru yürürken ve derin, ölçülü bir nefes alırken kameraları fark etmiyorum ya da deklanşörlerinin sesini duymuyorum.

İşte bu kadar.

Bu benim servis atma ve sayı kazanma şansım.

İşte o zaman Takvim Yılı Grand Slam'ini kazanan birkaç kişiden biri olarak tarihteki yerimi alıyorum - üst üste dört Grand Slam.

"Oyun , Stevester. Hadi gidelim."

Tribündeki yerinden sesini duyuyorum ve etrafımdaki kalabalık kıkırıyor. Önce duyuyorum sonra bastırıyorum ama şimdi daha sakinim. Babamın her büyük maç sayısından önce bana söylediği sözler seyircinin beklediği ve benim de duymam gereken bir şey haline geldi.

Ona doğru bakmıyorum ama onu duyduğumu belli edecek şekilde vizörümü ayarlıyorum.

Ben topu bir kez, sonra iki kez seksandalye hakemi kısık ses tonuyla "Sessiz olun lütfen" diyor.

Derin bir nefes daha alıp rakibim Marvela'nın servis atacağı yeri tahmin ederek ayaklarının üzerinde ileri geri zıpladığını görüyorum.

Bir elimle topu havaya fırlattım ve diğer raketimi başımın üzerinde salladım. Top filenin üzerinden fırlıyor ve Marvela ters yöne servis atacağını düşünerek hazırlıksız yakalanıyor. As.

Kalabalık, göğsümdeki gümbürtüde hissedebildiğim kadarıyla duyamadığım bir ses kakofonisinde pathiyor.

Bitti.

Bitti.

Başardı

m.

Hayır, biz yaptık.

Her ne kadar yorgunluktan dizlerimin üzerine çökmek istesem de onu bulmam gerekiyor. Daha ileri gidemeyeceğimi düşündüğümde beni iten adamı bulmalıyım. Annem sevmediğine karar verdiğinde beni seven adamı. Ve hayatım boyunca benim her şeyim olan adamı.

İnsan denizinin içinden başımı kaldırıp baktığımda babamın bir kulaktan diğerine sırttığını görüyorum. Gözlerinde yaşlar vardı. Küçükken onu aptal bir adam olarak gördüğüm ama şimdi gururla dolu olduğunu öğrendiğim gözyaşları. Benimle.

*Kollarını bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. ".
İnanılır gibi değil. ."*

Bu noktada garip bir hafıza kaybı hissi var. Beni bu noktaya getiren tüm acıların, terlerin ve gözyaşlarının affedilmesi. Beni ne kadar zorladığına dair kızgınlığımı. Kaçırdığım onca şey için duyduğum öfkeyi.

Bu geçici bir hafıza kaybı.

Her galibiyetle, kazanılan her zaferle birlikte gelen bir şey, bunu tekrar tekrar hissetmek için gerçekliğe dönmeden önce.

"Seninle gurur duyuyorum Stevester."

Araba öğleden sonraki trafik akışıyla birlikte fren yaparken öfke dalga dalga geliyor. Annem olabilecek kadına. Tüm hayatım boyunca babamı kandırıp benim için olmadığı bir şey olduğuna inandırmış olabileceğine. Kimseye ait olmayabileceğine.

Gözyaşları yanaklarımdan yavaşça ve vakur bir şekilde süzülüyor. Birbiri ardına, her biri bir öncekinin yolunu aşındırarak. Her biri hayatın ne kadar çabuk değişebileceğini hatırlatıyor.

Göğsüm ağrıyor ve kafam net gibi görünüp aynı hızla bulanıklaşan düşüncelerle dolup taşıyor.

Teselli bulduğum tek şey, Liam Lancaster kan bağıyla babam olmasa da, yine de bana *babalık yapmış* olması. Bana ayakkabılarımı bağlamayı, bisiklete binmeyi öğreten kişi hâlâ oydu. Başıma bir şey geldiğinde beni öpen ve hala ona kızıyor olsam da kanunları koyan adam.

O yokken bile bugün burada olmamın nedeni o ve ben ona kızdığım kadar onu nasıl sevebileceğimle mücadele ediyorum.

Finn cevap veremediğim sorular soruyor. Tuvaleti kullanmam gerekiyor mu? Acıktım mı ya da susadım mı? Ondan bir şey istiyor muyum?

Sanki uçsuz bucaksızlık bana cevap verecekmiş gibi pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum, oysa vermeyeceğini biliyorum.

Ve kendime sürekli Finn'in arayacak başka kimsem yokken geldiğini hatırlatıyorum. Otel odama geldi ve tek bir soru bile sormadı. Beni bir çocuk gibi kucağına aldı ve servis asansörlerini kullanarak otelin arkasından kiraladığı arabaya götürdü, böylece başka gazetecilerle uğraşmak zorunda kalmadım.

Beni bıraktıktan sonra bile geri geldi.

Bu düşünce anılarımda o kadar çok gidip geliyor ki San Diego'da gideceğimiz yere vardığımızda gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapmak daha kolay geliyor.

Gökyüzü kapalı ve esinti deniz gibi kokuyor, ama konuşmak ya da kimsenin gözlerine bakmak istemiyorum, bu yüzden onları kapalı tutmak çok daha kolay.

Finn'in beni uyuyan bir çocuk gibi arabadan çıkarıp içeri almasına izin vermek. Kollarını sanki benim koruyucummuş gibi etrafımda hissetmek. Şu anda tek yapmak istediğim dağılmakken sert olmak zorunda olmamak.

Ve eğer istersem bunu yapabilme lütfunu kendime tanımak.

Chapter TWENTY-FIVE

STEVIE

Senin için endişeleniyorum. İyi misin? Oraya gelmemi ister misin?

Bize ihtiyacın olursa orada olacağız, tamam mı tatlım?

Ben: Sadece düşünmek için
zamana ihtiyacım var. Senin için
buradayız. Her zaman. Seni
seviyorum.

Chapter TWENTY-SIX

FINN

"TEKRAR TEŞEKKÜR EDERİM." CARSON'IN SESİ yumuşak ve minnettar, son iki gündür söylediği her kelimedede endişesi belli oluyor.

Pasifik Okyanusu'na bakan güvertede, Stevie'nin evin içinde oturduğu yerden biraz daha uzağa yürüyorum. Son kırk sekiz saattir hiç kıpırdamadığı yerden.

"Onu orada bırakamazdım." Tek söylediğim bu ve bu beş kelimedenden ne anlam çıkarmam gerektiğinden hâlâ emin değilim. Benim kararım. Onu içi boş bir kabuk gibi görmenin nasıl hissettirdiğini de kabul etmiyorum.

Kanepede oturan Stevie'ye bakıyorum, yüzü okyanusa dönük. Teni solgun, yanakları zayıflamış ve gözleri artık yüzüne göre çok büyük görünüyor. Saçları tepeden toplanmış ve üzerinde iki gün önce onu aldığımdaya giydiği eşofman var.

"Onun için planladığınız tüm etkinlikleri iptal etmeliyiz. Ona boş zaman ver-"

"Ben hallederim."

İkimiz de çaresiz hissetmenin nasıl bir şey olduğuyla mücadele ederken hat sessizliğe gömülüyor.

"Peki şimdi ne olacak?" Carson sessizliği bozarak soruyor. "Hikaye, o bir açıklama yapmadan kendi başına bir hayat sürüyor."

"Biliyorsam ne olayım." Beni duyamayacağını bildiğim için usulca kıkırdıyorum. "Ona düşünmesi için birkaç gün vereyim, sonra bir şekilde bu konuyu ele almaya zorlarım diye düşündüm. Telefonu çalışmıyor. Otelden ayrıldığımızdan beri açmadı, bu yüzden kaosu görmediğini biliyorum."

"Bu kaos sadece Stevie olduğu için fark ediliyor." "Kesinlikle," diye mırıldandım.

"Bu Mary Johnson denen kadın hakkında ne düşünüyorsun?" "Bilmiyor musun? Bana söyleyebileceğini düşünmüştüm."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Biraz bilgi almak için Liam'ın avukatını aradım. Liam'ın ölümünden sonra Stevie'nin menajerliğini yapmamı istediğini bana bildiren avukatı."

"Ve?"

"Liam'ın işleriyle yıllardır o ilgileniyor. Bana onu hiç duymadığını söylerken saçmalamış olabilir -avukat-müvekkil ayrıcalığı falan- ama insanları iyi okuyabildiğimi bilirsiniz ve gerçekten doğruyu söylediğini düşünüyorum."

"*Kahretsin.*"

"Bu her şeyi özetliyor." Hayal kırıklığı içinde kıkırdıyor. "Peki bu kadın hakkında ne düşünüyorsun?"

"İlk düşüncem Stevie'nin bir DNA testi talep etmesi gerektiği idi ama sonra bunun ne işe yarayacağını merak ettim. Eğer annesiyse, bu sadece acıyı daha da mı kötüleştirecek? Eğer değilse, o zaman tüm bu saçmalık sona erebilir ama Stevie yine de incinmiş olur." Büyük bir dalga aşağıdaki sahile vururken oturuyorum.

"Peki ya ödemeler? Elinde kayıtları olduğunu söylüyor."

"Ödemeler birçok nedenden dolayı yapılabilir - nafaka, iş nedenleri, onu kızının lanet hayatından uzak tutmak için çünkü o bir sonraki düzeltmeye ihtiyaç duyan bitkin bir uyuşturucu bağımlısı. Benim bu. Bu tamamen parayla ilgili."

"Benimki de öyle. Bunu nasıl ortadan kaldıracabiliriz?"

"Bırakalım ölsün mü? Onu burada tutup haber döngüsünün devam etmesine izin mi verelim? Eğer ateşe oksijen vermezsek ölecektir. Bunu bana öğreten sensin."

"Onun orada kalması senin için sorun değil mi? Bunu onu terk eden adam mı söylüyor?"

Ama geri döndüm.

"Ben buradan çalışabiliyorum, o da gözlerden uzakta antrenman yapabiliyor. Burada Kellen' onunla birlikte çalışabileceği özel bir tenis kortu var ve alt katta ağırlık kaldırabileceği bir ağırlık odam var. Korumaları çoktan yandaki büyükannesinin dairesine yerleşti. Yani, ideal mi? Hayır. Ama işe yaramak zorunda."

Bir süre sessizlik oldu. "Neden?"

Ve bu nedenin milyonlarca anlamı olduğunu biliyorum. Başlangıçta neden uzaklaştım? Neden geri geldim? Neden onun beni etkilemesine izin verdim?

itiraf etmeyecek misin?

"Çünkü sende olduğu gibi, bu kadında da bir şeyler var - en vahşi halinde bile - seni derinden etkiliyor. Parmağınızı koyamadığınız ama uzaklaşamadığınız bir şey."

"Sana güveniyorum." Bu üç kelime, ama onun dudaklarından döküldüğünü hiç duymadığım kelimeler. Ve aynı anda içimi gurur ve bunu berbat edeceğim korkusuyla dolduruyorlar.

Birkaç şey daha konuşmayı bitiriyoruz ve telefonu kapattığımda Stevie hâlâ kanepemde bir hayalet gibi oturuyor.

Ona doğru ilerliyorum. Yanına oturana kadar gözleri beni takip ediyor ama tek kelime etmiyor.

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordum. Cevap yok. Hiçbir şey yok.

Duygusal kadınlarla aram iyi değildir. Gözyaşları beni sinirlendirir. Histeri beni rahatsız eder. Ama Stevie'nin bana öğrettiği bir şey var; duygusuzluk beni korkutuyor.

Karşınızdaki kişinin ne düşündüğünü veya ne hissettiğini bilemezsiniz. Nasıl tepki vereceğinizi veya nasıl karşılık vereceğinizi bilemezsiniz ve her etkileşimi doğru şeyi yapıp yapmadığınızı tahmin ederek geçirirsiniz.

Ama Stevie çok üzgün görünüyor. Kafası karışmış. Ben de yanına oturdum, kolumu omzuna doladım ve onu kendime doğru çektim.

Hiçbir şey söylemiyor ama başını omzuma yaslıyor. Ne kadar süre bu şekilde oturuyoruz bilmiyorum, muhtemelen veremeyeceğim teselli veriyorum ama en azından kendimi eskisi kadar çaresiz hissetmiyorum.

En azından bir şeyler yapmaya çalıştığımı hissediyorum.

Zaman, sahile vuran dalgalar ve odanın karşısındaki masada duran cep telefonumun vızıltısıyla geçiyor ama ne hareket ediyoruz ne de konuşuyoruz. Bu huzurlu bir ses. Buraya geldiğim onca zaman boyunca bunu fark edecek kadar uzun süre durmamış olmam ne tuhaf.

Dalgalar hep oradaydı. Arka planda bir sabit. Ama şimdi ... şimdi rahatlatıcı. Huzur verici. Biz burada otururken, bir şekilde birbirimize tam olarak tanımlayamadığımız ama yine de ihtiyacımız olduğunu bildiğimiz bir şey verirken Stevie'nin tam da ihtiyacı olan şey.

"Teşekkür ." Sesi o kadar kısık ki sanki nasıl kullanacağını unutmuş gibi.

Onun minnettarlığına ihtiyacım yok. Kendisinin hayaleti olmayı bırakmasına ihtiyacım var.

"Duşa girip temiz kıyafetler giymeye ne dersin?" Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Bu hiçbir şeyi düzeltmez ama kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayabilir."

Başını sallıyor.

"Sanırım tüm giysileriniz kirli. Hizmetçime onları yıkatmamın ve Las Vegas dumanından arındırmamın bir sakıncası var mı?" Bunu dün düşünmüştüm ama sormadan eşyalarını karıştırmak istemedim ve ilk kez gerçekten etkileşime girdiğimiz için denemeye değer olduğunu düşündüm. "Sorun olmazsa çantadaki kıyafetleri çıkarabilir, ben de sana bu arada giymen için bir tişört ve şort verebilirim."

Başını sallıyor ve bana bakıyor. Aklından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer gözlerindeki sorun bir gösterge ise, çok fazla şey var demektir.

"Belki bir duş aldıktan ve bir şeyler yedikten sonra konuşabiliriz?"

Tedirginliği yüz hatlarına yansıyor ama koltuktan önce başını sallıyor. Geldiğimizden beri kapısının önünde dokunulmadan duran valizinin önünde duruyor ve yatak odasının banyosuna doğru ilerlemeden önce şampuan ve saç kremine benzeyen bir şey bulmak için ön cepleri karıştırıyor.

Çantalara yöneliyorum ve altlarından bir kağıt parçası düştüğünde onları kaldırmaya başlıyorum. Ne olduğunu görmek için elime aldığımda sadece yarı meraklı davranmış oluyorum. Küçük, beyaz, katlanmış bir kart, üstünde blok harflerle *Cards O' Fun* yazıyor ve ortasında el yazısıyla "*Tek gecelik bir ilişki yaşayın*" yazıyor.

Karttaki o beş kelimeye neden bu kadar uzun süre baktığımı bilmiyorum ama o gece Stevie ile tanışmamın sebebinin bu olduğunu biliyorum. Şu anda bulunduğumuz yerde olmamızın sebebi bu.

Nedense kartı arka cebime koydum ve sonra bavullarını hizmetçim Faith'in yıkaması için çamaşırhaneye doğru taşıdım.

Stevie karşımdaki masada oturduğu yerden ızgara peynirli sandviçini seçerken ortalık sessiz.

"Yemeklerimin harika olmadığını biliyorum ama ızgara peynirin içine edemezsin," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

Gülümsemesi bir anlığına titriyor. Daha önce gördüklerimin sadece bir ipucu olsa bile *gülümsemeyi özledim*. Yemeğiyle oynarken onu inceliyorum. Islak saçları bir tokayla toplanmış ve yanaklarına biraz daha renk gelmiş. Benim tişörtlerimden birini giymiş, bronz bacakları oturduğu sandalyede küçük bir çocuk gibi çapraz duruyor.

"Stevie." Adını söylüyorum ve gözlerimle karşılaştığında acı çekmiş gibi görünmesinden nefret ediyorum. Sessizliğini anlamıyorum. Anlamıyorum, çünkü öfke dolu olsaydım her şeyi yakıp yıkardım.

Ben de onun bunu yapmaya çalıştığını ve bu yüzden Carson tarafından çağrıldığımı düşünmüştüm... Dolayısıyla bu geri dönüş bana garip geldi.

"Bununla başa çıkmam gerektiğini biliyorum, ama ya istemiyorsam?" diye onay bekleyen bir çocuk gibi soruyor.

"Bu konuda kafanızı kuma sokamazsınız. Onunla ilgilenilmesi gerekiyor." Kendi sandviçimden bir ısırık alıyorum ve ardından bir yudum şarap içiyorum.

"Onu görmezden geliyorum. *Bunu* görmezden *geliyorum*."

"Tıpkı babanın vefatını, itibarını ve neredeyse kariyerini ayaklar altına alarak görmezden geldiğin gibi mi?" Suratına bir tokat atmışım gibi yüzünü buruşturuyor. Sözlerimi geri alamam, alabilsem de alacağımı sanmıyorum çünkü birinin onu uyandırması gerekiyor. Biri ona bu işin böyle gitmeyeceğini ve bununla yüzleşmesi gerektiğini anlatmalı.

"Babamı bu işe karıştırma," diye hırlıyor ve gözlerinde parlayan ateşi görmek çok güzel.

Ateşle başa çıkabilirim.

Öfke ile savaşabilirim.

Her şey onun sonsuz sessizliğinden ve perili gözlerinden daha iyidir.

"Beni arayan sendin Stevie. Ortaya çıkan bendim." Sözlerimle birlikte o ateş de sönüyor ve ne yapacağımı ya da nasıl yapacağımı bilemiyorum. "Onun yerine gitmek istediğin kendine ait bir yer var mı? Daha rahat edebileceğin bir yer?"

Başını sallarken gözlerinden bir kez daha yaşlar süzülüyor. "Henüz değil. Hâlâ her yerdeymiş gibi hissediyor."

"Tamam."

"Ayrıca, ben oradayken herkes nerede olduğumu, rutinimi biliyor. Basın, taraftarlar, herkes. Hayatımı kameraların önünde yaşadım. Her hıçkırık, her zafer, her hata. Biraz zaman ayıramaz mıyım? Biraz nefes almak için boş bir alanım olamaz mı?"

"İstedğin kadar zaman ayırabilirsin." Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve ona dönmeden önce yukarıdaki karanlık gökyüzündeki aya doğru bakıyorum. "Sokağın aşağısında senin için ayarladığım özel bir tenis kortu var. Antrenman yapmak istersen Kellen hazır bekliyor... ya da bu durumda gelecek ayki Açık Turnuva'dan çekilmen, belini ya da kaslarını incittiğini ya da buna benzer bir şeyi gerekçe göstermen tamamen kabul edilebilir. Tabii ki bu rütbenizin düşeceği anlamına gelir..."

Sırtı sertleşiyor. Bunu görmek güzel. Bu görüntü, son birkaç gündür gördüğüm uysallıkla ve gözlerindeki hüznle büyük bir tezat oluşturuyor. "Open'dan çekilmiyorum. Bu konuyu bir daha açma." Zar zor dokunduğu tabağından geriye doğru kayıyor, sesi yumuşuyor. "Teşekkür ederim Finn. Beni buraya getirdiğin için." Ayağa kalkıyor, başı eğik, kenetlenmiş ellerine bakıyor. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

Ve böylece yemek masasını terk edip yatak odasına yöneliyor. Kapı tıklanana kadar onu izliyorum ve sadece düşüncelerim ve evin içinde yankılanan dışarıdaki sahildeki dalgaların gürültüsüyle baş başa kalıyorum.

İkimizin de sandviçlerini bitirdim, ortalığı toparladım ve şarabın geri kalanıyla birlikte ofisime doğru yola koyuldum. Odasının önünden geçerken kapıdan ağlama sesi geliyor.

Kapıyı çalıp teselli mi etsem yoksa onu yalnız mı bıraksam diye tam bir kararsızlık içindeyim. Ofisime gitmeden önce elim kapıyı çalmaya hazır bir şekilde bir süre orada duruyorum.

Ama iş düşüncelerimi doldurması gerektiğinde bile -yeni müşteriler, ticari anlaşmalar, sözleşme görüşmeleri- Stevie Lancaster'ın beni ele geçirmesine tam olarak nasıl izin verdiğimi merak ederek gecenin karanlığına bakmak zorunda kalıyorum.

Çünkü ben yaptım.

Ve bu konuda ne yapacağımdan pek emin değilim.

Chapter

TWENTY-SEVEN

STEVIE

"LIAM LANCASTER'A ULAŞTINIZ. BİR MESAJ BIRAKIN, zamanım elverdiğinde size geri döneceğim."

Sesi kulaklarımı doldurduğunda bedenim en derin hüznle ağrıyor.

Sonra da bip sesi.

"Merhaba baba. Benim. Son zamanlarda kendi yaptıklarım ve sözde annemin dünyaya anlattıkları tam bir rezaletti. Özür dilerim. Tek söyleyebileceğim bu. Beni hayal kırıklığına uğrattırдың ama geçen gece Greshenko'yu yendikten sonra oyunu özlediğimi fark ettim. Beni sana daha yakın hissettiren bir şey var - rutini, her şeyi.

"Ama her şeyden çok, Mary Johnson'ın ne söyleyip söylemediğinin umurunda olmadığını bilmeni istediğim için aradım. Sen benim babamsın. Hep öyleydin ve hep öyle kalacaksın. Aramızdaki bağ o kadar güçlü ki, akraba olmadığımızı söyleyen herkese meydan okuyorum."

Mesajı sonlandıran bir bip sesi var ama konuşmaya devam ediyorum.

"Bu hafta kendime birkaç gün ayırdım ve çok düşündüm. Kim olduğumu ve artık yanımda olmadığına göre kim olmak istediğimi. Bana her zaman kendine bakmanın, gerçeği görmenin ve sonra da yüzleşmenin dünyanın en zor şeyi olduğunu söyledin. Yüzleştim baba. Sana kızmakla o kadar meşguldüm ki seni hâlâ sevdiğimi unutmuşum." Kelimeleri güçlkle çıkarıyorum. "Yaptığın şeyi beni daha iyi bir insan ve daha güçlü bir tenis oyuncusu yapmak için yaptığını fark ettim. Bazı günler seni hâlâ bir zorba olarak görüyor olabilirim ama annemin olmadığı her şey için beni zorlamakla meşgul olduğunu biliyorum. Beni en iyi ben yapmaya çalışıyordun çünkü biliyordun ki

bir gün burada olmayacaktın. O yüzden teşekkür ederim. Fedakârlıkların için, hazımsızlıkla yatağa girdiğin geceler için, çünkü bana çok sert davrandığını biliyordun ama böyle öğrendiğimi de biliyordun." Büyük bir hıçkırıkla hıçkırıyorum. "Son bir kez 'Oyun devam ediyor Stevester' dediğini duymak için neler vermezdim. Seni seviyorum."

Gözyaşları geliyor.

Birbiri ardına.

Düşünceler de onlarla birlikte akıp gidiyor.

Benim için ne kadar çok şey verdiğini. Ne kadar çok şey verdiğini. Ancak bu Mary hanım ortaya çıktıktan sonra, bana benim hayatımı vermek için hayatını ne kadar adadığını fark ettim. Ne kadar çok fedakârlık *yaptığı* fark edilmedi, çünkü ben kaçırdıklarına odaklanmakla meşguldüm. *Onu hiç düşünmedim.*

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, ellerim telefonumu kavırıyor ve yavaş ama emin adımlarla hafıflediğimi hissediyorum.

Telesekreterini tekrar aradım. Sadece mesajı duymak için. Sesini bir kez daha duymak için.

Chapter

TWENTY-EIGHT

STEVIE

BABAM benim için medyanın sıcaklığını idare eden kişiydi. Sert soruları keser, hatalı röportajları durdurur ve beni olumsuzluklardan korurdu.

Kariyerimle ilgili tüm zor kararları o aldı. Sözleşme görüşmeleri, cirolar için alınacak ücretler ve antrenmanlarımın günlük yönetimi.

Düşünmek istemediğim zamanlarda benim yerime düşündü, böylece odaklanmam gereken tek şey tenis oyunu oldu. Bir sonraki maça. Vuruşumu mükemmelleştirmek. Rakiplerimin zayıf ve güçlü yönlerini öğrenmek.

Son iki ayda öğrendiğim bir şey varsa -hatta sadece burada oturup son beş gündür kafamın içindeki gürültüyü dinlemek zorunda kaldığımda bile- o da babamın benim için aslında ne kadar çok şey yaptığıdır.

Ve şimdi de beni doğuran ama bana annelik yapmayı hiç umursamayan kadından korumaya çalışmış gibi görünüyor.

Dün gece gözyaşlarım kuruduktan ve kararlılığım onların yerini aldıktan sonra uyuyamadım. Bunun yerine, bu güvertenin korkuluklarına taşındım ve ayın dalgaların köpüklerinden yansımalarını izledim ve kendimi hissetmeye zorladım.

Babamı kaybetmenin acısı.

Sözde annemle ilgili öfke.

Onun ortaya çıkıp saçmalamaya başlamasına duyulan öfke, arkama yaslanıp düşündükten sonra, eğer o benim annemse, isteklerini açıkça belirtmiş olmasından başka hiçbir şeyi değiştirmiyor - para. *Hiçbir noktada benimle ilgilenmek için elini uzatmaya çalışmadı. Kaybımda beni sevmek için. Sadece para istedi.*

Kendimi tüm duyguları hissetmeye zorladım, oysa son iki aydır onları alkolle ve beni uzun süre yalnız bırakmayan insanlarla uyuşturdum.

Hayatımı geri almak için zihinsel adımlar attım.

Ve yapacağım.

Yumuşak bir gülümsemeyle şezlonglardan birine oturup gözlerimi kapatıyorum ve büyük bir hata yapmadığımı umuyorum. Birkaç günümü ve bir sürü gözyaşımı aldı ama kesinlikle her şeyle yüzleşmemin zamanı geldi. Ancak o zaman kafamın üzerinde asılı kalmadan ilerleyebilirim. En azından öyle umuyorum, çünkü birkaç dakika önce attığım adımları geri alamam. Yaptığım telefon görüşmesi sona erdi ve bitti.

Belki de yüzden yaptım. Artık kesinlikle geri dönüş yok.

Finn güverteye çıktığında onu görmeden önce duyuyorum. Aslında, sabahtan beri bir telefon görüşmesinden diğerine geçerken ve arada Zoom toplantıları yaparken onu bir şekilde dinliyorum. Bir müşteriyi sakinleştirmek için bir arama yaptı, bir başkası birinin yaptığı bir pisliği temizlemeye yardım etmek için ve üçüncüsü de firmasına başka bir sporcuyu tanıtmak ve muhtemelen işe almak için.

Onu dinlemenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Konuşurkenki profesyonelliği ve otoritesi. Bana da aynı şekilde davrandığından emin olduğum iki şey ama ben kendimi tüm kuralları çiğnemeye -kendimi uyuşturmaya- o kadar kaptırmıştım ki *hem onu hem de* bunu görmezden geldim.

Ve bu sadece bir hafta önceydi.

Bir ömür gibi geliyor.

Nedense bana arkamdan yaklaştığında gözlerimi kapatıyorum. Belki de kararımı ona söylemeden önce bir saniyeye daha ihtiyacım var -harekete geçmesi için daha fazla zaman- ve bu durdurulabilir. Çünkü ona vermem gereken tek şey bu, ızgara peynir gecesi dışında zorlamadı. Her ne kadar evini işgal ediyor ve hayatını kesintiye uğrattıyor olsam da, bana tüm bunları kafamda çözmem için gereken alanı ve mesafeyi verdi.

Sıçrama sesiyle irkiliyorum ve saniyeler sonra su damlaları bana çarptığında irkiliyorum. Ama gözlerimi açtığımda Finn havuzun içinde durmuş beklediğim gibi bana gülümsemiyordu. Onun yerine havuzun diğer ucuna doğru ilerliyordu. Elleri güçlü kulaçlarla suyu yarıyor, geniş sırtı ve omuzları su gibi dalgalanıyor ve sonuna geldiğinde vücudu bir tür özenli dönüşle kıvrılmadan önce bacakları tekmeliyor.

Ve yakın duvara çarptığında, yukarı bakmak için durmadan aynı takla dönüşünü yapıyor.

Yüzerken bir amaç güdüyor ve ben de bunu anlayabiliyorum. Hareketlerinde öyle bir verimlilik var ki, bana sadece egzersiz yapmadığını, aynı zamanda kafasındaki milyonlarca sorunu da çözdüğünü düşündürüyor.

Kondisyon çalışırken benzer bir şey yaptığım için suçlu olabilirim. Yapmam gereken konuşmaların üzerinden geçmek, her adımda bunları prova etmek veya nerede hata yaptığımı öğrenmek için bir maçı kafamda yeniden yaşamak.

Ne kadar süre yüzdüğünden emin değilim ama o yüzdükçe ben de büyüleniyorum. Belki de bana kendi düşüncelerim dışında konsantre olabileceğim bir şey verdiği için, belki de son birkaç gündür ölmüş gibi hisseden bedenim onu görünce tepki verdiği için.

Belki de sadece sahile bakan bir güvertede oturup çekici bir adamın egzersiz yapmasını izlemek yirmi dört yaşındaki normal bir kadının yapacağı bir şey gibi geldiği içindir.

Ve Tanrım, hayatın normal hissettirmesine ne kadar da ihtiyacım var.

Onun duyamayacağı bir kıkırdama çıkarıyorum ve başımı arkaya yaslıyorum, gözlerim kapalı, böylece sabah bulutlarını yeni yaran güneş yanaklarımı ısıtabiliyor.

Su sıçraması bir noktada duruyor ve anlamadığım nedenlerden dolayı yine gözlerimi kapalı tutmayı tercih ediyorum. Utandığım için mi -son birkaç gündür beni en kötü halimde gördüğü için- yoksa adam açıkça içimde bir şeyleri harekete geçirdiği için mi? Hayatımın halledilmesi gereken pek çok başka kısmı varken hissettiğim için neredeyse kendimi suçlu hissettiğim bir şey.

"Sana bir şey getireyim mi?" Finn, bu evde yollarımız her kesiştiğinde yaptığı gibi soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim." Gözlerimi kapatmak için bir elimi kaldırıyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum.

Büyük bir hata, özellikle de kendi sorunlarıma odaklanmaya çalışırken, sırlıslıkla bir Finn Sanderson tarafından gölgelenmelerine izin vermemek. Bronzlaşmış, yontulmuş gövdesinden su damlaları akan ve şefkatini kesinlikle hak etmediğim zamanlarda bana karşı fazlasıyla dikkatli ve sabırlı olan biri.

Havlusunu saçlarına sürdükten sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Emin misin?"

"Evet. Eminim." Yüzümü tekrar güneşe dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum - yalnız kalmak istediğim için değil, yapmam gereken son şey ona bakmaya devam etmek olduğu için. Yapmam gereken en son şey, kendimi

Varlığının yarattığı acıyı nasıl dindirebileceğine gelince.

Beş gün boyunca birkaç kelimedenden fazla konuşmadıktan sonra ona benim için *yapabileceği* şeyin hızlı, dikkat dağıtıcı bir sevişme fikri olduğunu söylersem, kesinlikle tamamen derin uçlara gittiğimi düşüneceğinden eminim.

"Annem ben dört yaşındayken beni terk etti." Beklenmedik itirafı sessizliği yarıyor ve içime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Sesinde çok iyi tanıdığım bir acı duyduğumda düşüncelerim hemen değişiyor. "Kim olduğuna ve neye benzediğine dair bulanık bir fikrim var, ama sık sık uzun süre baktığım ve hafızamda yer etmelerini istediğim resimlerden mi kaynaklandığını merak ediyorum."

"Finn." Ona bakmak için dönüyorum ama o dümdüz önüne bakıyor, benim son birkaç gündür yaptığım gibi denizde teselli buluyor.

Omuz silkiliyor ve bu onu rahatsız etmediğini söyleyen türden bir omuz silkme, ama ben farklı olduğunu biliyorum. "Babam bir gün onun orada olduğunu, güldüğünü, mutlu olduğunu ve orada bulunduğunu, ertesi gün ise bakıcıdan beni ne zaman alacağını soran bir telefon aldığını söyledi." Ses tonu soğukkanlı gelebilir ama bunca yıldır benimki de öyle. İçimde hissettiğim kargaşayı biliyorum. "Onun mutsuz olduğuna dair hiçbir fikri yoktu."

"Çok özür dilerim."

"Üzgün olmanı istemiyorum. Sadece beni aradığında neden senin için geri geldiğimi bilmeni istiyorum." Dönüp ilk kez bana bakıyor ve gözlerine hakim olan duygu hem yürek parçalayıcı hem de güçlü/kararlı. "Son birkaç gündür kendine sorduğun her soruyu benim de kendime sorduğumu bilmeni istiyorum. Kendi annenin seni yanında kalacak kadar sevmediğine inanmanın nasıl bir his olduğunu ve bunun kafanı ne kadar karıştırabileceğini anladığımı bilmeni istiyorum." Oturduğu yerden kalktı, elini omzuma koydu ve sıktı. "Sadece bilmeni istedim."

Yürümeye başladı ve ben arkasından şaşkın şaşkın bakıyorum, gözlerim yaşıyor çünkü biri beni anlıyor. Buraya gelmek için aynı yolu yürümemiş olabiliriz ama birileri kelimelere dökmenin imkânsız olduğu şeyleri anlıyor.

"Finn." Adını söylediğimde sesim kırık bir vıraklamaya dönüşüyor ama durup arkasını dönüyor.

"Hmm?"

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Anlayışın için." Birdenbire kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ve nedeninden emin değilim. "Daha önce . . . daha önce Kyle Katswa ile temasa geçtim," diyorum ve ESPN'in en önde gelen sunucularından birinin adını duyunca kaşları kalkıyor. "Her şeyi açıklığa kavuşturmak için yarın onunla bir röportaj yapacağım."

"Öyle mi?" Bana doğru bir adım geri atıyor, sesi şaşkın.

"Öyleyim." Başımı salladım. "Konuşmanın onun ateşini körükleyeceğinin farkındayım ama aynı zamanda söndürmesini de umuyorum. Haklısın. Kafamı kuma sokmayı bırakıp bununla -onun suçlamalarıyla, babamın ölümüyle, her şeyle- yüzleşmemin zamanı geldi." Bunun babamın vefatının bende bıraktığı kırık kalbi onarmayacağını biliyorum ama bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum ve bu benim yaptığımdan çok daha fazlası.

"İlerleyebilmenin tek yolu bu." "Biliyorum."

"Seninle gurur duyuyorum," diyor.

"Henüz aceleci davranmayalım." Kıkırdıyorum. "Yine de bir şeyleri berbat edeceğimden şüphem yok."

Islak havluyu boynuna asıp tekrar eve dönmeden önce bana hafifçe gülümseyip başını sallıyor.

Chapter TWENTY-NINE

STEVIE

TEMİZ KIYAFETLER.

Odama girdiğimde çamaşırlarım yatağımın üzerinde, düşüp mükemmel katlanmış köşelerini bozmasınlar diye yeterince uzun bir yığın halinde duruyordu. Deterjanın taze kokusu odayı dolduruyor ve tüm öğleden sonra hissettiğimden daha rahat hissetmemi sağlıyor.

Finn'in hizmetçisine zaten aşık olduğumdan daha fazla aşık olmak mümkünse, o zaman oradayım.

Beni tedirgin eden şey yaklaşan röportaj. Elbette, söylemek istediklerimi, ifade etmek istediğim ana noktaları milyonlarca kez prova ettim, ama ya Mary tarafından iftira davasına maruz kalmama neden olacak bir şey söylersem? Ya ben-

Şarap.

Şaraba ihtiyacım var.

Elbette, saat gece yarısına yaklaşıyor ama bir bardak beni sakinleştirmeye ve sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olabilir. Ve eğer Finn hala uyanıksa, birlikte bir şeyler yapabiliriz, o zaman bunu da yaparım.

Işıklar loş ve ben tam mutfığa gitmek üzereyken evin ön tarafında Finn'in sesini duyuyorum. Telefonla konuştuğunu ve buraya geldiğimden beri birkaç kez yaptığı gibi beni uyandırmamak için sessiz kaldığını düşünerek ona doğru yöneldim.

"Qui-" Finn'i ön kapıda, sırtı bana dönük görünce ve kadınsı bir kahkaha duyunca hatamı bir an geç fark ediyorum. "Oh. Öyle demek istemedim..."

"Sorun yok." Finn bir adım geri çekiliyor ve dönüyor, böylece göz kamaştırıcı mavi, ışıltılı bir elbise giymiş muhteşem bir esmerle karşılaşıyorum. Saçları uzun bir tutamdı.

bukleler ve özellikleri -gözler, burun, dudaklar, göğüsler- büyüleyici. O kısacık anda, güvensizlik çirkin başını kaldırıyor ve bu mesafeden karşılaştırma bile yapamasam da, onun benim olmadığım her şey olduğunu hissediyorum. Yine de karşılaştırma hala orada, zihnimin önünde ve merkezinde. "Kristen sadece ... için uğramıştı."

Cümlesini bitirmemesi için dua ederek dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Tabii ki. Böldüğüm için özür dilerim. Sadece bir kadeh şarap alıyordum ve senin de hoşuna gidebileceğini düşündüm." Omzuma astığım başparmağım hareketin ortasında ölüyor, böylece otostop çekmeye çalışan bir aptal gibi görünüyorum. "Memnun oldum Kristen."

Finn ona dönerek, "Özür dilerim," diyor. "Tanıtmayı unuttum-"

"Ben de memnun oldum..." Kristen gözlerini bana dikeyyor ve bunun beni orada gördüğüne sevindiği için olduğunu sanmıyorum. "Özür dilerim, adınızı duyamadım?"

"Bu-"

Finn bana bakıp gitmemi dilemeden önce "Hiçbir şey," diye kekeliyor. "İyi geceler." İki kelimenin sertliği beni şaşırtıyor ve daha da kötüsü Kristen'ın Finn'in arkasından bana attığı sinsi sırıtış.

Dudaklarımı büzüp başımı sallayarak, ben ve zedelenmiş egom mutfağa dönüp yalnız içmeye başladık.

Duygularım incindi.

Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama öyleler.

Yarınki mülakat için bu kadar stresli , bir adım geri çekilir ve belki de Finn'in Kristen'a yer açmak için beni yoldan itmediğini fark ederdim. Belki de kim olduğumu fark etmesin ve kim olduğum ve nerede kaldığım konusunda dedikodu yapmasın diye beni itiyordu.

Mantıklı bir ben bunu fark ederdim.

Ama bu kıskanç ben, Kristen'ın gece yarısına yakın bir saatte, muhtemelen iç çamaşırsız parti elbisesiyle ortaya çıkmasının, yüz yüze bir seks görüşmesi yapmaktan başka bir nedeni olmadığını biliyorum.

Daha da önemlisi, bunu ilk kez de yapmamış olabilir.

Ve beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum.

Çünkü ondan hoşlanıyorsun.

Tabii ki ondan hoşlanıyorum. Hoşlanmasaydım burada olmazdım ama onunla seks yapmak ve bir kaşıntıyı kaşımak kıskanmaktan tamamen farklı bir şey

Başka birinin de onunla aynı şeyi yapmak istediğini düşündüğümde.

Tamamen farklı.

"Kusura bakma," diyor Finn mutfığa doğru ilerlerken, sanki ben burada oturmuş, açılmış bir şarap şişesine ve boş bir bardağa bakıp, umurumda bile olmaması gereken bir kadınla uğraşmıyormuşum gibi.

"Özür dilemesi gereken benim. Sizi bölmek istememiştim. Belli ki planlarınız vardı ve benim burada olmamın bu planları nasıl etkileyeceğini iki kez düşünmedim ve-"

"Plan falan yoktu Stevie."

"Gece yarısı kapına gelen topuklu ayakkabıları ve parti elbisesi aksini söylüyor." Homurdanıyorum.

Kıkırdıyor. "Oldukça açıktı, değil mi?"

"Sadece birazcık." Sonunda kadehimi dolduruyorum ve sesimdeki alaycılığı umursamadan uzun bir yudum alıyorum.

"Kıskandın mı?" diye soruyor, yüzümü görebilmek için tezgâhın etrafında dönerek. Onun yerine pencereden dışarı bakıyorum, ona bu zevki tattırmayı reddediyorum. "*Kıskanıyorsun.*"

"Kıskanmıyorum. Açıkça seks görüşmesi için geldiyse neden kıskanayım ki?" Gözlerimi deviriyorum. "Seks yaptık. Biz . . . hiçbir şey yapmadık. Yani ..."

"Yani ben de onunla bir hiç olsaydım, senin için sorun olmaz mıydı?"

"Ben öyle bir şey demedim." Sözcükleri bir çırpıda ağzımdan çıkarıyorum ve sonra onları geri alamayacağımı fark ediyorum. Boğazını temizliyor, belli ki onun üzerindeki bu görünmez kedi dövuşünden hoşlanıyor. Dikkatini dağıtmak için bir kadeh şarabımı boşaltma gösterisi yapıyorum. "Şimdi yatmaya gidiyorum, bu yüzden onu kapının dışında saklıyorsan, şimdi odana gizlice sokabilirsin."

"Onu hiçbir yere gizlice götürmüyorum Stevie. Onu altı aydan fazladır görmedim. Geçen gün koşuya çıktığımda beni gördü ve uğramaya karar verdi."

Dönüp ona bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Beni . İyi geceler, Finn."

"İyi geceler, Kıskançlık."

Yatak odamın kapısını sertçe çarparak kendi kendime "İyi geceler, pislik," diye mırıldanıyorum.

Ondan

hoşlanmıyorum.

Sevmiyorum.

Seksi, yatakta iyi ve istediği zaman tatlı olabilir ama bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez.

Hiç de bile.

Öyleyse neden uzanmış, tavana bakıyor ve onu benimle birlikte böyle kıkırdatmanın yollarını düşünüyorum?

Chapter THIRTY

FINN

DÜN GECE MUTFAĞIMDA DURUP KISKANAN KADINA HİÇ BENZEMİYOR -evet, haklıydı- kapımda duran bir ganimet çağrısı.

İşin ironik yanı, meraklı (ve çaresiz) Kristen verandamda dikilip kendini bana doğru atarken, benim düşündüğüm Stevie'ydi. Pijama şortu ve atletiyile beklenmedik bir şekilde dışarı çıkan, makyajsız, parti elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla Kristen'dan yüz kat daha seksi görünen kadın.

Aynı kadın şu anda bir dizüstü bilgisayarın ve yüzük ışığının arkasında oturmuş, bembeyaz bluzuyla Kyle Katswa röportajlarına giriş yaparken gülümsüyor. Gülümsemesi büyük olabilir ama kameranın göremediği ama benim görebildiğim şey, parmaklarını kucağında nasıl çevirdiği.

Odadan çıkıyorum ve normal bir izleyici gibi tarafsız bir şekilde izleyebilmek için televizyonu açtığım ofisime gidiyorum.

"Hemen konuya girelim Stevie," diyor Kyle sıcak bir gülümsemeyle. "Gösteriye hoş geldiniz. Bugün nasılsınız?"

"Ben iyiyim, teşekkür . Beni ağırladığınız için teşekkürler."

İçten bir şefkatle iç geçiriyor. "Nereden başlamak istediğinizden tam olarak emin değilim, o yüzden babanızla başlayalım. Hayatınızda ve kariyerinizde itici bir güçtü, vefatından bu yana nasılsınız?"

Tanrım. Duygusal bir soruya hemen cevap vermekten bahsediyoruz. Ama aynı zamanda harika bir giriş çünkü bu konuda rahatça konuşabiliyor. Onu hayranlarına sevdirecek bir şey.

Stevie cevap vermeden önce sanki bir işaretmiş gibi yavaş ve ölçülü bir nefes alıyor. "Çok zor oldu. Bazı günler uyanıyorum ve onu aramak için telefona uzanıyorum, bazı günler ise yataktan çıkmak istemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, başa çıkmak,

Geçtiğimiz iki ay boyunca bazı kötü alışkanlıklarına olması gerekenden daha fazla yaslandım ve bundan gurur duymuyorum. Bazen, geriye dönüp baktığımda bunun kederle başa çıkmanın doğru yolu olmadığını bilsem de tek yapmak istediğim unutmaktı. Tabii bu bir anlam ifade ediyorsa."

Sözleri beni şaşırttı. İçindeki çığ dürüstlük beklenmedik ama yine de Carson'ın çok inandığı kadının bu olduğunu biliyorum. Bu kadın hatalarını ve muhtemelen gerçeklerini herkesin görebileceği şekilde ortaya koyuyor.

"Sanırım yakınlarından birinin ölümünü yaşamış olan çoğumuz bunu anlayabiliriz."

"Yapabilirler ama bugünlerde sosyal medya tüm hatalarınızın herkesin görebileceği şekilde sergilenmesini kolaylaştırıyor. Özellikle de benim konumunda olan ve kızları beni örnek aldığı için benim yanlış adımlarıma üzülen tüm ebeveynlerden özür dilemek istiyorum."

Kyle da benim gibi onun yorumlarına şaşırmış görünüyor. İlk tanıştığım o taşaklı, herkesi siken Stevie nerede? Buraya geldiğinden beri benim bilmediğim bir medya adabı dersi mi aldı?

"Bu kadar açık bir şekilde dürüst olduğun halde sert davrandığım için beni affet Stevie, ama izleyiciler, hayranlar, ben, sözlerinin imajını düzeltmek için yaptığın bir tanıtım turunun parçası olmadığını nereden bileceğiz? Kaybettiğin hayranlarını geri kazanmak için?"

"Bilmiyorsun." Omuz silkiyor. "Tek yapabileceğim dürüst olmak ve bana inanmanı ummak."

"Neden şimdi? Haftalardır onları görmezden gelirken birdenbire medyayla konuşmak istemenize ne sebep oldu?"

Basının nimeti ve laneti. Olmalarını istemediğinizde oradadırlar ama ihtiyacınız olduğunda hemen geri gelirler.

Bunu zekice idare ediyor ve sesinin ne kadar samimi olduğuna ben bile şaşıyorum.

"Bildiğiniz gibi, son zamanlarda diğer medya kuruluşlarına henüz yorum yapmadığım bazı iddialar ortaya atıldı. Babamı kaybetmem de buna eklenince" -boğazını temizliyor ve kameraya dönmeden önce ellerine bakıyor- "bunların beni yıktığını söylemek hafif kalır."

"Anlaşılır bir şekilde." Başını sallıyor. "Ve bu yüzden bu röportajı kabul ettiniz."

Stevie başını sallıyor. "Benim için ilk tepki kaçmak ve saklanmaktı - ki bundan pek gurur duymuyorum - ama öyle yaptım. Ancak saklanmak sadece bana izin vermekle kalmadı, aynı zamanda beni gerçekten düşünmeye ve olayları bir perspektife oturtmaya *zorladı*

.. örneğin benim son davranışlarım gibi."

Telefonum cebimde deli gibi çalıyor, ama onu ofisimdeki kanepeye atıyorum, önümdeki televizyondaki kadının büyüüne kapılmış durumdayım.

"İşte bu yüzden buradayız."

"Evet. Geçmişte bu tür ilgilenen kişi babamdı. O gidince, bu tür şeylerle yüzleşmek beni büyümeye zorladı."

"Babam dediğinde-"

"O benim babamdı," diye iddia ediyor Stevie. "Bu bayanın ne yaptığı umurumda değil-" "Mary Johnson."

"-diyor. Liam Lancaster her günün her dakikasının her saniyesinde benim babamdı. Onun öyle olmadığını ya da olmadığını ima etmesi, muhtemelen birinin suçlayabileceği ya da kanıtlayabileceği en acımasız şeylerden biridir. Ölümünden sonra bunu benden almaya çalışmak bir annenin çocuğuna yapabileceği bir şey değildir."

"Madem konuyu açtın, o zaman oraya gidelim. Mary Johnson'ın annen olduğuna inanıyor musun?"

"Öyle olup olmaması umurumda değil. Doğum belgemde adı geçen kişi bile *olabilir*. Babam Liam her saniye yanımdayken, o yanımda değildi. İddialarının doğru olduğunu, beni doğuran kadının o olduğunu kanıtlamak için DNA testi yaptırsam bile, yine de benim için bir şey ifade etmez. Gerçek bir anne, eğer isterse çocuğunu görmek için her şeyi göze alır. O bunu yapmadı."

"Bu da başka bir noktayı gündeme getiriyor. Mary sizinle irtibata geçemeyeceğini çünkü bunun babanızla yaptığı anlaşmanın şartlarından biri olduğunu söylüyor."

"Ona yaptığını iddia ettiği aylık ödemeleri mi kastediyorsun? Kanıtlanmamış nakit ödemeleri mi? Bu noktada kamuoyu önünde konuşması yeterli bir kanıt değil mi? Eğer sözde kızıyla bir ilişki kurmak istiyorsa, tek yapması gereken benimkilere ulaşmaktı. Babam öldü, dolayısıyla aralarında her ne anlaşma varsa geçersiz ve hükümsüz olacaktır."

"Bu onun neden kamuoyu önünde konuştuğunun kanıtı değil mi' dediniz. Bununla ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz?"

"O para istiyor. Sade ve basit."

"Söylediğiniz gibi sizinle iletişime geçmediyse, nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Stevie sözlerini toparlamak için bir an durmadan önce inanmayan bir kahkaha attı. "Nasıl ki dinleyicileriniz benimle tanışmadan bu röportaj sırasında dilediğim özrün samimi olup olmadığına karar vermek zorundaysa, ben de aynı şeyi bu kadın için yapmak zorundaydım."

"Ve siz de onun bir rüşvet peşinde olduğu sonucuna vardınız."

"Zaten bir tane almamış mıydı? Özel röportajını yayınlayan televizyon kanalından? Her şeyi anlattığı hikayesini yayınlayan magazin dergilerinden? Ona ödeme yapıldı. Babam ona çek göndermiş olsun ya da olmasın, benden tek kuruş bile alamayacak."

"Ama burada duralım. Eğer gerçekten de ona mükerrer bir miktar ödüyorsa, bu onun aslında senin annen olduğu gerçeğini pekiştirmez mi?"

"Babam benim en sert koruyucumdu. Birinin bana ya da kariyerime herhangi bir şekilde zarar vereceğini düşünseydi, beni güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapardı."

"Ama bu aynı zamanda senin bir anneye sahip olmanı da engellemiş olabileceği anlamına geliyor."

Zorla yutkunuyor ve bu sorunun onu etkilediğini biliyorum. Tıpkı bana olduğu gibi. Ama cevap vermeden önce kelimelerini seçmekte acele etmiyor. "Açıkçası, kararında haklıydı, çünkü yirmi yıldan fazla bir süre sonra bana karşı ilk adımları medya aracılığıyla doğru bildiğim her şeyi yok etmeye çalışmak oldu. Sanki basını bana karşı bir tür şantaj olduğunu düşündü - imajımı mahvedeceğinden korkacaktım ve bu da beni onu susturmak için para ödeyecek kadar korkutacaktı."

"Bu büyük bir suçlama."

"*Tıpkı onunki gibi,*" diyor Stevie, başımı sallamama neden olan çelik gibi bir kararlılıkla.

"Sanırım televizyonda canlı yayınlanacak bir aile buluşması söz konusu değil?" Kyle gülerek soruyor.

Stevie de katılıyor ama sonra ifadesi ciddileşiyor. "Dediğim gibi, Mary Johnson'la tanışmak için hiçbir isteğim yok ve geçmişte tanışmış olsaydım, söylediği şeylerle her türlü olasılığı öldürdü."

Kyle başını sallıyor ve Stevie'nin ifadesinin ağırlığının yerleşmesine izin verir. "Peki Stevie Lancaster için şimdi ne olacak?"

"Hayatıma devam ediyorum ama unutmuyorum." Kalbime dokunan acı tatlı bir gülümseme veriyor. "Şimdi başım dik bir şekilde, Açık Yarış için antrenmanlara başlıyorum."

ve belki de arada bir kendimi canlı hissettirecek spontane bir şeyler yapmalıyım."

"Bu kulağa hoş geliyor." Kyle sandalyesinde arkasına yaslanır. "Son olarak, bana baban hakkında bir şey söyle. Ondan öğrendiğiniz ya da insanların onun hakkında bilmesini istediğiniz bir şey."

"O benim en iyi arkadaşımdı," diye mırıldanıyor.

"Çok tatlısın ama ergenlik yıllarında bile bu kadar yakın olmanıza imkân yok. Benim on beş yaşında bir kızım var ve sanırım her altmış dakikadan birinde benden hoşlanıyor."

Stevie gülüyor ve sonra gülümsemesi yavaşça düşüyor. "Gerçek mi, Kyle? Gerçek şu ki, ben gençken, bazı günler ondan neredeyse onu sevdiğim kadar nefret ederdim. Neden mezuniyet balomu kaçırmak zorunda kaldığımı ya da neden mezuniyet henek gününe katılamadığımı anlamıyordum. Ondan nefret ediyordum çünkü hiçbir erkeğin yeterince iyi olduğunu düşünmüyordu ve bu nedenle sahip olduğum birkaç kız arkadaşım dışarıda yaşarken, erkekleri öperken ve flört hayatlarını çözerken, onu babamdan ve koçumdan daha zorba biri olarak görüyordum. Belki de bu yüzden o öldükten sonra biraz delirdim. Belki de bu benim hiç yaşama şansım olmayan vahşi tarafımı yaşama girişimimdi." Gözlerinden yaşlar süzülürken usulca gülümsüyor. "Komik olan şu ki, bunu yapmaya çalışmak sadece onun haklı olduğunu kanıtlamaya yaradı. Şimdi Açık için antrenmanların gerisindeyim."

"Demek Open'da oynuyorsun?"

"Henüz bir tanesini bile kaçırmadım."

"Oraya varacaksın. Bundan eminim," diyor Kyle, Stevie utangaç bir şekilde başını sallarken. "Benimle oturduğun için sana teşekkür etmek istiyorum. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

"İlerleyebilmem için söyleyeceklerimi söylemek benim için önemliydi, bu yüzden bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Size iyi şanslar."

Sonra yayın kapanıyor ve Kyle sunucu masasının arkasında bir sonraki hikayesine geçiyor. Televizyonu kapatıyorum ama olduğum yerde oturmaya devam ediyorum ve tüm bunların nereden çıktığını merak ediyorum. Demek istediğim, Stevie Lancaster'ın beş gün boyunca düşünceleriyle baş başa kalmasına izin vermek, az önce verdiği gibi ciddi, inandırıcı ve dürüst bir röportaj ortaya çıkarıyorsa, o zaman bence daha sık düşünceleriyle baş başa bırakılması gerekiyor.

Yanımdaki kanepede telefonumun vızıltısını duymazdan gelerek ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama kafamı kaldırdığımda Stevie kapıda durmuş beni inceliyordu.

Başını yana eğiyor ve bir süre sessiz kalıyor. "Eee?"

Başımı inanmaz bir şekilde sallıyorum. "Sen iyi misin?" Söylemek istediğim bu değildi. Ona çok zeki olduğunu ve söylediği her şey için onunla gurur duyduğumu söylemek istemiştım ama söylediklerinin muhtemelen onu çok etkilediğini de biliyordum.

Titrek bir nefes alıyor. "Öyle olmasaydım bunu söylemezdim."

"Ve böylece her şey kristal berraklığında ve tamam mı?"

"Halk için evet. Bana göre, hala üzerinde çalışılan büyük bir eserim ama en azından cevapları biliyorum. Ve nereye varmam gerektiğini biliyorum."

"Artık striptiz direkleri, strip poker ya da beni kaybetmeye çalışmak yok mu?" Yanıma oturup başını omzuma yasladığında dudaklarımda hayalet gibi bir gülümsemeyle soruyorum.

"Bu artık beni bırakmadığın anlamına mı geliyor?"

"Bu, burada kalıp Açık Turnuva için antrenman yapabileceğin anlamına geliyor." Sorduğu bu değildi çünkü açıkçası verecek bir cevabım yoktu. Gitmek için bir sebebim vardı. Hem de çok iyi bir sebep.

Ya da en azından o zaman öyle düşünmüştüm.

Sonra onu iki aylığına benimle yaşaması için davet ettim.

Mantığım bu noktada pek akli başında değil.

"Teşekkür ederim," diyor usulca. "Beni almak için geri geldiğin için. Burada kalmama izin verdiğin için. Bana annenden bahsettiğin için. Bir şekilde, bu söylemem gereken şeyi söylememi kolaylaştırdı."

"Bugün hep sen vardın," diyorum, nadir bir empati gösterisiyle yanağımı başının yanına yaslayarak. "Ve sen de harika bir iş çıkardın Stevie. Aslında inanılmazdı. Seninle gurur duyuyorum."

Chapter THIRTY-ONE

FINN

"Ve seni neden onunla ilgilenmen için buraya getirdiğimi merak ediyorsun?" Carson telefonda kıkırdar. Arka planda bir yerlerden çelik bir davul sesi ve kahkahalar geliyor. Önsezim doğruysa, herif muhtemelen ayaklarını hasır bir tabureye uzatmış ve biri ona kokteyl servisi yapıyor.

"Araman yeterince uzun sürdü. Dur tahmin edeyim, cep telefonu hizmetinin berbat ve Wi-Fi'nin kesintili olduğu tropik bir cennette misin?"

Onay için tek ihtiyacım olan onun kıkırdaması. "Sen lanet olası bir dahisin evlat. O röportaj mükemmeldi. Mutlak mükemmellik. Bunu nasıl başardın?"

"Ben . O yaptı."

"Eminim bunu tetikleyecek bir şey yapmışsınızdır."

"Övgüyü almak isterdim." Normalde alırdım ama nedense bu sefer alamıyorum. "Ona düşünmesi için zaman vermekten başka bir şey yapmadım."

"Ama ona tüm dünyada ses getiren bir röportaj verdiniz."

"Bunu o yaptı. Benim haberim bile olmadan aramış ve ayarlamış."

"Övgüyü al, Sanderson. Ben sana hiçbir şey öğretmedim mi?" Gülüyor.

"Bir Mai Tai daha al."

"Sakıncası yoksa." Göbekten bir kahkaha atıyor. "Bana işinin bittiğini ve artık onun tamamen benim olduğunu söylediğin kısım bu mu?"

"Burası şu bölüm. . " Ona verecek bir cevabım yok çünkü sorusu beni tamamen şaşırttı. *İstediğim bu mu?* Her şey olup bittikten sonra Stevie'den kurtulmak için mi? Boğazımı temizliyorum, Carson'ın bana

Sessizliğimi dikkatle dinliyor ve kendi sonuçlarını çıkartıyordu. "Burası ona burada kalabileceğini ve Açık'a kadar antrenman yapabileceğini söylediğim kısım."

"Ve sonra onunla işin bitiyor," diye Carson benim yerime bitiriyor. "Evet. Elbette. Müşterilerle dolu bir tabağım var."

"Uh-huh." İşte bu, her oğlun babasından duyduğu ses ve Carson da benim için bir istisna değil.

"*Yok bir şey, ihtiyar.*" Başımı salladım. "Burada görecek bir şey yok."

"yle olduğunu hiç söylemedim." Yine kıkırdıyor. "Beni gururlandırdın, evlat."

Birkaç dakika sonra telefonu kapattığımda kendimi başarılı ve Carson'ın vglerinden garip bir şekilde memnun hissediyorum.

Bunlar babamın ağzından duyduğumu hiç sanmadığım kelimeler. Benimle gurur duyduğunu biliyordum, bu yüzden malarıma geliyor ve tanıdığı herkese benden bahsediyordu ama bunu hiç göstermedi. Bunun yerine, omzumdan ameliyat olduğumda ve sevdiğim oyunu bırakmak zorunda kaldığımda daha da kötüleşen sert eleştirilerde bulundu.

Carson'ın vesayeti altında geliştiğimi gördüğünde bu eleştiriler önemli ölçüde arttı. Sürekli eleştiri yerine övgünün yapabildikleri inanılmaz.

Sanırım tüm bu olumsuzluklar onu erken bir mezara koydu. Bu ve belki de kadınlar söz konusu olduğunda bana aşıladığı saçmalıklar yüzünden duyduğum suçluluk duygusu.

"Saçmalık mı?" Mutfak tezgahıma yaslanıp kararan gökyüzüne doğru bakarken mırıldanıyorum.

Ne zamandan beri bunu saçmalık olarak görmeye başladım?

Carson'ın kadınlar hakkındaki teorilerimin saçmalıklarla dolu olduğunu söylediği onca yıl sonunda beni ikna edebildi mi?

Hadi Finn. Babanın samaladığını biliyorsun, değil mi? Bütün kadınlar terk etmez. Bütün kadınlar pislik değildir.

Ciddi misin? Onu öylece bırakıp gidecek misin? O seni mutlu etti.

Bir ilişki içinde olmak suç değil, Sanderson. Cehennem buz tutmayacak, biliyorsun.

Bir gün evlat, yanında biri olduğunda hayatın çok daha eğlenceli olduğunu öğreneceksin.

Yorumlar kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor.

İsa.

Carson, Stevie ve bana geleneksel anlamda tuzak kurmuyor olabilir ama sanki uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyormuş gibi hissettiriyor.

Stevie, ön kapının çarpmasından saniyeler önce, "Tatlım, ben geldim," diye sesleniyor. "Günün nasıl geçti hayatım?" diye sorduğunu duymadan önce ayak sesleri yaklaşıyor.

Stevie eve düz beyaz bir tenis eteği ve pembe bir spor sütyeniyle giriyor. Bu onu birçok kez gördüğüm bir şey ama nedense bugün beni durduruyor. Kadın muhteşem. Giyinik, , saatlerce çalışmaktan ve antrenman yapmaktan ter içinde kalmış, doğal bir güzelliğe sahip.

"Ne?" diye soruyor, bana bakarken gözleri kısılıyor.

"Hiçbir şey. Özür dilerim." Durakladım. Toparlanıyorum.

"Eğitim nasıldı?"

"Güzel. Harika." Mutfağa doğru ilerliyor ve tezgahın bir elma alıp ısıyor. "Kellen ters vuruşumdan edindiğim bir alışkanlık yüzünden bana söyleniyor ama sanırım üstesinden geldik." Omuz silkiyor. "Ya da doğru olması için ihtiyacım olan zamana kadar halledeceğiz."

"Kulağa umut verici geliyor."

"Doğru yapacağım. Peki ya sen?" diye soruyor bir lokma elmanın etrafında konuşurken. "Günün nasıl geçti? Dünyayı sarsan sözleşmeler yaptın mı ya da yeni müşteriler kazandın mı?"

İçimi çekiyorum ve bugün Chase Kincade'den aldığım telefonu düşünerek tezgâha yaslanıyorum. "Muhtemelen." Biramdan bir yudum alıyorum. "Başka bir ajandan bir atıcı çalmaya çalışıyorum ve bu tahmin ettiğimden daha zor oldu."

"Bu, diğer ajan hakkında bazı pislikler bulduğunuz ve bunu yeni müşteriyi almak için şantaj olarak kullandığınız kısım mı?"

"Tanrım," diye bağıriyorum gülerek.

"Sizin yaptığınız bu değil mi? Kirli oynamak?" Gülümsemesi muzip ve gözleri onu ilk tanıdığım andan daha canlı görünüyor.

Bunu görmek güzel.

"Bu özel ajan hakkında çok fazla bilgim var ama bunu ona karşı kullanmayacağım."

"O mu?"

Sanki bu tekil zamir Stevie'ye bir çağrı kartı gibi. "Evet. O."

Stevie bana bakıyor, tezgahın etrafında bana doğru ilerlerken gülümsemesi daha da büyüyor. "Finn? Bu *kızla* yattın mı?"

"Ben asla öpüşmem ve söylemem," diye kestirip atıyorum ve sonra şakacı bir şekilde göğsümü ittiğinde gülüyorum.

", değil mi? Ve şimdi de onun müşterisini çalmaya mı çalışıyorsun?"

"bakarsanız, evet. Her iki soruya da." Umursamazca omuz silkiyorum.

"Sadece biraz karışık."

"Bir bakalım, şu seksi kadın ajanla bir ilişkin varmış-" "Seksi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü o sensin," diyor kıkırdarak. "Ve-"

"Benim onun üzerinde pislğim olsa da, onun benim üzerimdeki pislği çok daha kötü," diye itiraf ediyorum, kendi gülümsemem şakacı.

Stevie beni incelerken gözlerini kısıyor. "Onu aldattın, değil mi?"

Yüzümdeki ifade cevabı ele veriyor olmalı. "*Finn!* Sen bir piçsin." Bu sefer bana vurduğunda bileğini tutuyorum ve bir şekilde göğüs göğüse geliyoruz, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta.

Benim göğsüm düşerken onun göğsünün yükselmesi.

Gülümsemesi hâlâ dudaklarında ama biz birbirimize bakarken gözleri kararıyor. "Öyleydin," diye mırıldandım. "Yaptığım şey için kendimce sebeplerim vardı. İyi, kötü ya da yanlış, ne yaptıysam yaptım ve bunun için onunla barıştım."

"Ve bu onun için sorun değil mi?" diye soruyor inanamayarak, gözleri önce dudaklarıma sonra tekrar gözlerime kayarken.

"Mutlu bir evliliği var, o yüzden bence hayatına devam etti."

Nabzım kulaklarımda uğuldarken, "Yine de sen bir piçsin," diye fısıldıyor.

"Biliyorum."

Faith, "Pazarda biraz taze kiraz buldum," diyor.

Stevie ve ben öpüşürken yakalanan iki çocuk gibi birbirimizden ayrıldık, Stevie elinde poşetlerle içeri girmeden saniyeler önce.

"Bugün için gittiğimi söylediğimi biliyorum ama caddenin aşağısında bir çiftçi pazarı kuruluyordu ve dayanamadım," diye devam ediyor, neredeyse yarıda kestiği öpücükten habersiz. "Kirazları ne kadar çok sevdiğini biliyorum Finn."

Stevie bu yorum karşısında kaşlarını kaldırır ve öksürerek kahkahasını yutar. "Teşekkür ederim, Faith. Ben duş almaya gidiyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Kirazlarının tadını çıkar, Finn."

Uzaklaşırken kışının sallanışını izliyorum. Faith sık sık yaptığı gibi gevezelik ediyor. Yiyecekleri kaldırırken yarı dinliyor ve gerektiğinde cevap veriyorum, ama aklım kesinlikle düş alan kadında.

Kendi ellerimle köpürtmek istediğim. Ve sonra aklıma geldi.

Çatımın altında yaşayan bir kadın var ve onunla konuşmaktan zevk aldığım kadar bana kirli düşünceler de düşündürüyor.

Neredeyse o kadar.

Gerekmediği halde günümün geçtiğini soran bir kadın.

Chase Kincade gibi iyi bir kadını neden aldattığıma dair geçerli bir sebep göstermek zorunda hissettiğim bir kadın.

Birlikte tartışmaktan, hayatı paylaşmaktan zevk aldığım, beni her düzeyde zorlayan bir kadın.

Bir gün evlat, yanında biri olduğunda hayatın çok daha eğlenceli olduğunu öğreneceksin.

Belki de Carson haklıdır, tüm kadınlar annem gibi değildir.

Belki de babamın kafama soktuğu gürültüye *saçmalık* demenin zamanı gelmiştir. Kadınların kullanılıp *atılmaması gerektiğini* kabul etmenin.

Çünkü Stevie Lancaster *asla kullanılmaması ve bir kenara atılmaması gereken* bir kadın.

Ve bunun farkına varmak beni çok korkutuyor.

Chapter THIRTY-TWO

STEVIE

Giymeyi seçtiğim bikiniyi düşünmeden seçmedim.

Parlak sarı renkte ve beni tüm doğru yerlerden mükemmel bir şekilde sararken, sergilenmesini istediğim diğer her şeyi de sergiliyor.

Özellikle de göğüslerimi ve bacaklarımın arasını sabunlayan ellerin bana değil Finn'e ait olduğunu hayal ettiğim o uzun ve soğuk duştan sonra.

Tanrım, adam beni her şekilde kızdırabiliyor. Bir keresinde öpücüğümü bırakıp gitmişti.

Seks yaptıktan sonra gitti.

Evet, bu karşılıklıydı ve muhtemelen en iyisiydi, peki neden bu adamı aklımdan çıkaramıyorum?

Merak ediyorum, şimdi hepimiz onun evinde birlikte yaşadığımıza göre nereye gidecek?

Bana baktığını gördüm. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini biliyorum. . Peki onu geride tutan ne?

"Müşterilerle kişisel konuşmamayı uzun zaman önce öğrendim."

Ama bu değişti mi?

Eskisi gibi aynı taktiklere başvurmak istemiyorum, çünkü ona inat olsun diye peşinden gittim - *ama* o beni istiyor mu? Şimdi işler farklı mı? *Ben farklı mıyım?*

Saçlarımla biraz daha oynuyorum, yukarı mı aşağı mı daha iyi diye deniyorum ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissettiğimi fark ediyorum. Kendime güveniyorum.

Röportaj harika geçti -söylemem gerekenleri söyledim- ve o zamandan beri telefonumdan tüm sosyal medyayı kaldırdım, böylece konuşmaları kesebildim. Mary Johnson'ın cevap olarak ne söylediği umurumda değil. Babamın avukatı

vasiyetinde kadın için fon ayıran ya da onun varlığını kabul eden hiçbir şey olmadığını doğruladı.

Babamın yönetim durumumu Carson'a açıkladığını düşünürsek, Mary'nin bir endişesi olsaydı eminim o da aynısını yapardı.

Bana göre bu durum artık geride kaldı.

Buna ek olarak, eğitimim iyi gitti. Beklediğim kadar paslanmadım ve Kellen bana paslandığımı söyleyip dursa da, geldiğim noktadan duyduğu memnuniyeti gizleme konusunda babam kadar iyi değil.

Tekrar işe koyulmak iyi hissettiriyor.

Finn mutfakta gözlerinin içinde yüzdüğünü gördüğüm o arzuyla hareket etseydi daha iyi hissederdim.

Finn'in şu anda telefonda konuştuğunu duyabildiğim verandaya çıkmadan önce aynada kendimi kontrol ederken, "Belki de onu biraz itmemin zamanı gelmiştir," diye mırıldanıyorum. "Çünkü Finn Sanderson sadece seksi ve çekici değil

. . . o iyi."

Chapter THIRTY-THREE

FINN

"BU İŞLER BÖYLE OLMAZ, DeAndre. Mantıksız göründüğünü biliyorum ama öylece gidip ..." Stevie güverteye çıkıp okyanusa bakan korkuluklara doğru ilerlerken tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

Bikini. Vücudu. Tadının neye benzediğinin hatırası. hissettiriyor.

"Finn? İyi misin?" dedi müşterim kulağıma.

"Evet." Hayır, . "Ben, uh . . "

"Belli ki başka işlerle meşgulsün." Kıkırdaması kulağımı dolduruyor.
"Mesai saatinden sonra ararsam böyle olur."

"Hayır, ben iyiyim." Stevie'nin güverteden bir şey almak için eğildiği görüntüsünü kafamdan atacakmış gibi gözlerimi kırıştıyorum.

Olmadı.

"Sorunun cevabı," diyorum, ona değil koşan sırtıma konsantre olmaya çalışarak, "beklemek zorundayız. Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama oyun böyle oynanıyor."

"Kahretsin."

"Biliyorum. Yine de sıkı durun. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir cevap almamız gerekiyor. Ya da en azından bana böyle söz verildi."

". Bu kadar geç olmasına rağmen cevap verdiğiniz teşekkür ederim." "Sorun değil."

Aramayı sonlandırıyorum ve yanımdaki masaya fırlatmadan önce bir süre elimdeki telefona bakıyorum. Tekrar başımı kaldırıp Stevie'nin görüntüsünü takdir etmek için bir an duruyorum.

Vücudu bir sporcununki gibi bilenmiş ama her nasılsa bir kadının kıvrımlarını kaybetmemiş. Ve o *bikini* - o bikini - seksi ve baştan çıkarıcı ve şu anda aletimin sörf şortumun içinde sertleşmesinin nedeni.

"Özür dilerim. Sizi rahatsız mı ettim?" diye soruyor omzunun üzerinden bakarken. Dudaklarındaki nazlı gülümseme ve kalçalarına inip çıkan gözleri, kadının buraya daha önce başladığımız işi bitirmek için geldiğinin açık bir göstergesi.

Ve Tanrım, nasıl da bitirmek istiyorum.

Ama onunla birlikte yaşarken bunu nasıl yapabilirim? İşimiz bittiğinde çekip gidemezken, çünkü onu gece yarısı mutfakta bir bardak su içerken ya da ertesi sabah uyanıp kahvaltıda görmek zorundayken?

Ben öyle biri değilim.

O ben değilim.

Bunu daha önce hiç yapmadım ve yapmaya da niyetim yok.

"Hayır. Sorun değil." Bana doğru bir adım atınca gülümsedim. "İyisin."

"Tamam. Birinin sürekli senin alanında olmasının çok zor olduğunu biliyorum.

Ben sadece mümkün olduğunca sizinkilerden uzak durmaya çalışıyorum."

Parmaklıklara doğru bir adım atarken, "Sana evindeymiş gibi davranmanı söylemiştim," diyorum. "Yolumda değilsin."

Ama girdiğiniz her odada oksijeni emdiğinizden emin olabilirsiniz.

"Eğer öyleysem lütfen bana haber verin."

Avlum çok büyük, ama birdenbire Stevie ve ben ortada bir yerde çarpışma rotasındaiken küçülüyormuş gibi hissettiriyor.

Bu etkiyle başa çıkabileceğimden eminim.

Sonrasıyla başa çıkabileceğimden pek emin değilim.

"Kirazların nasıldı?" soruyor, yüzünü bana dönerken sırtışı orantısızlaşıyor, dirseklerini korkulukta arkasına sıkıştırmış, tüm vücudunu sergiliyor. "Faith senin en sevdiğin şeyleri biliyor ama ben bilmiyorum diye kıskanmalı mıyım?"

Dudaklarımı büküyorum ve başımı sallıyorum. "Sevdiğim pek çok şey var." "Ne gibi?"

"İyi kirazlar, harika bir mazlum hikayesi, ev yapımı krem peynirli havuçlu kek gibi ..." Başka neleri sevdiğimi düşünürken dudaklarımı büzüyorum. "İyi bir kadeh viski, hak eden bir müşteri için harika bir sözleşme görüşmesi yapmak ve buradaki verandada sıcak yaz geceleri."

"Bunlardan birkaç tane beklemiyordum."

"Nasıl?" Korkulukta yanına yaklaşıyorum ama kendi akıl için aramızda birkaç adım mesafe bırakıyorum. İhtiyacım olan son şey o ince kokuyu almak.

Giydiği kokuyu ya da burada ne yapmak istediğine henüz karar verememişken kolunun bana değmesini.

Sikim kesinlikle ne istediğini biliyor, ama burada akıllı olmaya çalışıyorum. İşleri daha da karmaşıktırmadan *önce* kendi kafamın karışıklığını -*omuzlarımın üstündekini*- çözmeye çalışıyorum.

"Havuçlu kek gibi."

Kıkırdıyorum. "Çok fazla şekerin bir şeye neler yapabileceğini asla hafife almayın."

"Bunu aklımda tutacağım." Bana doğru bir adım atıyor ve yemin ederim nefesim ilk öpücüğünü bekleyen ergen bir okul çocuğu gibi kesiliyor. Bu çok saçma. Müthiş bir şey. "Finn?"

"Hmm?" Öne doğru eğilip yüzünü ellerimle çerçevelemeden önce gözlerim ağzına doğru inerken soruyorum. "Bu kötü bir fikir olacak."

"Bazen en iyi fikirler bunlardır," diye mırıldanıyor dudaklarım onunkilerle buluştuğunda.

Sanki dudaklarımızı ve dillerimizi yeniden tanıştırmamız bir dakika sürecekmış gibi yumuşak bir öpüşmeyle başlıyor - *onu en son öptüğüm an kafamda çok fazla canlanmasına rağmen*.

Ama hafızamda kaldığından çok daha iyi. Tadı. Dokunuşu. Boğazının arkasından çıkardığı yumuşak ses.

Yüce Tanrım, bu kadın tam bir uyuşturucu.

Bir öpücüğün daha yeterli olacağını düşünüyorum ama sonra ellerim onun üzerinde ve bir dokunuş daha oluyor. Bir tat daha. Onun içinde boğulana kadar her şeyi bir kez daha beceriyorum.

Ama umurumda değil çünkü haftalardır yavaş bir baştan çıkarma dansı yapıyormuşuz gibi hissediyorum ve lanet olsun, suyun altına çekilmeye hazırım.

"Finn," diye inliyor dudaklarıma karşı, parmaklarım takım elbisesini yana çekip onu arzuyla kaygan bulduğunda. "Beni hemen al, olur mu?"

Beni teşvik edecek başka bir söze ihtiyacım

yok. Gülüşüm onun öpücüğüyle boğuldu.

"Bu evde elbise tişörtlerinle ya da şortlarınla dolaşıyorsun -her ikisi de bana gurur duymadığım şeyler yapıyor, Sanderson- bu yüzden *bana* yapmaya başlayan sen olsan iyi edersin."

"Ne gibi şeyler?" Nefes nefese kalıp tırnaklarını omuzlarıma geçirirken parmaklarımı içine sokuyorum. "Pis şeyler mi? Lütfen bana kirli şeyler olduğunu söyle."

Ağzım tekrar onunkinin üzerine kapandığında kahkahası yarı inilti, yarı kıkırdamaydı. "Çok, çok kirli." Dizlerinin üzerine çöküyor ve elleri sikimi şortumdan kurtarıırken beklentiyle inliyorum. Başımın ucunu öpüyor ve refleks olarak sarsılıyor. "Ben içeri girdiğimde sen o süslü ofisinde bir müşterinle görüşme yapıyordun. *Çırılçıplak*." Dudakları etrafımda dolanıyor ve ağzının ılık, ıslak sıcaklığı cennet, cehennem ve aradaki her şey gibi.

"Bu iyi bir başlangıç."

"Bir elini saçlarımın arkasına atıyorsun ve beni masanın üzerine domaltıyorsun, böylece görmem için iyice açılıyorum. Sonra da beni arkadan becer." Dudaklarını aletimin uzunluğuna doğru indiriyor, boğazının arkasına çarptığını hissedene kadar her santim ağzının içinde kayboluyor. Bir süre orada durmasına izin veriyor, emiş kesildiğinde yüksek bir patlama sesiyle geri gelene kadar hissin tadını çıkarmamı sağlıyor.

"Bunu ayarlayabiliriz," diye nefes alıyorum. Sözleri baştan çıkarıcı, ama ağzının sunduğu zevkin her bir zerresini emerken onlara konsantre olmakta zorlanıyorum.

"Ve sen bunu yaparken ve müşterinle konuşurken, neredeyse boğazında homurdanırken, ben de şu anda yaptığım gibi klitorisimi ovmağa meşgulüm."

Aşağı bakıyorum ve tam zamanında iki parmağını ağzına sokup bikini sarı üçgeninin altına soktuğunu görmek için gözleriyle buluşuyorum. Eli hareket etmeye başlayınca gözlerini kapatıyor. Ama beni tekrar ağzına aldığı anda çıkardığı inilti, aletimin tepesinden taşaklarıma kadar titreşen inilti, sinir uçlarımda her birinin zevkle şarkı söylemesine neden oluyor.

Dudaklarını ve boşdaki elini boyum boyunca aşağı yukarı kaydırıyor, elinin her kıvrımı içimde şok dalgaları yaratıyor.

"Ve yaklaştığımda, masanızın üzerine eğildiğimde" -kendi parmakları onu yukarı kaldırırken nefesi kesiliyor- "bir elinizi ağzıma kapatmanız gerekecek çünkü o kadar sert boşalacağım ki müşteriniz duyacak."

Sadece ucunu emmeden önce dilini horozumun sırtının etrafında yalıyor. Vücudum isyan ediyor, şimdi gelmem için yalvarıyor ve onun amının kadifesini beklemiyor.

Boğazının arkasına tekrar vuruyorum ve kafasının arkasını sabit tutma dürtüsüyle savaşıyorum, böylece iyice boşalana kadar ağzını sikebiliyorum.

"Tanrım, tadın inanılmaz." Sonra beni tekrar ağzına alıyor ve sikimin etrafında inliyor.

İşte bu kadar. Bu benim felaketim. Onun övgüsü. Dili. Kendini parmaklaması.

Bir elimi saçlarına atıp başını geriye doğru çekiyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Dursan iyi edersin yoksa seni sert ve hızlı bir şekilde becereceğim," diye homurdanıyorum.

Ayrık dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor. "Buna güveniyorum." Ve bu kez beni iki dudağının arasına çektiğinde, yanakları çukurlaşp emerken gözlerini benimkilere kilitliyor.

Elim sıkılıyor ve sikimi ağzından çekip bitirmemek için her şeyimi harcıyorum.

"Sen," diyorum. Sikim ağzından birkaç santim ötede beklerken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Saniyeler içinde onu ayağa kaldırıyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum. Oyunun sonundan başka bir şey düşünemiyorum. Ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

çöküyoruz. "Bu sadece seks."

Gülüyor.

Evin kapısına doğru çarpışıyoruz. "Sadece seks,"

diye kabul ediyorum dudaklarına karşı.

Masadan bir şey düşürüyoruz. "O

zaman bana lanet seksi ver."

Birbirimizin havasını almak için savaşıyormuş gibi büyük odanın zemininde yuvarlanana kadar durmuyoruz.

Aramızda nazik bir şey yok. Hareketlerimiz ihtiyaç, açgözlülük, arzu ve talep karışımıyla teşvik ediliyor.

Daha fazlası için nefes alırken kafalarımızı ve masaları çarpıyoruz. Tırnaklarımızı çıplak tenin üzerinde gezdiriyor ve parmaklarımızı yumuşak ete batırıyoruz. Prezervatif alıp taktığımda sonsuza dek sevişecekmişiz gibi geliyor ama taktığım anda Stevie üste çıkana kadar bir kez daha yuvarlanıyoruz.

Dizlerinin üzerinde yükselirken gözleri benimkilerle buluşuyor, sikimi merkezine doğru hizalıyor ve sonra yavaşça üzerime çöküyor.

Yavaşladığımız tek zamandır. Nefes almayı bırakmış gibi hissetmemize rağmen nefes aldığımızı hissettiğimiz tek zaman.

Ve sonra hareket etmeye başladı. Kalçalarını kıvrarak ve kıcını bastırarak bana binmek için. Başı düşerken dişlerini alt dudağına gömdü.

Geri.

Çok güzel. Yanakları kızarmış. Saçlarının bir kısmı omzunun üzerinden göğsüne düşüyor - ama yeterince değil, bu yüzden koyu pembe meme uçları görünüyor. Etrafıma sarılmış, her hareketiyle beni sağıyor hissiyle.

Üzerimde sallanıyor, bir eli klitorisini ortaya çıkarırken diğeri ileri geri ovuyor. Parmakları hızlandıkça ve ıslandıkça biraz daha hızlı hareket etmeye başlıyor.

Orgazmının onu ne zaman vurduğunu görebiliyorum. Etrafımdaki her parçası geriliyor. -Kalçaları, amı, elleri... Kıpırdamadan durur ve ayırık dudaklarından kırık bir inilti dökülür.

Onu görmek, onu hissetmek, onun sesi... üçü de içimdeki her şeyi itiyor ve çekiyor, ta ki nefesim kısılsana, ellerim onun kalçalarını daha fazla zorlayana ve kalçalarım ona doğru pompalanana kadar.

"Stevie," diye inliyorum. Kendimi boşaltırken söyleyebildiğim, düşünebildiğim tek şey bu.

İkimizin de işi bitene kadar bekliyor, sonra üzerimden yuvarlanıp kahkahalar atarak yanımda yere sırtüstü düşüyor.

"Cards O' Fun'da bir halının üzerinde seksi işaretleyin," diyor kıkırdayarak. "*Eğlence Kartları* mı?"

İç çekiyor ve bunun memnuniyetten olduğunu düşünmek istiyorum ama gözlerindeki muzip bakış farklı söylüyor. "Vivi ve Jordan'ın uydurduğu bir oyundu ..." Oyun hakkında açıklama yapmaya devam ediyor. Cesaret ve ona bunu yaşaması için bir şans vermeleri. Kaybetmeyi reddettiği bir yarışma.

Ve o ilk gece onu bana nasıl getirdiğini.

"Hiçbir şey söylemiyorsun," diyor ve kaburgalarımı dürtüyor.

"Söyleyecek bir şey yok. Babanızın kaybıyla mücadele ediyordunuz.

Senin

arkadaşların seni almaya çalışıyordu. Ortaya çıkan maskaralıklar ve kötü basın, izlenecek en iyi yol olmayabilir ama olan oldu. Hikayenin sonu." Ve *Tanrı'ya şükür* o gece beni seçtiler, yoksa ona dokunduğu için rastgele bir adamın kışını tekmelemek zorunda kalacaktım.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum, hala tenimde gezinen parmakları dikkatimi dağıtıyor ve yorumu aklıma geliyor.

"Halıda seks mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Masanın üzerinde seks yaptık. Şimdi de halının üzerinde. Çok deneyimli değilim Finn, bu yüzden tüm bu önemli ilkleri not etmem gerekiyor."

Dürüstlüğü beni en iyi ve en şaşırtıcı şekilde çıplak bırakıyor. Geçmiş seks hayatlarımız hakkında konuşmuş değiliz ama onun deneyimsiz olması ve cinselliğine bu kadar güvenmesi ... bu lanet olası bir tahrik edici.

" andan itibaren önemli ilkler not edilecek." Gülüyorum.

"Olması gerektiği gibi." İç çekiyor. "Sanırım bikini işe yaradı."

Gülmeye başladım. Nasıl gülmeyeyim? Sarı bir bikini ve karşı konulmaz bir kadın tarafından pervasızca ve isteyerek baştan çıkarılmışım.

Bu dünya ne hale geldi?

"Seni sert ve hızlı bir şekilde beceren kişinin ben olduğumu sanıyordum." Bunun neden akılsız bir sikişten çok daha fazlası gibi hissettirdiğini açıklamak için bir şey, herhangi bir şey söylemem gerektiğini soruyorum.

"Sıra sana da gelecek, Sanderson."

"Ah evet, masa fantezisi."

Gülme sırası onda.

Umut etme sırası

bende.

Chapter THIRTY-FOUR

STEVIE

Gece esintisi tenimi serinletiyor.

Ona sokulduğumda Finn'in vücudu sıcacık. Burnum çenesinin kıvrımının altında ve göğsü her inip kalktığında kirli sakalının çiziklerinde garip bir rahatlık buluyorum.

Kolları beni sıkıca sarıyor, nefesi kulağıma kadar geliyor ve kapalı sürgülü kapıdan gelen okyanusun rahatlatıcı sesinin tadını çıkarıyorum.

Bir irkilemeyle uyanıyorum, kafam karışıyor, sonra telaşla başımı çevirip baktığımda Finn'in kollarında olmadığımı, kanepenin şezlong kısmında yattığımı, Finn'in ise kanepenin uzun kenarına yayıldığını görüyorum.

Şimdi hepsi aklıma geliyor. Sarı bikini. İnanılmaz seks. Söylediğim ve şimdi yüzümün kızardığı şeyler. Ve sonrasında kanepeye yığılıp uyuyana kadar önemli hiçbir şey konuşmamamız -*ben yatak odama gidiyorum, sen de yatak odana gidiyorsun* gibi garip bir durumdan kaçınmanın kolay bir yolu.

Kanepelere uzandık ve ben uyuyana kadar önemsiz olan her şey hakkında konuştuk.

Finn'e bakmak için dönüyorum ve küçük bir parçam iç çekiyor. Rüyamdaki hissi seven yanım. Seksten sonra hiç kimseyle gerçekten yatmamışken orada birlikte yatmak, yanağımın altında kalp atışını hissetmek, tenindeki kolonyanın hafif kokusu.

Sadece seksti Stevie. Sadece bir rüya. Onun kollarında uyanmanın ne kadar güzel olacağına dair uyku sersemi düşüncelerini bırak. Rüyanda sarıldığın kollar. Kendi yatağına git.

Hem antrenman hem de onunla yerde yuvarlanmaktan dolayı kaslarım ağrıdığından kendimi koltuktan kaldırıyorum ama sonra durup Finn'i inceliyorum.

Uykusunda huzurlu görünüyor. Hayatta her şeyi yapıyormuş gibi görünen yoğunluğu şu anda ayın ışığıyla yumuşamış durumda. Göğsü eşit bir şekilde inip kalkıyor ve elimde olmadan rüyamı hatırlıyorum. Ona sarılmışken hissettiğim huzur ve güvenliği.

Sadece. Seks.

O zaman neden ona bakarken kendimi bir hiç gibi hissediyorum. Boş ver. Bir kaçışa ihtiyacım olduğunda adam bana yardım etti. Bunu sağlamama yardım etti. Tabii ki bu aramızdaki bağı seksten daha fazlası yapıyor, ama ... birlikte iyiyiz.

Dışarı bakmak niyetiyle pencerelerin olduğu duvara doğru ilerliyorum ama daha önce yaşadıklarımı tekrar yaşarken gözlerimi Finn'den ayıramıyorum.

Dudaklarımda kanaryalı bir kedi sırtışı belirdi. Benim için sekste güç vardı.

Daha önce hissettiğimi sanmadığım bir cinsellik duygusu ve daha önce sahip olduğumu sanmadığım bir güven. Finn'le ilgili bir şey beni buna sahip olacak kadar rahatlattı. Sahip olmak için. Onun tepkileri, *Tanrım, onun tepkileri* hafızamda yaşayacak, çünkü çok seksi, tahrik edici ve güçlüydüler. Onu derinlere alırken bacaklarının titrediğini hissetmek. Onunla edepsizce konuşurken ağır ağır kapanan gözlerinin kararmasını izlemek. Ben üzerinde ileri geri sallanırken onun çözülmesini izlemek. Dudaklarında adımı duymak ve bunu ona benim yaptığımı bilmek.

Vivi ve Jordan'ın sekste güç olduğunu söylediklerinde hep saçmaladıklarını düşünmüşümdür.

Artık daha iyi biliyorum.

Artık cinselliğimize sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve ona tekrar sahip olmak için sabırsızlanıyorum.

Sözleri kafamın içinde gümbürdüyor. *Şu itibaren önemli ilkler not edilecek.* Şu andan itibaren . . .

İsteğime boyun eğiyorum ve ona doğru ilerleyerek dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bu onun terapisi için bir tür teşekkür.

Çünkü bana yardım ediyor. Bir şekilde. Bir şekilde.

O kesinlikle benim hasarlı kısımlarım için bir merhem. *Ve benimle gurur duyuyor.* Bu babamın da bana söylediği bir şeydi. Ve bu bile bana güven veriyor, çünkü Finn'in fikirleri önemli.

Koridora yönelmeden önce ona son bir kez bakıyorum ve zihnimde beliren düşünceyi uzaklaştırıyorum.

Zamanımızın sınırlı olduğunu söyleyen... bu yüzden sürdüğü sürece tadını çıkarmam gerektiğini söyleyen.

Chapter THIRTY-FIVE

STEVIE

"SESİN DAHA İYİ GELİYOR. DAHA YERLEŞİK," diyor Vivi.

"Öyleyim. *Sanırım*." Gülüşüm hattı dolduruyor ve kendi kulaklarıma çarpıyor ama sesini seviyorum. Eskiden olduğu gibi histerinin sınırında değil, gerçek. "Kesinlikle daha iyi."

"Antrenman yaptığın tenis mi, verdiğin röportaj mı, yoksa birlikte kaldığın adam mı buna yardımcı oluyor?" diye soruyor, merakı ses tonuna yansıyor.

Bir düşündüm. "Belki de üçü birden."

"Dürüstlük." Sesi şaşırmış gibi. "Etkilendim."

"Vay be. Teşekkürler." Tekrar gülüyorum ve Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

"Hayır, demek istediğim, babanı kaybetmenin senin için zor olduğunu biliyorduk. Bu konuda konuşmaya hazır olmadığını biliyorduk. Ya da gelecek hakkında. Bu yüzden, eğer mantıklı geliyorsa, gürültüyü azaltmana yardımcı olmak için bir süreliğine dışarıda kaybolmana izin verdik. Yıkılmanı önlemek için seni kalıplarının dışına itecek şeylerle seni zorlamaya çalıştık ... ama belki de yanıldık. Belki de şu anda bulunduğunuz aşamaya gelmek için buna ihtiyacınız vardı."

Bununla ne demek istediğini biliyorum. Şimdi anlıyorum. Ayrıca onlarla kendimi babam ilk vefat ettiğinde hissettiğim kadar yalnız hissetmediğimi de biliyorum. İstedikimde geliyorlardı ve bunu yapan arkadaşlarım olduğu için çok şanslı olduğumu biliyordum.

"Neye ihtiyacım olduğunu kim bilebilirdi ki ... ama yine de yanımda olduğunuz için teşekkür ederim."

"Her zaman. Bunu biliyorsun. O zaman da arkanızdaydık, şimdi de arkanızdayız."

Chapter THIRTY-SIX

STEVIE

"KELLEN," diye inliyorum, bitkin ve terden sıırılsıklam bir halde bankın çöktüğümde. "Acımasızsın."

"Ve sen de beni böyle seviyorsun," diyor Kellen. Sahadaki toplardan bazılarını alırken bana attığı gülümseme kendini beğenmiş.

"Huh."

"Buradaki havanın tadını çıkarın - bu Kaliforniya güneşi ve serin kıyı esintisi - çünkü birkaç hafta içinde New York'a vardığımızda hava berbat olacak. Bunaltıcı ve insanı boğacak kadar sıcak olacak."

"Hatırlatma bana." Havluyla yüzümü siliyorum. "Peki ya berbat kısmı? İşin kötü tarafı, burada hiçbir yeri keşfedemedim bile çünkü sıkı sıkıya kilitlendim."

"Sana Rapunzel demeye başlayalım mı?"

Kafamı çevirdiğimde Finn'in sahanın kenarında durduğunu görüyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş, güneş gözlüklerini takmış. Onu her gün görmeme rağmen sesini duyduğumda ve gördüğümde kalbimin yerinden fırlaması saçma mı?

Kellen gülüyor. "Ona seslenmek için pek çok şey düşünebilirim ama Rapunzel bunlardan biri değil."

"Komik." Ona orta parmağımı kaldırıyorum ama ayağa kalkıp Finn'e doğru ilerlemeden önce bunu yaparken gülüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Yerde seks yapalı iki gün oldu. O meşguldü. Ben de . Ya da kendime karşı dürüst olursam, aramızdaki bu dinamiğin nasıl ilerleyeceğinden emin olamadığım için bir tür yatıyordum.

Ama ciddi bir sözleşme görüşmesinde olduğunu ve bir müşterisinin içine düştüğü bazı sorunları çözmeye çalıştığını bildiğim zamanlarda burada.

Normalde yüz yüze ilgilenmesi gereken ancak bunun yerine uzaktan ilgilenmeyi tercih ettiğini düşündüğüm sorunlar.

Benim yüzümden.

Finn omuz silkiyor ve gülümsemesi genişliyor. "Birkaç haftadır burada eğitim aldığınızı düşündüm ve henüz kendim için nasıl gittiğini görmedim, bu yüzden ..."

"İyi bir menajerin yapacağı gibi, evinizden çeyrek mil uzaklaşıp beni görmeye gelmeye karar verdiniz."

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor ve ben vizörümün altından ona bakıyorum, kendi gülümsemem geniş, keşke gözlerini görebilseydim.

"Peki gördüklerin hoşuna gitti mi?"

"Beğendim." Başını salladı. "*Ben de beğendim.*"

Ben de reverans yapıp gülüyorum. "Ve?"

"Ve *Rapunzel*, mutfak masasının üzerinde gümüş takımlarla birlikte bıraktığın kaba sanatı gördükten sonra," diyor, "biraz çıldırmış olabileceğini fark ettim."

"Sadece birazcık." Başparmağımı ve işaret parmağımı birbirinden bir santim kadar uzak tutuyorum, evden çıkma ihtimali içimde küçük bir heyecan yaratıyor. Mesajımı görmesine ve anlamını kavramasına bayıldığımdan bahsetmiyorum bile. "Yarattığım SOS çok mu açıktı?"

"Belki de."

"Hecelelemek için gümüş çatal bıçak kullanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Gülüyor. "Belki ben de biraz öyle hissediyordum."

"Peki bu konuda ne yapacağız?"

"Seni kuleden kurtarıyorum, Rapunzel. Saçlarını açma vakti geldi."

Chapter THIRTY-SEVEN

FINN

Stevie, mum ışığının sıcak parıltısı bronz teninden yansıyıp gözlerinde dans ederken, "Rapunzel' hikâyesini biliyor olman bile beni çok etkiledi," diyor.

İkinci kattaki açık veranda bu gece sessizdi. Şehirde olduğum zamanlarda sıkça tercih ettiğim bu mekanın sahibine bu gece özel balkonun bana ait olup olmadığını sordum ve neyse ki müsaitti. Küçük alan ana restoranın üzerinde yer alıyor, böylece biz diğer müşterileri görebiliyoruz ama onlar bizi göremiyor.

Terakota karo zemin üzerinde ileri geri dizilmiş ışıklar atmosfere sıcaklık katıyor. Ana katın köşesinde bir mariachi grubu sessizce çalarken yemekler tıngırıyor ve bardaklar tıngırıyor.

"Disney filmleri arasında en sevdiğim."

Kaşlarını kaldırıyor. "En sevdiğin Disney filmi var mı?"

"Bu yorumu düzeltmeme izin verin. Kuzenlerimin çocuklarıyla Disney filmleri izlemek zorunda kaldığımda, bu filmde hoşlanıyorum."

Gülümsemesi genişler. "Bu bile beni şaşırttı. Kimsenin bir şey yapmaya zorlamadığı bir adama benziyorsun."

Seninle tanışmam dışında. Carson'ın süitindeki o ilk buluşma aklıma geliyor.

"Çoğunlukla." Omuz silkiyor. "Ayrıca, kahramanın adı Flynn Rider, yüzden benim hakkımda yazdıklarını varsaymak için yeterince yakın olduğunu düşündüm. ."

"Oh Tanrım." Bir kahkaha attı. "Ego çok mu?"

"Flynn. Finn. Benim için yeterince yakın," diye takılıyor.

Dudaklarında sevimli bir gülümsemeyle başını sallıyor ve "Büyük bir ailen var mı?" diye soruyor.

"Hayır. Daha çok babamın tarafını biliyorum, dolayısıyla kuzenlerim var." "Baban nasıl biri?"

İç çekişim ağır. "Asla olmak istemediğim biri gibi." "Oh. Özür dilerim. İstememiştım."

"Sen iyisin. Olan oldu. Annemin gidişini onu oğlunun da aynı olmasını isteyen acılı bir adama dönüştürdü."

"Yani onu pek görmüyorsun?"

"Yıllar önce kalp krizinden öldü." "Çok üzıldüm."

"Olma. Pek de iyi bir adam sayılmazdı. Asla nazık ya da destekleyici söz söylemezdi, aslında Carson'la bir süre çalışana kadar bunu fark etmemiştim. Annem gittikten sonra kendi gündemini dayatmak için her fırsatı değerlendirdi. Sert sevgi onun radarında bile değildi. Dediğim gibi, acımasızdı."

"Kayda değer bir şey varsa, o da başarısız oldu. Oğlu acı çekmiyor. Oğlu başarılı, zaman zaman zorlayıcı olsa da kibar ve *birçok* konuda iyi."

"Bu son kısımda egom gururla şişmeli mi?" Babamın Stevie'yle olan bu şeyin yakınında bile olmasını istemediğim için soruyorum.

"Burada şikayet yok."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, dirseklerim kolçaklarda ve elimde bir margarita, başımı eğip ona bakıyorum.

Neredeyse bir saattir buradayız ve zahmetsiz geçti. Normalde bir randevuda sohbeti pek önemsemem. *Ben de sohbeti umursamadım*. Kadınlar sadece benim amaçlarım için oradaydı ve gecenin sonunda, onları memnun ettikten ve ihtiyacım olanı aldıktan sonra, onları yollarına gönderdim. Onları hep uzakta tuttum, asla başka bir şey istemedim. Babamın sözlerini kalbimin en ön sıralarında tuttum - *kadınların seninle oynayacak ve seni mahvedecek bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey olmadıklarını* - adam kızgınlık ve sefaletle dolu olsa *bile*.

Yine de bu kadının ne dediğini önemsiyorum, hem müşterim olduğu hem de benden neredeyse on yaş küçük olduğu için tamamen sınır dışı olarak görmem gereken biri. *Neden?* Onu karşımda gördüğüm kadın yapan neydi?

"*Kimsin sen* Stevie Lancaster?" Düşüncelerimi kelimelere dökmek istememiştım ama ben onları durduramadan ortaya çıktılar.

"Ben sadece çoğu gün basit şeyleri, diğer günlerde ise kalabalığın gürültüsünü seven bir kıyım."

"Hoşuna gitti mi? Kalabalığı?"

Stevie arkasına yaslanıyor, gözlerime bakmadan önce parmaklarının kadehinin kenarında gezinmesini izliyor. "Yaptığım ve bildiğim tek şey bu. Yani, on yıldır profesyonel olarak yarışıyor ve antrenman yapıyorum."

"Ama hala seviyor musun? Tantanayı, rekabeti, kalabalığı?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve gözlerinde yaşlar buğulanıyor. "Bu bir telaş ve eğer biri size aksini söylüyorsa, yalan söylüyordur. Ama aynı zamanda kapağı düzgün vidalanmadığı için patlayabilecek ya da en mükemmel yemeği yaratabilecek bir düdüklü tencerenin içinde olmak gibi." Homurdanıyor ve küçük bir kızın yapacağı gibi elini yüzünün ortasına götürüyor. "Bu şimdiye kadar söylediğim en saçma şeydi. Aman Tanrım, tam bir aptalım."

"Az önce en sevdiğim Disney filmi olduğunu söyledim, o yüzden bu unvanı çoktan aldığımı eminim."

"Sanırım berabere kaldık." Kadehini benimkine doğru uzatıyor, ben de benimkine vuruyorum. "Şerefe."

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" Ben soruyorum.

"Bu geceye." Müzik geleneksel mariachi'den yavaş, boğucu bir Santana şarkısına dönüşürken aniden ayağa kalkıyor. "Dans et benimle, Finn."

Avluda dolaşiyor, gözlerini kapatıyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kalçalarını ritme göre sallıyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Alabilsem de istemezdim.

Hasarlı bir Stevie'ye sahip olmak, önümde hipnotik bir şekilde dans edenden çok daha kolaydı. Hasar beni geri adım attırdı ve her türlü şehveti frenledi. Hasar beni kontrol altına aldı, böylece onu daha fazla istemedim. Böylece onu daha fazla incitmeyecektim.

Sonra her şeyi çözdü. Bunu kendi başına yaptı ve bu onu daha da çekici kıldı.

Ve şimdi orada duruyor, parmakları ona gelmem için bana el sallıyor ve ben direnme konusunda hiçbir işe yaramıyorum.

"Hadi, Finn. Benimle gevşe."

"Dansta iyi değilim," diye uyarıyorum ama ayaklarım ona doğru hareket ediyor. "Pek çok şeyde iyi değilim ama yine de yapıyorum."

Müzik devam ediyor ve sonra kollarımda. Vücudu benimkine karşı sallanıyor. Dudakları benimkilerle buluşuyor.

Ve bu gece, her şey o kadar kolay geliyor.

Tanıştığımız ilk haftayı düşününce bu düşünce neredeyse komik geliyor ama öyle.

Konuşma.

Rahat bir sessizlik.
lanet günün her dakikasında onu *istemek*.

Chapter

THIRTY-EIGHT

STEVIE

FINN'İ OFİSİNİN KAPISINDAN İZLİYORUM.

Saatın kaç olduğunu Tanrı bilir, ama margaritamın vızıltısı ve eve döndüğümüzde yaptığımız seksin etkisi sabahın erken saatlerinde kayboldu.

Üzerinde sadece bir çift şort ve ciddi şekilde dağılmış saçlarıyla masasının arkasında otururken o da en az benim kadar yorgun görünüyor.

Yine de o çalışıyor ve ben sessizce izliyorum.

Adam içimdeki şeyleri çekiştiriyor. Teller. İpler. Son sinirler. Ama son zamanlarda hatırlayabildiğimden daha çok güldüm. Hissizleşmek yerine hissetmek istedim.

Seninle gurur duyuyorum.

Bu dört kelime kulaklarımda olması gerekenden çok daha uzun süre çınladı ve yine de benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ettiler.

"Hey, yukarıda ne yapıyorsun?" diye soruyor, sandalyesini bana doğru çevirmeden önce orada dikildiğimi görünce irkiliyor.

"Uyuyamıyorum."

"Bana işimi düzgün yapmadığımı mı söylüyorsun?" Uyku sersemi gülümsemesi midemi bulandırıyor.

Odaya giriyorum. "Burada şikayet yok." Beni fiziksel anlamda kesinlikle yordu ama zihnim kapanmıyor.

"Ama seni rahatsız eden bir şey var." Cevap vermek yerine odaya giriyorum ve kalçalarımı onun oturduğu masanın yanına koyuyorum. "Ne oldu Stevie?"

"Daha önce sormaya korkuyordum ama şimdi merak etmeden duramıyorum." "Ne soracaksın?"

"Onun hakkında." Yorumuma kaşlarını kaldırdı. "Dikkatim antrenmandan dağılmasın diye telefonumdan tüm sosyal medyayı sildim. Geçen haftaki röportajımdan sonra basına daha çok çıktı mı? Daha fazla dikkat çekti mi? Hâlâ dışarıda mı?"

Finn uzanıp elini kalçama koydu. "İlk bir iki gün denedi ama röportajınız ateşine su serpti. Ona zaman ayırmaya istekli olan tek insanlar, bir uzaylının yedi ayak uzunluğundaki bir kadını nasıl hamile bıraktığına dair kapak hikayeleri olan dergilerle aynı

. . evet, görüşmenizden sonra her şey hızını kaybetti."

"En azından doğru bir şey yaptım," diye mırıldanıyorum ojemin kenarlarını karıştırırken.

"Hey?" diye soruyor, eliyle kalçamı sıkıyor. "Başka neler oluyor?"

Suçluluk duygusu içimi kemirirken dudaklarımı büküyorum. "Röportajda söylediğim bazı şeylerden pişman olacağımı düşündüm. Onunla konuşmama kararımdan pişman olacağımı düşündüm ama onun gibi olmamayı ummak dışında bunu hiç sorgulamadım."

"O zaman doğru kararı vermişsin."

Orada durup onun sözlerini dinliyorum ve onun herkesten daha iyi anladığını biliyorum. "Kusura bakma. Bırakayım da işine dön. Çok yorulmuş olmalısın."

"O kadar yorgunum ki doğru düzgün göremiyorum bile," diyor ve gülüyor, ardından hiç beklenmedik bir şey yaparak sandalyesini önüme çeviriyor ve alnını karnıma dayıyor. İç çekişi ağır ve ilk kez Finn'in beni buraya getirerek ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini ya da bir kenara koyduğunu fark ediyorum.

İlgilenmesi gereken dolu bir müşteri listesi var -bazılarını muhtemelen şahsen ziyaret etmesi gerekiyor- ve yine de burada, benimle ilgileniyor. Kimsenin nerede olduğumu öğrenmemesini sağlıyor. Hayatımı kameralar olmadan yaşamam için bana alan ve zaman veriyor - beni buraya ilk getirdiğinde istediğim bir şeydi bu.

"Bir asistana ihtiyacın var," diyorum.

"Bir asistanım var. Ve bir stajyer ve bir sekreter. . . Manhattan'da bir ofis dolusu insan var ama insanlar benimle muhatap olmak istiyor, bu da telefonlara cevap vermemeyi zorlaştırıyor."

Onu hayatından, işinden, rutininden kopardığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama yine de onsuz burada olmayı hayal bile edemiyorum.

"Bunu anlıyorum. Seni sen yapan da bu." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, rahatlamasına yardımcı olmak için kafa derisini ovuyorum.

Cevap olarak homurdanıyor.

"Gerçek adın ne?" dururken sordum. "Ha?"

"Finn bir şeyin kısaltması mı?"

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sabahın ikisinde aklımdan geçen o aptalca sorulardan biri."

"Finnegan Alexander Sanderson."

"Bu sana yakışıyor." Neden bilmek istediğimi bilmiyorum ama sanki buradaki zamanımız sona erdiğinde unutacağım bir şeymiş gibi kafamda tekrar tekrar söylüyorum.

Omuz silkiyor ve masasındaki çizicinin köşesine sıkıştırılmış bir şey gözüme çarpınca kıkırdıyorum.

Tek gecelik bir ilişki yaşa.

"Bunu nasıl aldın?" sahip olduğu için tamamen şaşkına dönmüş bir halde soruyorum. "Neyi?" Finn başını kaldırarak soruyor.

"Cards O' Fun kartım."

"Koridorun zeminindeydi. Eşyalarını toplarken bavulundan düşmüş olmalı," diyor alnını bana. "Komik olduğunu düşündüm ve sakladım."

"Komik mi?"

"Evet, ilk böyle tanıştık, değil mi?" diye soruyor retorik bir şekilde. "Cesaret ettin. Benimle tanıştın. Ve işte buradayız." Omuz silkiyor. "Kızgın değilsin, değil mi?"

Beni göremediği için yüzümdeki sevimsiz sırıtışı kaçırıyor. "Hayır. Hiç de değil."

Dakikalar sonra bile ofisindeki kanepeye uzandığımda, çalışmaya devam ederken klavyesindeki parmaklarının tıkırtısı beni uyuturken, o sevimsiz sırıtış hala orada, hala dudaklarıma yapışmış durumda.

Felaket olarak adlandırılabilir ilk randevunuzun duygusal bir hatırasını saklayan bir adam bulmanız ne anlama gelir? Bazıları kaleci diyebilir, ama bu Finn. *Finnegan Alexander Sanderson*. Ve içimden bir ses Finn'in saklanmak isteyen bir adam olmadığını söylüyor.

Chapter THIRTY-NINE

FINN

SEKS GARIP BİR ŞEY.

Tabii ki harika ama aynı zamanda tuhaf.

Biriyle görüştüğünüzde, seks yaptığınızda ve sonra ayrılmak için geçerli bir mazeretiniz olduğunda olduğu gibi. Kendi evin gibi. Kendi hayatınız gibi. Bu, o kişiden uzaklaşmanızı sağlar. Konuşmak istemiyorsanız telefona cevap vermezsiniz. Mesajlardan kısa sürede bıkacağınızdan korkuyorsanız cevap vermezsiniz.

Sizi birbirinize bağlar ama aynı zamanda birbirinizden de. Bazen bunu bilerek yaparsınız.

Ya da en azından ben.

Peki bu kişiyle birlikte yaşarken onunla nasıl başa gerekiyor?

Dahası, ya o kişi sizinle birlikte yaşıyor, sizinle seks yapıyor, sizinle daha önce hiç kimseyle geçirmediğiniz kadar çok zaman geçiriyorsa ve siz hala ondan bıkmadıysanız? Bu da ne demek oluyor?

Kafamı boşaltmak için sahilde uzun bir koşu yaparken aklımdan geçenler bunlardı.

Benim sonucum mu?

Bunun bir önemi var mı? Onu unutmaya çalışmak için onunla yattım. Belli ki işe yaramamış.

Şimdi Açık'a gideceğini ve her şeyin biteceğini bilerek onunla yatıyorum. Kaçamak bitti. İyi vakit geçirdik. Akıllara durgunluk veren bir seks.

Her şeyi fazla düşünmeyi bırak ve sadece devam et.

Peki neden o eve döndüğünde evde olmak hızımı artırıyorum?

Sokakta koşuyorum ve Kristen'in evinin önünden geçerken bilerek saatime bakıyormuş gibi yapıyorum, tıpkı son birkaç haftadır gönderdiği sayısız mesajı görmezden geldiğim gibi onu da görmezden geliyorum.

Evime giren kadının kim olduğunu merak etmekten fazlasını yaptığından eminim. Her sabah kapımın arkasından çıkan ve her akşam içinde Stevie'yle geri dönen koyu renkli camlı cipin Kristen'ı onu neden görmezden geldiğimi anlamak için daha da çaresiz bıraktığından daha da eminim.

Aynı şekilde, yıllar boyunca çok sayıda müşterimin evimi kullanmasına izin verdim, bu nedenle komşular karartılmış pencerelere ve gizliliğe alışmış olmalı.

Tek fark, ben de bunca zamandır buradayım.

Kapı kodunu giriyorum, telefonum çoktan elimde, antrenmanıma başladığımdan beri gelen e-postaları gözden geçirmeye başlıyorum. Birbiri ardına, birbiri ardına. Bazıları saçmalık. Bazıları sadece gürültü. Çok azı önemli.

En azından akşam izinli olacağım ve sonra aklım Stevie'ye ve başımızı nasıl bir belaya sokabileceğimize gidiyor.

Bir akşam geçirmek için fena bir yol değil.

Komik değil mi? Birkaç hafta önce, evimde bir kadınla baş başa bir gece geçirmeyi kıyamet alameti olarak görürdüm.

Ben gecelerimi böyle geçirmiyorum. Genellikle dizüstü bilgisayarım, bir bardak pahalı viski ve belki televizyonda bir maçla geçer. Diğer geceler ise bir kadın, onun kalçaları arasında biraz zaman ve sonra gitmek için bir bahane içerir.

Ama bunu asla.

Evde bir kadınla nasıl rahatlayacağımı hiç düşünmedim. Kendi evimde. Seks yaptıktan sonra kaçamadan.

Bir akşam geçirmek için fena bir yol değil.

İsa.

Ev Faith yemek pişiriyormuş gibi kokuyor ve hiçbir erkek bu durumdan şikâyetçi olmaz. Ama mutfığa girmek için köşeyi döndüğümde, Stevie'nin omzuna un serpilmiş, yüzü konsantrasyonla kazanmış, yanağında kremaya benzeyen bir leke ve dilini dişlerinin arasına almış, krema sürülmemiş bir kek tabakasının üstünü kesmeye çalışırken gördüğümde adımlarımdan vazgeçiyorum.

"Pişirdiğin için endişelenmeli miyim?" Bir yerlerde onun üzerindeki ciddi sınırlamalar hakkında yaptığımız bir konuşmayı hatırlayarak soruyorum

mutfak becerileri.

Başını kaldırıyor -gözleri kocaman ve gülümsemesi utangaç- ve yemin ederim kalbim duracak gibi oluyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda göğsümde oluşan o daralma hissini ancak bu şekilde tarif edebilirim.

"Henüz evde olmaman gerekiyordu," diyor, belli ki telaşlanmış, bıçak pastanın üst kısmının yarısında duruyor.

"Bir programım olduğunun farkında değildim." Bir adım daha yaklaşıyorum, hala ona bakıyorum, hala onu böyle görmenin neden bana en yabancı yollarla bir akor vurduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Bir programımız var," diyor ve yaptığı bir şey gıcırdayan bir ses çıkarıyor. Bana bakmadan önce düzeltmeye çalıştığı şeyi düzeltmeye çalışırken yüz ifadesi sevimli. "Sen işe gidiyorsun. Ben eğitime gidiyorum. Sonra otuz dakika sonra mutfakta buluşup günlerimiz hakkında konuşuruz." Saati işaret ediyor. "Erkencisin."

Gülüyorum. "Tamam. Ama ne için erkenciyim?"

Masum bir şekilde parmaklarındaki krema gibi görünen şeyi yalıyor ve hayatımda hiç krema olmayı bu kadar çok istediğimi sanmıyorum.

"Sana pasta yapmaya çalışıyordum."

"Pasta mı?"

"Aslında ev yapımı krem peynirli havuçlu kek." Sürprizler daha da güzelleşmeye devam ediyor.

Tezgâha yaklaşıp hasarı inceliyorum. Faith'in geçmişte bana yaptığı mükemmel buzlu havuçlu keklere hiç benzemiyor. Korkunç bir şekilde yamuk kesilmiş iki yuvarlak katman var, bir tanesi kırıntılar birbirine karışmış, bu yüzden beyaz krema kir gibi görünüyor. Buzlanma bir kaseinin içinde ama mikseri kaseden kaldırdığı için tezgahın üzerine pudra şekeri dökülmüş ve topraklar oluşmuş. Bir tarafta yarısı soyulmuş havuçlar, diğer tarafta ise yarısı erimiş bir çubuk tereyağı var.

Tam bir felaket ama şimdiye kadar gördüğüm en müthiş felaket.

Bana en sevdiğim pastayı yapmaya çalıştı.

"Görünüşe göre ..."

"Bir felaket gibi." Geriye doğru adım atıp tüm karmaşayı gözden geçirirken kıkırdarak bu sözleri söylüyor.

Ama tek gördüğüm o anki hali. Dağınık saçları. Daha iyi görünmediği için yaşadığı hayal kırıklığı. Olduğu kadar iyi görüldüğü için duyduğu gurur. Hiçbir şey beklemediğim halde benim için bir şeyler yapmaya çalışan bir kadın.

Parmağımı uzatıp kremaya batırıyorum ve yalayarak . "Lanet olsun. Bu çok iyi."

"Öyle mi?"

Sesindeki, gülümsemesindeki, gözlerindeki umut beni mahvediyor. Ağzım bir anda onunkine yapıştı. Tadı krema, arzu ve aniden istediğim her şey gibi, her lanet günün her saniyesi.

Ellerim saçlarında. Kalçalarında. Kıçı tezgaha degecek ve benimle aynı boyda olacak şekilde kaldırıyorum.

Evet, aletim şimdiden sertleşti (Stevie söz konusu olduğunda ne zaman sertleşmez ki?) ama onun öpücüğünde beni tamamen tüketen bir şey var. Bu da daha önce hiç yaşamadığımız bir şekilde anın tadını çıkarmamı sağlıyor.

Öpücüğümüzde açlık var, doyurulmuş bir çaresizlik, ama bunun altında tadını çıkarma arzusu yatıyor. Acele etmemek. Anın tadını çıkarmak.

Bunu hiç yapmamıştık. . Başlangıç noktasından oyunun sonuna kadar gitmedik ve belki de oyunun sonunu bir süreliğine beklemeye almak istiyorum. Belki Stevie'nin ve öpücüğünün tadını çıkarmak istiyorum.

Ve bittiğinde alnımı onunkine yaslıyorum, hâlâ göğsümdeki o baskının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Vay canına. Sana boktan bir pasta yaptığımda aldığım ödül buysa, sana gerçekten güzel görünen bir şey yapsaydım nasıl ödüllendirilirdim merak ediyorum."

Arkama yaslanıp ona bakıyorum, dudaklarımda yarı alaycı bir gülümseme, başparmağım çenesinin kenarındaki unun tozunu almak için uzanıyor. "Tüm bu sorun neden?"

"Mutlu yıllar," diye fısıldıyor utangaç bir omuz silkmeye.

Ona birkaç kez göz kırpmıyorum, doğum günüm olmadığının fazlasıyla farkındayım ama yapmak istediğim son şey onun duygularını incitmek, özellikle de bu kadar zahmete girmişken.

"I-"

"Gerçek doğum günün olmadığını biliyorum," diye açıklıyor. "Yani, keşke öyle olsaydı çünkü o zaman her şey daha kolay olurdu."

"Beni kaybettin." Kıkırdıyorum ve kremadan bir yudum daha alıyorum.

"Senin için güzel bir şey yapmak istedim. Bir şeyi kutlamak için bir neden arıyordum ki sana en sevdiğin şeyi yapabileyim. Faith'e ne zaman

doğum günündü. Gelecek ayın sonunda olduğunu söyledi ve o zaman burada olmayacağım için" - boğazını temizliyor ve bu kelimelerin, bu düşüncenin onu da benim kadar rahatsız edip etmediğini merak ediyorum - "Şimdi kutlayabileceğimizi düşündüm. *Bu gece.*"

"Bu gece mi?"

"Evet." Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Ciddi misin?"

"Mutfağınız ciddi gibi mi görünüyor?"

Gülüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Al bakalım, Cards O' Fun," diye mırıldanıyorum ve kahkahasını dudaklarımla bastırıyorum.

Chapter FORTY

STEVIE

"Peki *eve* ne zaman geliyorsun?" Vivi Zoom bağlantısı üzerinden mızızlanıyor ve surat asıyor.

"Open'dan sonra düşünüyorum. Burada üç haftam kaldı, sonra Açık, yani ... dört ya da beş hafta." Şarabımdan bir yudum alıyorum ve onun yüzünü gördüğüm için çok mutlu bir şekilde başucuma yaslanıyorum.

"Turnuvaya gelip sizin için tezahürat yapmayı teklif ederdik ama sanırım kodaman menajer çizgiyi çekecektir."

"Şey, kodaman ajan adam bana sahip değil." Bu lakap karşısında kıkırdadım.

"Sana sahip olmayabilir ama seni düğüm düğüm ettiği kesin." Bana bakarken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyor, onu yalanlamam için bana meydan okuyor.

"Her neyse," diye . "Öyle değil."

"Seni tanıdığım gerçeğini unutuyor musun Stevie Lancaster? Bana gerçeği söylemek istemediğinde benden kaçtığını biliyorum ve kızım, mesajlarım günlerdir cevapsız kalıyor." Kaşlarını kaldırıyor ve bana bakıyor. "Tanıştığınız o ilk gece başladığınız işi bitirmekte utanılacak bir şey yok ama görünen o ki o zamandan beri ikiniz de kendi Eğlence Kartlarınızı hazırlamışsınız."

Gülümsememe karşı koyuyorum ve omuz silkiyorum.

"Belki." "Ahh," diye mırıldanıyor ve beni daha uzun süre inceliyor.

"Yani, onun evinde yaşıyorsun, yakınında eğitim alıyorsun ve günlük işlerin arasında onunla yatarken sessiz bir hayat yaşıyorsun, öyle mi?"

Zihnim hemen son birkaç günün önemli anlarına kayıyor. Katmanı diğerinden kayan korkunç havuçlu kekim ve onun nasıl güldüğü

Ona mum ışığındaki felaketi getirdiğimde. Sabunlu eller ve lezzetli öpücüklerle dolu duşundaki seksi. Bu sabah bir konferans görüşmesine gitmeden önce verandadaki çalıntı öpücüğü. Geçen gün odanın öbür ucundan yumuşak bir gülümsemeye bana bakarken yakaladığımı.

" gibi bir şey," diye cevap veriyorum sonunda.

"Ve Açık geldiğinde, yerleşik seksten ve alıştığınız her gün birbirinizi görmekten tamamen uzaklaşmakta bir sakınca görmeyecek misiniz?"

Cevap vermek için kendime zaman kazandırmak amacıyla şarabımdan bir yudum alıyorum. Bir müşterisiyle telefonda bir şey konuşurken Finn'in sesi kapalı kapımdan koridora doğru yükseliyor. Birbirimizle etkileşim halinde olmasak bile onun varlığını sürekli hatırlatmasını özleyecek miyim? Her sabah kahvenin ilk yudumu diline değdiğinde yaptığı gibi mırıldandığını duyacak mıyım? Bundan sonra kanepelerde mi uyuyacağım, çünkü bunu yapmak bizim için birlikte nasıl seks yapabileceğimiz konusunu açmaktan daha kolay ama aynı yatakta uyumamız gerektiğinden emin değil miyiz?

"Sen oyalanırken ben bekliyorum."

Gülüyorum, onu seviyor, özlüyor ve aynı anda beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum. "Sadece sahip olduğumuz zamanın tadını çıkarıyoruz."

"Yani ikiniz de bu konu hakkında gerçekten konuşmadınız." Dramatik bir göz devirmesi yapıyor.

"Yani hiçbir şeyi değiştirmeyecekse neden bu konuda konuşalım ki? Antrenman yapmak için buradayım, sonra hayatıma devam edeceğim. O hayatını askıya almış durumda ve hayatına geri dönmek zorunda. Olan oldu."

"Mm-hmm." Ekranın arkasından bana bakıyor ve ben yerimde kıpırdanıyorum. "Söylesene, siz ikiniz işe koyulduktan sonra nerede uyuyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsun, nerede uyuyacağız?"

"Yani, onun yatağında mı uyuyorsun yoksa kendi yatağında mı ya da ... nerede?"

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Aslında ikimiz de yatağa girmiyoruz. Farklı yerlerde seks yapmak gibi bir alışkanlığımız var."

"Farklı yerler mi?" diye soruyor çünkü artık kesinlikle dikkatini çekmiş durumdayım.

"Kanepede. Dışarıda güvertede. Yerde. Duş. Bilirsin işte, yerler."

Tüm bu önemli ilkleri not etmeliyim.

Ve ah, onları nasıl da not ettik. Bu sefer sırtışına karşı koymayıp tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Humph. O zaman belki de haklısın. Belki de bu sadece aranızdaki bir şeydir. Bir erkek ancak işler ciddiye bindiğinde yatağında uyumanıza izin verir."

"Teşekkürler, bilge ilişki danışmanı," diyorum tüm alaycılığımınla.

"Hizmetinizdeyim." Sahte bir şekilde eğiliyor. "Ama cidden, sana iyi davranıyor mu? Çünkü bir süre onun bir piç olup olmadığından emin olamadım-"

"Sana bir piç olduğunu söyleyecek," diye mırıldandım, "ama hepsi yalan. O gerçekten harika bir adam."

Vivi görüntülü sohbetimizi bitirdikten uzun süre sonra bu düşünce kafamda yankılanıyor. Sözleri, soruları, hemen yanında av tüfeği gibi ilerliyor ve bunun nasıl sona ereceğini ele almamız gereken bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Sormaktan korktuğumdan eminim çünkü cevabı zaten biliyorum.

Bu seks. Bu sadece seks.

Her içtiğimizde söylediğimiz sözler haline geldi. Bir tür mantramız gibi, böylece ikimiz de bunun ne olduğunu anlıyoruz, böylece ikimiz de aksini düşünmüyoruz.

Ama acaba ben söylüyorum ve o da bunu istediği için mi yoksa benim istediğimi düşündüğü için mi tekrarlıyor?

Hiç söylenmeseydi ne merak ediyorum.

Elimde bir kadeh şarapla karanlık evin içinde geziniyorum. Mutfakta birkaç ışık yanıyor ve aile odasından süzülen esinti bana pencerelerin açık olduğunu ve Finn'i orada bulacağımı söylüyor.

Korkulukta durduğu yerde çarpıcı bir figür oluşturuyor. Omuzlarında bir gerginlik var ve bugün hangi sporcunun ya da organizasyonun sorun çıkardığını merak ediyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" yaklaşırken sordum. "O kadar fark edilir mi?"

"Bir konuda stresli olduğunuzda hep buraya gelir, parmaklıklarda durur ve okyanusa bakarsınız."

"Huh," diyor. "Bu kadar tahmin edilebilir olduğumu fark etmemiştim."

"Manhattan'da stresli olduğunuzda ne yaptığınızı merak ediyorum."

"Bir sandalyede viskimi yudumlarken aşağıda durmaksızın hareket eden şehre bakıyorum."

Gözümde canlandırabiliyorum. Arkasındaki boş daire de tıpkı bu ev gibi koyu tonlarda dekore edilmiş. Finn doldurulmuş deri koltuğa gömülmüş, başını arkaya yaslamış, gömleğinin düğmelerini biraz açmış ve parmaklarının arasından bir bardak viski sarkıyor.

Birdenbire bunu bizzat görme özlemi duyuyorum, ama ne olduğunu anlar anlamaz bu özlemi silkeleyip atıyorum.

"Peki müvekkiliniz bu sefer ne yaptı?"

"Onun için yapamayacağım şey bu. Onu olduğundan daha iyi yapamam. Daha iyi olmak istemesini sağlayamam. Takımların onu istemesi için davranışlarını silemem. O kontrol edebilirken ben kontrol edilemez olanı kontrol edemem ama o benim ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalıştığımı ve ona saygısızlık ettiğimi düşünüyor." Uzun bir nefes üflüyor.

"Sanki omzunda bir çip varmış gibi konuşuyor."

Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Onu liseden sonra işe aldım. Annesine ve babasına onun zirveye ulaşması için gelen her şeyi yapacağıma söz verdim. Hatta her maçtan önce kameralar onun üzerindeyken yaptığı aptalca küçük bir şey bile düşündüm." Finn elini kaldırıyor ve kalbinin üzerine üç kez vuruyor. "Onları sevdiğini ve özlediğini söylemenin bir yolu vardı." Gülümsemesi suskun. "Onlara oğullarıyla ilgileneceğimi söyledim ama yalan söyledim. Daha fazla bir şey yapamam ve bu tutulmayan söz bana çok ağır geliyor."

"Şşş. Sırrın benimle güvende."

Bana bakıyor ve ilk kez gözlerinin altındaki torbaları görüyorum ve ne kadar yorgun olduğunu fark ediyorum. "Ne sırrı?"

"Finn Sanderson'ın kocaman bir kalbi var." Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Bir çocuğun ailesinin kalbindeki umudu korumanın bir yolunu buldun. Ona onları unutmasını ve tüm dikkatini ona söylediklerine vermesini söyleyebilirdin. Ama sen ona kalplerin önemli olduğunu gösterdin. Anne babasının sevgisinin önemli olduğunu. Birinin sizi sevdiğini bilmenin önemli olduğunu." Bu nadir ve değerli bir şey. *Finn sevginin ne olduğunu anlıyor.*

Yarım ağız bir kakhaha atıyor ama benim daha uzun süre bakmama neden olan şey yüz ifadesi. "Sanırım beni başka bir adamla karıştırıyorsun."

"Hayır. Kendi gözlerimle gördüm. Bana nasıl davrandığını-"

"Carson'la ilk buluşmamızda seni balkondan aşağı atmaya hazırdım, biliyorsun değil mi?"

"Müşterilerinize ne kadar bağlı olduğunuza."

"Çoğu beni bir noktada çıldırtıyor," diye mırıldanıyor.

"Benim yüzümden her zaman yaptığın gibi seyahat etmeyip daha çok çalışmana."

"Bu önemsiz."

"Hayır, değil. Benim için çok büyük."

Finn başını yana eğiyor ve geçen gün mutfakta yaptığı gibi bana bakıyor. Bu en iyi şekilde bile sinir bozucu ve ben de bir adım öne çıkıp dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurma isteğime boyun eğiyorum.

"Dediğim gibi," diye mırıldandım. "Sırrın benimle güvende."

Aşağıdaki plajdan yükselen bir tezahürat ikimizi de ürkütüyor. Gece gökyüzünü aydınlatan bir kamera flaşı patlıyor ve Finn beni hemen arkasına itiyor.

Paparazziler beni buldu.

Anonimlik zamanımın dolduğunu düşündükçe kalbim sıkışıyor. Burada sahip olduğum özgürlük artık yok.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, korkulukların üzerinden bakmak için eğildiğinde bir flaş daha patlıyor ve ardından bir ooh ve aah sesleri yükseliyor.

Finn sesle birlikte kıpırdamadan duruyor, aynı anda ben de etrafına bakıyorum ve onu görüyorum.

"Bakın!" diye bağıyor aşağıdaki dalgalara. Kıyıya vurduklarında, beyaz köpük yanardöner, parlak bir neon mavisine dönüşür.

"Aman Tanrım." Arkasından çıkıyorum ve her dalganın suyu daha da parlattığını fark ediyorum. Bu çok güzel. Çılgınca. *İnanılmaz* bir şey. "*Bu da ne?*"

"Duymuştum," diyor, merdivenlerden sahile doğru inmeye başlarken elini bana uzatarak, "ama gerçekleştiğinde burada hiç bulunmadım. Buna ... deniyor." Kelimeyi hatırlamaya çalışırken sustu. "Biyoluminesans."

Gülüşüm geceyi yarıp geçiyor. "Sanki ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi söylüyorsun."

"Planktonlar çiçek açıyor ya da onun gibi bir şey. Suyu aydınlatıyor."

Saniyeler içinde ayak parmaklarımızın altında kum oluyor ve sahildeki gösteriyi izleyen insanlardan uzaklaşıyoruz. Karanlık gece gökyüzü gizliliğimi korumamı sağlıyor.

Ama Doğa Ana dalgaların her çarpışında parlaklığını sergilemeye devam ederken kimsenin bana baktığını sanmıyorum.

"Bak," diyor Finn ayak parmaklarını ıslak kumda sürüklerken ve kum mavi ışıkla çizgiler oluştururken.

Küçük bir çocuk gibi ben de aynısını yapabileyim diye birkaç adımda bir ayaklarımı sürüklemeye başlıyorum. Sonra ayak parmaklarımızın kazması birbirimize su çarpmamıza yol açıyor, böylece gömleklerimiz sıçrayan suyla parlamaya başlıyor.

Sahildeki küçük çocuklar gibi birbirimizi kovalarken Finn'in kahkahaları gece havasında gürlüyor. Tüm sırtımı ıslatan kocaman bir su darbesiyle bana vurduğunda çığlık atıyorum. Soğuk sudan tüylerim diken diken oluyor. Benimle alay ediyor ve sonra çekip gidiyor. Ben de onu takip ediyorum, ondan daha hızlı koşabileceğimi çok iyi biliyorum.

Geçtiğimiz beş hafta hızım ve dayanıklılığım için harikalar yarattı ve onu kovalayıp gömleğini arkadan yakaladığımda bunu gösteriyor. Yuvarlanırken ikimiz de gülüyoruz ve sonra suyun soğuğuyla karşılaştığımızda ciyaklıyoruz.

İkimiz de nefes nefese kalıyoruz ve etrafımızı saran su parıltısıyla birlikte çırpınıyoruz. Elimi kalçalarımındaki suda gezdiriyorum ve neon çizgiler suda açtığım yolda ilerlerken sanki su altında şimşek çakıyormuş gibi görünüyor.

"Bu çok havalı," diyorum, bu geceden önce var olduğunu hiç bilmediğim bir şeyin büyüüne kapılmış bir halde.

"Öyle, değil mi?" Finn sudan çıkmama yardım etmek için elimi tutarken soruyor.

"Bak." Suyla temas ettiği yerden parlayan ıslak gömleğini gösteriyorum. "Sadece bir kalbin yok, aynı zamanda parlıyor da."

Müşterisinin söylediği gibi kalbinin üzerine üç kez vurmamı izliyor ve parmaklarımın altında solan maviye bakıyor. "Kim bilebilirdi ki? Bu birçok insan için büyük bir şok olabilir." Gözlerini benimkilerden kaçırırken kıkırdıyor, o anda rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Bu benim için bir şok değil," diye fısıldıyorum.

Bakışları bu kez benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde tam olarak çözemediğim duygular yüzüyor. Belki de çözebiliyorum çünkü hissettiklerime benziyorlar ve henüz bunların hiçbirini kabul edebileceğimden yüzde yüz emin değilim.

Belki o da yapamaz.

Finn'in dudakları, etrafımızda insanlar varken suyun içinde durduğumuz yerde, öpücüklerin en şefkatlisiyle benimkilerle buluşuyor. Elleri yüzümü çevrelerken parlıyor ve sanki etrafta kimse yokmuş gibi birbirimizin içinde kayboluyoruz.

Karnımda bir kıpırtı var.

Bir şekilde tatmin edildiğini ve aynı zamanda geliştirildiğini hissettiren derinlerde yatan bir ihtiyaç.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Bir öpücük sadece bir öpüktür ve yine de bu an - dudakları, dokunuşu, parlayan suyun eşsizliği - çok daha fazlasını hissettiriyor.

Ve bu düşünce zihnimde gidip gelirken bile, hissettiklerimin suyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum.

Onunla ilgili. Finn.

Bu duygunun artık kötü bir şey olmamasını sağladı. Aylarca bunu yapmamaya çalıştım ve bu kısa süre içinde onunla geçirdiğim zamanı iple çekmemi sağladı çünkü bana kendimi iyi hissettiriyor. Harika hissettiriyor. Sanki havada süzülüyormuşum gibi.

Ve eve dönüp sırlıslıkam kıyafetlerimizi çıkardığımızda, birbirimizin içinde yeniden kayboluyoruz.

Chapter FORTY-ONE

STEVIE

GÜNLER BİRLİKTE GEÇER.

Eğitim ve ardından kahkaha dolu günler. Hızlı bakışlar ve günlerimizin sayılı olduğunun ani farkındalığı ile.

Geçmişte sadece turnuvalar hakkında endişelenmem gerekiyordu. Hazır olmak ve elimden geldiğince iyi hazırlanmak. Ama şimdi? Şimdi sevsem mi nefret mi etsem emin olamadığım bir unsur daha var. *Bunu özleyeceğim.*

Burada olmak.

Ev gibi hissettiren bir yere sahip olmak.

Onu.

Sahilde bir çiftin yanından geçerken sarkık güneş şapkamı başımdan aşağı doğru indiriyorum, Open'daki parlak ışıklara ve stres fıçısına çarpmadan önce bu anonimliği olabildiğince uzun süre korumam gerekiyor. Anonim olmak bir cennet. Dışarıda bekleyen ve aralarından geçmek için mücadele etmem gereken bir yığın insan olmadan antrenman yapabilmek. Aynı vuruşları sürekli tekrarladığım için oyundan düştüğümü söyleyen bir makalenin basılmasından korkmadan Kellen ile bir şeyler üzerinde çalışabilmek.

En son ne zaman böyle bir özgürlüğe sahip olduğumu hatırlamıyorum.

"İşte buradasın."

Finn'in sesini duyunca döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Seninle yürüyüşe çıkıyorum."

"Ama bugün yapman gereken bir kilometre uzunluğunda bir liste olduğunu söylemiştin."

"Yaptım. Yaptım." Omuz silkiyor ve bir grup çocuğun kumu kazıp birbirlerine attığı yere bakıyor. "Ama pencereden dışarı baktım ve seni burada bu çok seksi şapkanın içinde gördüm"

"İşin bekleyebileceğini ve güzel bir kadınla yürüyüşün bekleyemeyeceğini düşündüm."

Onun sözleriyle midemin bulanması aptalca mı? İşine ara verip buraya gelmesi ve benimle vakit geçirmesi gururumu okşuyor mu? Bunu yaptığı için gülümsemekten yanaklarımın acıması daha da mı aptalca?

Bu adam beni iyi hissettiriyor. Kendim hakkında. Geleceğim hakkında. Günden güne. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Elbette, babam her gün yanımdaydı ve beni inanılmaz bir tenis oyuncusu olmam için zorluyordu.

Ama sanki Finn her gün buradaymış ve bana kadın olmanın nasıl bir his olduğunu gösteriyormuş gibi. Sözleriyle, hareketleriyle ve odanın diğer ucundaki bakışlarıyla.

"Ah, kalbimi pıt pıt attırıyorsun," diye takılıyorum ani konuşma yetersizliğini örtmek için.

Sadece ellerimi sıkıyor ve yürümeye devam ederken onları sallıyor. Aramızdaki sessizlik rahat, zorlama ya da garip değil ama yine de bir ağırlığı var.

"Ne oldu Sanderson? Sessizsin ama söyleyecek çok şeyin var."

Kıkırdıyor. "On gün içinde gidiyorsun."

Ve işte orada. Kaçındığımız şey. Aslında yüksek sesle söylemeden öpüştüğümüz ve uyuduğumuz şey.

"Anlıyorum." Ölçülü bir şekilde başımı sallıyorum. "Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Kısa bir an için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gitmemden beni özleyeceği için bahsettiğini sanıyordum, menajer şapkasını taktığı ve beni profesyonel olarak düşündüğü için değil.

Boğazımı aniden kabaran duygulardan arındırıyorum ve kendime bir saniye tanımak için başımı sallıyorum. "Evet. İstiyorum. Sanırım yarışabilirim."

"Bence bu kadar sıkı çalışmasaydın bile yarışabilirdin. Bu sadece sensin."

"Öyle." Yumuşak bir gülümsemeyle şapkamın altından ona bir bakış attıktan sonra tekrar önümüzde uzanan kuma bakıyorum. "Ama iyi bir performans sergileyebileceğimi düşünüyorum, yani oraya kendimden emin bir şekilde gideceğim."

Başını sallıyor ama bir daha konuşmuyor. "Seni özleyeceğim."

Nedense gözlerim doluyor ve göğsümdeki bu tuhaf hisle ne yapacağımı bilemiyorum. "Ben de."

Keşke kalabilseydim de.

Bana bu işi bir şekilde halletmek istediğini söyle.
Bana baktığında nasıl hissettiğini ifade eden bir şey söyle, *herhangi bir* şey.

"Eğlenceli bir koşu oldu, değil mi?"

İçimdeki ani gerginlikten kurtulmak için gülüyorum. "Öyle. Kötü bir başlangıç yaptıktan sonra."

"Bir de şu meşhur strip poker olayı vardı-" "-çok komik-"

"-ama bence bunu fazlasıyla telafi ettik."

"Var." Gülümsemem acı tatlı, hatta hüzünlü. Kelimelerimizi dikkatli seçiyormuşuz gibi hissediyorum.

Çünkü bana kalmamı istediğini söylemeyecek. Çünkü bu işin bir şekilde yürümesini istemiyor.

Çünkü bana baktığında nasıl hissettiğini ifade edecek bir şey, herhangi bir şey söyleyemiyor.

İşte bu yüzden kendime "İkimiz de bunun bir sonu olacağını bilmiyor muyduk?" gibi şeyler söylemeliyim. Çünkü *bu* bizim gerçeğimiz. Bu bizim gerçekliğimiz.

Biteceğini bilmek ve bunu gerçekten kabul etmek iki farklı şeydir.

"Bak." Küçük, beyaz bir kum tanesini almak için durdu ve bana vermeden önce elinde . "İyi şans için."

"Teşekkür ederim." Narin kestanenin üzerindeki karmaşık desenlere bakıyorum ve gözyaşlarımın gözlerimi bulandırmasından nefret ediyorum.

Open'da iyi şanslar.

Hayatında iyi şanslar.

İyi şanslar. Çünkü bu iş neredeyse bitti.

"Peki sırada ne var? Open'da oynayıp Florida'ya mı döneceksin yoksa hemen bir sonraki turnuva için antrenmanlara başlayacak mısın?"

"Pek emin değilim." *Çünkü babam bana bir sonraki adımın ne olduğunu söylerdi.* "Open'a ve oraya ulaşmaya o kadar odaklandım ki sonraki adımları düşünemedim." Omuz silktim. *Open'dan sonrasını düşünmek istemedim çünkü bu çok acı veriyor.* "Normalde nereye gideceğimi babam belirlerdi ve bu genellikle Open'dan sonra eve dönmek olurdu. Yani . . ." *Ağlama Stevie. Kendini tut.* "Babamın eşyalarını ayırmam ve tüm bu şeyleri halletmem gerekiyor. Belki yeni bir yer bakarım."

"Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Neye hazırım?"

"Eşyalarını karıştır."

"Kimsenin buna hazır olduğunu sanmıyorum ama sayenizde bunu yapmak için çok daha iyi bir kafa yapısına sahibim."

"Ben hiçbir şey yapmadım Stevie. Her şeyi kendi başına çözdün."

"Eminim benden kurtulduğun için mutlu olacaksın. Kendine ait bir yerin olduğu için. Manhattan'daki evine geri dönmek için. Gerektiğinde bir kadın dolandırıcının seni soyacağından endişe etmeden uçup müşterilerini ." Finn beklediğim gibi gülmüyor.

Cevap bile vermiyor. Bunun yerine beni kendine yaklaştırıyor, kolu omzuma dolanıyor, benim kollarım da onun beline dolanıyor ve sessizce suya bakıyoruz.

Düşüncelerim yarışıyor ve kalbim ağırlaşıyor. Bunun olmaması gerekiyordu. Finn Sanderson'a yavaş yavaş aşık olmak bir yana, ondan hoşlanmamam gerekiyordu.

Çünkü benim yaptığım bu değil mi? Şu
anda bu yüzden bu kadar üzgün değil
miyim?

On gün sonra olacıklardan bu yüzden korkmuyor muyum?

"Neden şimdiden vedalaşmaya başlamışız gibi hissediyorum?" Sonunda Sor.

". Sadece bu fikre alışmak için kendimizi zorluyoruz." O baş ve işaret çenemi yukarı kaldırıyor, böylece gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum. Gözlerinde benim hissettiklerimle örtüşen duygular yüzüyor. Şaşkın. Endişeli. Üzgün. Beni şimdiden özlüyor. "Ama şimdilik senin Open'a hazırlanmana odaklanalım, tamam mı? Zor bir turnuva geçirdin Stevie, bu yüzden her günü olduğu gibi kabul etmeye devam edelim ve sana bir Grand Slam zaferi daha kazandırmaya odaklanalım." Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Bir zafer daha." Boğazımı temizliyorum. "Babam da bunu isterdi," diye fısıldıyorum. Bana gülümsüyor ve öyle bir şefkatle gülümsüyor ki gözlerim doluyor.

Finn sessizce, "Evet, baban da bunu isterdi," diyor.

Ama benim istediğim Finn'de kaybolmak. Evet, Open'da zafer kazanmak istiyorum ama hayatımın başka bir alanında da kazanmak istediğimi görmeye başladım. Ve şu anda bu Finn ile daha fazlası. *Daha fazlası.*

Chapter FORTY-TWO

FINN

Sahildeki yürüyüşümüzden bu yana evde farklı bir hava var. Olacakları bildiğimiz, olmasını istemediğimiz ama aynı zamanda eskiden bildiğimiz hayatlara geri dönme hevesi duyduğumuz bir his.

Bu yüzden çalışıyorum. Çünkü , sahilde onunla yürüyüşe çıkmak, kahkahalarını duymak ya da alt dudağını dişlerinin arasına alıp telefonunda o aptal oyunları oynarken onu izlemek, onun yakında gideceğini sürekli hatırlatıyor.

Daha fazlasını isteseydi, bana söylerdi,
değil mi? Biliyorsam ne olayım.

Daha fazlasını istemiyorum bile.

Sen lanet bir yalancısın, Sanderson. Daha fazlasını istiyorsun. Konu Stevie Lancaster olunca bir sürü şey istiyorsun ama hiçbirisi mümkün değil.

İsa.

Telefonumun vızıltısını memnuniyetle karşılıyorum. Bana söylenen her şeye karşı çıkan kafamın içindeki sürekli gürültüyü bastırmaya yardımcı olacak bir müşteri. Düşündüğüm her şeye.

"Hey, Rowdy. Naber?"

Rowdy konuşmaya başlar. Ve konuşmaya. Ve konuşmaya. Reddedildiği şeyler hakkında. Daha fazla süre alamayarak kendisine nasıl saygısızlık edildiği hakkında. Genel menajerini ve koçunu çileden çıkardığını bildiğim omzundaki büyük çipi neyin haklı çıkardığı hakkında.

Ama konuşmamam gerektiğini biliyorum. Patronlarına saldırmak yerine içini dökmesi için onun ses tahtası olduğumu biliyorum.

"Bekle, seni hoparlöre alayım çünkü telefonumun şarjı bitiyor," diye yalan söylüyorum. Ama Rowdy'nin konuşma tarzını biliyorum ve o bitirene kadar telefonum ölebilir. "Tamam. İyisin."

Ben sandalyemden kalkıp ofisimde dolaşırken sesi odayı dolduruyor, bu konuşmanın uzun sürmesi için hazırlanıyorum. Sahilde neler olduğunu görmek için bakıyorum. Masamın arkasındaki kitaplıktaki birkaç şeyi kurcalamak için dönüyorum. Ama ancak oturmak için geri döndüğümde saf bir mükemmellikle karşılaşırım.

Stevie bu fantezisi hakkında şaka yapmıyordu çünkü işte burada, olabildiğince çıplak, kıcı masamın üzerinde ve kalçaları açık. Hangisine daha çok bakmak istediğimden emin değilim, amının mükemmelliğine mi yoksa gözlerindeki kendini beğenmiş baştan çıkarıcılığa mı?

"Beni duyuyor musun, Sanderson?" Rowdy sorar.

"Öyleyim," diyorum Stevie'yi gördüğümde beri söylediği tek bir kelimeyi bile duymamıştım.

"Güzel. Daha bitirmedim. I . . ."

Konuşmaya devam ediyor ama ben tek düşüncemi gerçekleştirmeden önce hoparlörün sesini kapatıyorum. *Onu tatmak*. Tek kelime etmeden dizlerimin üzerine çöküyorum ve dilimi onun mükemmel pembe dudakları arasında kaydırıyorum.

Nefes nefese kalışı, bir elinin hemen saçlarımı yumruklayışı, tadı . . . en ateşli tahrik ediciydi.

Kalçaları ellerime karşı geriliyor, ben dilimi içine sokarken onları birbirinden ayırıyor ve etrafımdaki kaslarının hızlı nabzını hissediyorum. Sonra dilimi dikiş yerinden yukarı doğru kaydırıyorum ve oradaki sinir merkezini emiyorum.

Stevie saçlarımdan tutarak başımı geriye çekiyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Öne doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Beni becermeye hazır mısın, Finn?"

Geçmişte bir kadın benimle edepsizce konuşmaya ya da kontrolü ele almaya çalıştığında kendimi gözlerimi devirirken bulmuşumdur. Genellikle zorlama ya da saçma gelir ama Stevie söz konusu olduğunda öyle değil. Saçımı çekerken ve onu becermemi talep ederken değil. Hem de hiç.

Telefonun sesini açmayı hatırlamakta zorlanıyorum. Rowdy'nin söylediği bir şeye "Evet, katılıyorum," diye mırıldanıyorum ama gözlerim yüzde yüz Stevie'ninkilerle dolu.

Dizlerimden kalkıp ağzımı onunkinin üzerine koyuyorum. Tadının bana nasıl geldiğini görmesini istiyorum. Neden onun amcığı tarafından tamamen tüketildiğini görmesini istiyorum.

Ve onu öpmeyi bitirdiğimde, aletimi fermuarımdan çıkardım, onu çeviriyorum ve yüzünü masama doğru itiyorum.

Bir anlığına ona baktım. Kıçına, kalçalarına, aralarında parlayan uyarılmışlığına ve masama bir daha asla aynı şekilde bakamayacağımı biliyorum.

Hiç.

Onu her zaman orada, bana bakarken ve kalçalarını benim için açarken hayal edeceğim.

Bir elimi kıçının kıvrımlarında gezdiriyorum ve sonra yarığının arasından aşağıya iniyorum, vücudu dokunuşumun altında kıvranıyor.

"Finn?"

Sesi kapatıyorum. "Dinliyorum Rowd," diyorum sikimin başını aşağı yukarı kaydırıp onun ıslaklığıyla ıslatırken. Kıçını bana karşı oynatıyor ve lanet olsun, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum - ona istediğini veriyorum.

İçine doğru ilerliyorum, etrafımı sarıp beni gidebildiğim yere kadar içine alırken gözlerim geri kayıyor. Yıldızları görüyorum. Zevk her bir parçamı ele geçiriyor.

"Finn," diye mırıldanıyor ve sesi beni şimdi ve burada olduğuma ve Rowdy'nin telefonda olduğuna geri döndürüyor. Omurgasına doğru bir çizgi çizerken elimle ağzını kapatıyorum. Bu hareket sadece beni onun içinde daha derine itmeye yarıyor. En azından elim iniltisini bastırıyor.

"Sakın ses çıkarma," diye fısıldıyorum kulağına. "Yoksa gelmene izin vermem."

Gülüştü derin ve gırtlaktan geliyor ve taşaklarımı daha sıkılaştırıyor, tabii bu mümkünse. Bu kadar derine gömülmek onları şimdiden sıkılaştırdı.

Aman Tanrım.

Bu kadın.

Beni cehennemin dibine kadar sürüklese, yemin ederim peşinden giderim. Onu.

Omurgasından aşağıya doğru öpüyorum ve hareket etmeye başlıyorum. Yavaş, derin. Sikimdeki her sinir ucunun onun ıslak, sıkı sıcağı tarafından gereken ilgiyi gördüğünü hissettiren vuruşlar.

Kadın kesinlikle benim uyuşturucum. Onu hissetmek. Tadı. Onun sesi.

Elleri uzanıp masanın kenarını kavrarken içeri doğru itiyorum ona karşı sertçe öğütüyorum. Dişleri ağzını kapatan elimi ısırtıyor ve

-

"Sanderson. Burada kendi kendime mi konuşuyorum?"

"Bağlantım kopuyor," diyorum sesimdeki nefessizlikle savaşımaya çalışarak. "Seni sonra ararım."

Cevabını beklemeden telefonu kapatıyorum ve elimi Stevie'nin ağzından kaydırıp saçlarını avuçluyorum.

"Tanrı'ya şükür," diye inliyor ben ona arkadan çarparken, vücudu masaya doğru itiliyor ve teni bağlantıyla birlikte hareket ediyor. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar.

"Daha sert," diye inliyor.

Gidebildiğim kadar derine itiyorum ve etrafımda kendini nasıl sıkıttığıyla ödüllendiriliyorum.

"Daha hızlı," diye yalvarıyor.

Ona doğru eğilip tekrar sürtünüyorum. "Beni yakalayacaksın, tamam mı? Sert. Hızlı. Durmadan." Dişlerimi omzunun üzerinden geçiriyorum. "Ama benim şartlarımla. Benim yöntemlerimle."

"Lütfen." Bu tek kelimeyi söylerkenki nefessizliği çok tahrik edici.

Bu sefer hızımı artırdığımda yavaşlamak yok.

Adımı haykırdığında ve vücudu her yerde titreştiğinde değil

Ben.

Omurgam karıncalanmaya başladığında ve taşaklarım sıkılaştığında değil beni uçurumun kenarına getirdi.

Bu sefer dudaklarımda onun adı varken olmaz.

Tahliyemi bulurken son düşüncem bunun canımı .

Canını yakacak.

Gitmesine izin vermek canını yakacak.

Chapter FORTY-THREE

STEVIE

Faith mutfağa doğru ilerlerken, "Ben çıkıyorum," dedi.

"Faith?" Finn kanepede oturduğumuz yerden bize bakarak soruyor. "Saat dokuzu geçti. Uzun zaman önce gittiğini sanıyordum."

"Biliyorum ama ben birkaç günlüğüne yokken ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istedim. Garajdaki buzdolabında senin için hazır yemekler var ve-"

"Teşekkür ederim," diyor. "Kalmak zorunda değildin. Ailen muhtemelen seni özölüyordur."

Homurdanıyor. "Stanley bu gece beyzbol izlemeye o kadar daldı ki gittiğimi fark etmedi bile." Elini sallayarak onu başından savıyor ve gülümsüyor.

"Bundan şüpheliyim."

"Otuz beş yıldan sonra, Padres maçı olduğunda onu rahatsız etmemem için benim meşgul olmamı tercih ettiğini biliyorum."

"İyi yolculuklar," diyor Finn.

"Yapacağız." Anahtarlarının şingirdadığını duydum. "Ah, sormayı unuttum. Bunu içeri girerken düşürdünüz mü? Üzerinde etiketi olan yepyeni bir şey, posta kutusunun yanındaki kapının hemen dışında durduğu için sizin olduğunu düşündüm."

Finn de ben de dönüp elinde tuttuğu şeye bakıyoruz ve yemin ederim elindeki kırmızı Nike şapkayı görünce nefesim kesiliyor.

Tıpkı babamın eskiden giydiğı gibi.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken hem ayaklarımı hem de kelimelerimi bulmam bir saniyemi alıyor. "Nereye gittin? . . ."

Şapkayı ondan alıyorum, üzerindeki etikete rağmen başkasına ait olduğunu düşünmüyorum ve gerçekten umursamıyorum, çünkü bir anda, zaman içinde kaybolan kederle dolup taşıyorum.

Bu şapkaya bakarken gözlerim doluyor. Yardım edemem ama bunun ondan bir işaret olduğunu düşünüyorum. Bana iyi olduğumu ve hala burada benimle olduğunu söyleyen güçlerden bir şey.

"Teşekkür ederim, Faith," diye mırıldanıyor Finn, kolunu omzuma dolayıp beni kanepeye götürdükten sonra karşımdaki masaya oturuyor. Ama başımı kaldırıp onun gözlerine bakamıyorum bile çünkü birinin kayıp olduğu şu aptal şapkaya bakmakla o kadar meşgulüm ki.

"Bana ondan bahset," diye mırıldanıyor Finn, şapkayı tutarken elleri benimkilerin üzerine kapanıyor.

"O benim babamdı." Kelimeleri fısıldıyorum ve sonra bu terimin onun için benim için taşıdığı anlamın aynısını taşımadığını fark ediyorum. "O kadar uzun süre sahip olduğum tek insandı ki onsuz hayatın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Eminim o da senin için aynı şeyleri hissediyordu."

"Anneler Günü etkinliklerine gider ve kendimi dışlanmış hissetmeyeyim diye büyük bir gösteri yapardı. Tüylü boalardan ve parıltılı taçlardan bahsediyorum ve ben gülümsediğim sürece insanların onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi. Noel'i Avustralya'da kutlardık, Avustralya Açık'tan önce erkenden giderdik. Her yıl bana o güne kadar gördüğüm en çirkin Noel kazağıyla sürpriz yapar, sonra da otel odamızın havasını kısarak soğuk ve kış gibi hissettirir, akşam yemeği yer ve hediyelerimizi açardık. Kendi el yazısı olduğunu bildiğimi bildiği halde annemden gelmiş gibi kartları imzalardı. Doğum günleri tam bir olaydı. O ..." Zamanla unuttuğum pek çok saçma şey yaptığını hatırladıkça hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

"Kulağa harika geliyor."

"Bazen çok fazla çabaladığını ve çok fazla şey yaptığını düşünüyorum. Bu aramızdaki gerilimin bir parçasıydı. Tek yapmak istediğim bırakmakken o çok sıkı tuttu ... ama bunu dünyalara değişmezdim."

Finn ellerimden birini kaldırıyor ve avucunu öpüyor. "Sana hasta olduğunu söylemedi," diye mırıldanıyor tenime karşı ve bunun acısı bir kez daha yüzüme çarpıyor.

Başımı sallarken nefesim kesiliyor, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Ona çok kızgındım. Öfkeliydim. Anlıyor musun?" Ben soruyorum ve Finn başını sallıyor. "Bunun için günlerce kavga ettik ama sonra çılgına döndüm çünkü fazla zamanım kalmamışken öfkemi ona yöneltmekle nasıl vakit kaybedebilirdim ki? Zaten o sırada bir yılı aşkın süredir acı çekiyordu."

En çok yalnızlığı hatırlıyorum. Herkesin beni bağlamaya çalıştığı ve hiçbirinin bunda başarılı olamadığı bir denizde sürükleniyormuşum gibi hissediyordum. Sonra suçluluk duygusu geldi. Kendime ve dünyama o kadar kaptırmışım ki işaretleri kaçırmışım gibi sonsuz, zayıflatıcı bir suçluluk duygusu. Yeni vegan yaşam tarzı nedeniyle kaybettiğini söylediği kilolar. Uykusuzluktan sorumlu tuttuğu yaygın yorgunluk. Onun hakkında inandığım bahaneleri

Neden orada burada evde kaldığını.

Nasıl fark etmemişim?

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor Finn ve elimi sıkıyor.

Boğazımda yanan duygunun azalmasını sağlamak için omuz silkiyorum. "Gerekçesi, onun yüzünden yaşamayı bırakmamı istememesiydi." Burnumu çekiyorum. "Sonuna kadar, ben kendi hayatımı yaşayabileyim diye kendi hayatını bana akıtiyordu."

"İnanılmaz bir adama benziyor."

Son gerçek konuşmamızı hatırladığımda ilk kez gülümsüyorum. "Ona verdiğim son söz Amerika Açık'ı onun için kazanacağımdı. Bu onun en sevdiği turnuvaydı ve savaşmaya devam etmesi için onu motive edecek herhangi bir şey için ona söz vermek istiyordum. Hayatta kalması için."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

"Ben de ona sadece o tribünde olursa kazanacağıma söz verdim. Ve sonra öldü."

"Ve turnuva için antrenman bile yapmak istemediniz çünkü-"

"Çünkü anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmediği için ona kızgındım. Ve oraya onsuz gitmenin onun yokluğunu pekiştireceğini biliyordum." Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Tribünlere bir kez daha bakıp kırmızı şapkasını orada otururken görmek ve bana o sözleri söylediğini duymak için her şeyimi verirdim."

"Oyun devam ediyor Stevester," diye fısıldıyor Finn.

Gözyaşları başlıyor. Ben istemediğim halde başlıyorlar. Hepsini dökmenin çok iyi hissettirdiğini fark ettiğimde devam ediyorlar. Ve ben tamamen ağlayıp bitkin düşene kadar daha da sert düşüyorlar ve sonra Finn beni ağırlıksızmışım gibi kaldırıp yatağa taşıyor.

Chapter FORTY-FOUR

STEVIE

Gece esintisi tenimi serinletiyor.

Ona sokulduğumda Finn'in vücudu sıcacık. Burnum çenesinin kıvrımının altında ve göğsünün her inip kalkışında kirli sakalının çizilmesinde tuhaf bir rahatlık buluyorum.

Kolları beni sıkıca sarıyor, nefesi kulağıma kadar geliyor ve kapalı sürgülü kapıdan gelen okyanusun rahatlatıcı sesinin tadını çıkarıyorum.

Burada kendimi güvende hissediyorum.

Burada ilgilenildiğini
hissediyorum. Burada,
ben-

İrkilerek uyanıyorum, henüz rüyanın bitmesine hazır değilim ama uyandığımda bu sefer bunun bir rüya olmadığını fark ediyorum.

Bu sefer gerçekten Finn'in yatağında, *onun kollarında* yatıyorum, şimdi hatırlıyorum da ben ağlayarak uyurken beni kucaklamıştı.

Yıkıldım, dağıldım ve o beni tuttu, böylece işim bittiğinde düşen parçaları tekrar bir araya getirebildim.

Nefes alırken titriyorum çünkü hareket edeceğimden, onun korkuyorum. Ve uyandığında beni yatağına getirdiğini fark edip çıldıracak diye.

Göğsüne bir öpücük konduruyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kalbinin dudaklarımın altında attığı hissi, nefes alışının sesini, teninin kokusunu ... onunla ilgili her şeyi ezberlemeye çalışıyorum.

Gözyaşları yine dökülüyor, bu sefer sessizce, ama öncekinden çok farklı nedenlerle. Çünkü bu kez birine bu kadar yaklaşmama, birine aşık olmama hiç izin vermemiştim ve artık verdim, bitti.

Sırf sesini duyabilmek ve o uykulu gmbrty de hafızama kazıyabilmek için onu uyandırmayı düşünüyorum. Ama onu uyandırmış olacağımı biliyorum çünkü her parçam ondan benimle gelmesini istiyor.

Benimle New York'a gelmek için.

Ama benim için yeterince uzun süre bir kenara bıraktığı bir hayatı var. Onu yaşamasına izin vermenin zamanı geldi.

Ayrıca, isteyeceği son şey, hayatı sürekli kameralar tarafından takip edilen, her hareketi ve işi bir şekilde bir yerlere rapor edilen biriyle birlikte olmaktır.

Bu yüzden kendim için üzülüyorum ve onu olabildiğince uzun süre içime çekerken gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Chapter FORTY-FIVE

STEVIE

Eve girerken, bunu son kez söyleyeceğimin farkında olarak, "HONEY, BEN EVDEYİM," diyorum.

Daha da kötüsü, hiç tepki yok. Finn'in her zamanki şakaları yok. Yokluğunda birden duygusallaşıyorum.

Gördün mü? *Senin için duygusal olan şey onun için önemli bile değil.*

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, tezgahın üzerinde üzerinde "Aç beni Stevie" yazan bir kart bulunan kutuyu görüyorum.

"Bu da ne.." Kartı yırtıp açarken mırıldanıyorum ve içindekileri okuduğumda bir kahkaha atıyorum.

Eğlenceli Kartlar

Bu elbiseyi giy ve bir saat içinde yukarıda buluşalım.

Kutuyu açtığımda muhteşem, ışıltılı kırmızı bir elbise ve çok seksi bir çift bantlı topuklu ayakkabı bulduğumda gülümsemekten yanaklarım acıdı.

Finn Sanderson, son gecemiz için ne yapıyorsun bilmiyorum ama ben buradayım.

Finn'le buluşmak üzere odamdan çıkmadan önce bir kez daha aynaya bakıyorum.

Bana bakan kadın, iki ay önce bu eve taşınan kadından çok farklı. Kırılmış ve dövülmüştü. Bana bakan kadın kendinden emin, bağımsız ve güçlü.

Ayrıca, yarın olacaklar için üzölmek yerine Finn'in bu gece onun için hazırladığı şeylerin tadını çıkarmaya çalışmak için cesur bir yüz ifadesi takınıyor.

Derin bir nefes alarak yatak odamın kapısını açıyorum ve çatıda bir verandanın bulunduğu üst kata çıkıyorum.

Akşam yemeği ve mum ışığında iki kişilik romantik bir masa bekliyorum. Finn'in yaptığı aklıma gelen tek şey bu.

Ama son basamağı çıkıp etrafıma baktığımda ağzımdan küçük bir yelpaze kaçıyor.

Çatı katındaki veranda bir lise balosu gibi süslenmiş. Bir fotoğraf kabini, köşede bir DJ, ışıltılı süslemeler ve yanımdaki masaya serilmiş balo kral ve kraliçesi için kuşaklar var.

Ve tüm bunların ortasında, üzerinde smokini ve elbisemle uyumlu yelegeyle Finn Sanderson duruyor.

"Finn." Tek kelimeyle inanılmaz olan tüm özel dokunuşları incelerken aklıma gelen tek şey bu.

"Baloya hiç gidemediğini söylemiştin, ben de sana kayda değer bir ilk daha yaşatmak istedim." Bana doğru bir adım attı, sırtışı büyüleyiciydi ve bana bir kutu uzattı.

"Bu da ne?"

"Hiçbir balo korsaj olmadan tamamlanmış sayılmaz, değil mi?"

Kabı açıyorum ve korsajı bileğime geçiriyorum. Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda, gözlerimden yaşlar akıyor. "Teşekkür ederim." Ne diyeceğimi bilemez halde başımı sallıyorum. "Daha önce hiç kimse benim için bu kadar düşünceli bir şey yapmamıştı."

"Uh-uh." Çenemi yukarı kaldırıyor, böylece gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum. ". Bu bizim balo gecemiz ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır." DJ müziğı başlatırken kıkırdıyorum. Tabii ki bu benim balo yılının en popüler şarkılarından biriydi.

"Parti zamanı geldi demek!" Finn

bağırıyor. Ve biz de yapıyoruz.

Ergenler gibi dans ettik, çivili punç içtik ve fotoğraf kabininde çok fazla fotoğraf çektik. Gelecek haftalarda el üstünde tutacağımı bildiğim fotoğraflar.

Gel. Balo kralı ve kraliçesi için sahte bir taç giyme törenimiz bile var.

"Senin balon nasıldı?" Suya karşı kurduğu ateş çukurunun yanında kek yerken soruyorum.

"Çok fazla içtiğime eminim. Yavaş olanlar dışında hiç dans etmediğimi biliyorum, çünkü hangi on sekiz yaşındaki erkek sevgilisine sürtünmek istemez ki ve eve sokağa çıkma yasağını çoktan geçtiğimizi biliyorum çünkü babası çok kızmıştı."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Gülüyorum.

Omuz silkiyor ve gülüyor. "Çünkü beni çok iyi tanıyorsun." Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Adı neydi?" Ben sordum. "Kimdi?"

"Balo eşin." "Jennifer Stevenson."

"Vay canına. Hiç tereddüt yok. Etkilendim." Gülüyorum.

"Herkes baloya kiminle gittiğini hatırlar." Arkasına yaslanır ve birasından bir yudum alır.

Okyanus esintisinin saçlarında dalgalanışını izliyorum ve gözlerinde dans eden ateşin alevlerini alıyorum. Bir süre bu anı seyrederek oturuyoruz, anın tadını çıkarıyor, içine çekmesine izin veriyor ve önümüzdeki günleri atlatmamıza yardımcı olması için hafızamıza kaydetmeye çalışıyoruz.

"Neden?" Sonunda sordum. "Neden ne?"

"Bu." Ellerimi, bunu benim için yapmak için katlandığı özenli düzene ve zahmete doğru uzatıyorum.

"Çünkü ben istedim. Çünkü bunu hak ediyorsun. Çünkü kimse balo tarihini unutmaz."

Ve onu unutmamı istemiyor.

Söylenmemiş sözler karşısında duygularım boğazımda düğümleniyor. Elimi tutup beni özel dans pistimize götürürken de aynı duygular gözlerinde yüzüyor.

Ve gece sabaha doğru ilerlerken Maroon 5'in "Daylight" şarkısı eşliğinde yavaşça dans ediyoruz. Şarkı çalarken hepimiz birbirimize sarılmış, geceden son bir anı çıkarmaya çalışıyoruz.

Ellerimiz bağlı ve kalplerimiz yorgun bir şekilde aşağıya inerken Finn elbisemin fermuarını yavaşça açıyor ve bir sıra öpücüğü elbisemin altından geçiriyor.

Omurga.

Bu aceleye getirilmiş bir şey yok. Her zamanki gibi çılgınca bir şey yok.
Yumuşak öpücükler ve şefkatli dokunuşlar. Göz teması ve sessiz sözcükler.

Hareketlerimizde keder ve minnettarlık var.

Saygı ve hatırlama ihtiyacı var. Bir sonluluk var.

Bu sevişmektir, sadece seks yapmak değil.

Ve Finn içime girdiğinde, bir araya geldiğimizde, vedalaşma sürecine başlıyoruz.

Chapter FORTY-SIX

STEVIE

GÜNEŞ, Finn'in yatak odasındaki tül perdelerin arasından ufkun grisini aydınlatmaya başlıyor.

Çarşaflara dolanmış bir şekilde yatıyor, vücudu çıplak ve yumuşak horultuları odayı dolduruyor.

Onu uyandırıp uyandırmamayı düşündüm. Kendimizi bir kez daha vedalaşmanın finaline sokup sokmayacağımı.

Ama bunu dün gece zaten yaptık. Fısıltılı dokunuşlar ve sessiz mırıldanmalarla. O bir saat önce uykuya dalana ve ben toparlanmak için kalkana kadar yastıkların üzerinde birbirimize bakarak uzandık.

Eğilip yanağına fısıltıyla bir öpücük konduruyorum. Kapıya doğru ilerlerken, "Hoşça kal Finn Sanderson," diye mırıldanıyorum.

Ama bir kez daha geriye bakıyorum. Bunu yapmamak çok zor. Ve bu kez elimi kalbimin üzerinde tutuyorum, üç kez vuruyorum ve kalbimi tutan adama gülümsüyorum.

Çünkü bu evden ayrılırken belirtmem gereken bir ilk daha var: Finn Sanderson'a aşığım.

Chapter FORTY-SEVEN

FINN

BİR BAŞLANGIÇLA UYANIYORUM.

Güneş pencerelerden içeri giriyor ama ev tamamen sessiz. Yanımdaki yatak dokunulamayacak kadar soğuk.

Ona seslenmiyorum bile çünkü parfümünün kokusunun hala havada asılı olduğunu zaten biliyorum.

Gitmiş.

Lanet olsun

gitti.

Kadınlar her zaman terk eder. Bunu unutma.

"Siktir git baba," diye mırıldanıyorum, ellerim yorganı yumrukluyor ve kalbim göğsümde ağrıyor.

Acının gelmesini bekliyorum. Öfke. Bir şeyleri yumruklama ihtiyacı duyacağımı tahmin ediyorum... ama içimde bir çalkantı ve kalbimde ani bir boşluktan başka bir şey yok.

Gitti. Ama gitti çünkü o bir tenis şampiyonu ve işe gidiyor. Uğruna çok çalıştığı şeyi yapmak için. *Ve bu tamamen normal.* Böyle olacağını biliyorduk. Bunun için hazırlanıyorduk. Onun istediği ve ihtiyacı olan şey bu.

Sebepsiz yere ayrılmadı. Aradaki fark bu mu?

Babam annemin bizi neden terk ettiğini öğrenebildi mi? Neden evliliğine ve oğluna sırtını dönebildiğini?

Gözlerimi kapatıyorum ve babam gibi acımasız olsaydım belki daha kolay olurdu diye düşünerek kendimi tekrar uykuya bırakıyorum.

Ama ben değilim.

Bu tamamen farklı bir şey ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Seni seviyorum, Stevie.
Gerçekten istiyorum.

Chapter

FORTY-EIGHT

FINN

"O NASIL?" FAITH aile odasında ilerlerken çenesini televizyona doğru kaldırarak soruyor.

"Az önce düz setlerde kazandı." Ona doğru bakıyorum ama sonra televizyona geri dönüyorum. Stevie'nin maç sonrası bankta oturduğu, yüzündeki teri sildiği ve raketlerini kaldırdığı yere.

"Yani bu iyi, değil mi?"

"Evet." Dalgın dalgın gülümsüyorum. "Bu çok iyi."

Göğsümdeki ağrının geçeceğini sanmıştım. Ama geçmedi. Son birkaç gündür kendimi işime verdim ama bu bile unutmamı sağlayacak kadar dikkatimi dağıtmadı.

Çünkü onun gibi bir kadını nasıl unutabilirsin ki?

Stevie ayağa kalkar ve kamera onu takip ederek Kellen'in başka bir adamla birlikte durduğu yere doğru ilerler.

"Manhattan'da bir evin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Faith'e sordum.

"Yaşadığınız diğer yer mi?"

"Evet. Ne olmuş oraya?"

"Şu anda oynadığı yerden sadece birkaç metro yolculuğu uzakta değil mi?"

Stevie gülümseyip Kellen'in sırtını sıvazlarken, "Hı hı," diye mırıldanıyorum.

Evimden ne kadar uzakta olduğunu biliyorum. Bilet durumunu ve oraya nasıl gidileceğini bile araştırdım.

Ama burada oturmuş, onu kendi halinde ve işini yaparken izlerken, varlığımın sadece dikkat dağıtıcı olacağına karar verdim.

Ve eğer bu unvanı kazanacaksa, bu ihtiyacı olan son şey.

Yaptığı şey bu. Kendine ait bir hayatı var ve benimkiyle hiçbir ilgisi yok.
Stevie kameranın olduğu yere doğru bakıyor ve yemin ederim, sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Bu imkansız bir gerginlik olurdu. Ben normalde New York'tayken o Florida'da. İşe yaramasını sağlamaya çalışmamız için. Bu-
İyi bir koşuydu.

Bunu burada
bırakacağım.

Ama bu, gecenin ilerleyen saatlerinde mutfağında durup kapıya bakarak onun içeri girmesini ve günümün nasıl geçtiğini sormasını beklememi kolaylaştırmıyor.

Chapter FORTY-NINE

STEVIE

BUGÜNÜ İZLEDİ Mİ? Çeyrek finale yükseldiğimi gördü mü?

Maç başlamadan önce kalbimi üç kez okşadığımı gördü mü?

Yukarı bakıp onu tribünde otururken görmek için ne kadar can attığımı biliyor mu?

Ya da daha sonra soyunma odasında telefonuyla volta , çok yüksek sesle konuşurken, tüm havayı emerken ve alana hükmederken beklemek?

Telefonuma bakıyorum, Carson'dan, Vivi'den ve Jordan'dan gelen mesajlara göz gezdiriyorum ve en çok mesaj almak istediğim kişinin orada olmamasından nefret ediyorum.

Bildiğim kadarıyla, şu anda bir yerlerde uçakta olabilir. Ya da herhangi bir yerde. Sadece burada değil.

Derin bir nefes alarak kendimi maç sonrası röportajlarıma

hazırlıyorum. Ama telefonuma bir kez daha bakmadan önce değil.

Hiçbir şey.

Onu ne kadar özlediğimi biliyor mu?

Chapter FIFTY

FINN

"Bu yeterince uzun sürmedi mi?"

Chase Kincade'in telefonumdan gelen sesini duyduğumda gülümsüyorum. "Bu yeterince uzun sürmedi mi? Benden nefret mi ediyorsun?" Bunu çoktan aştığımızı bildiğim için şakacı bir şekilde soruyorum.

"Senden nefret etmiyorum ve bunu sen de biliyorsun." "Ama ettin."

"Çok haklısın, yaptım ve bana yaptıklarından sonra geçerli nedenlerim vardı-"

"Doğru."

"Ama o bitti. Ben devam ettim."

"Gunner nasıl bu arada?" Her şeye rağmen iyi bir adama benzeyen ve onu gülünç derecede mutlu eden yeni kocasını .

"Harika." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "dağıtıyor sun, Sanderson."

"Evet. Unutmuşum. Ne yeterince uzun sürdü?"

"Bütün bu ileri geri müşteri çalma saçmalığı."

"Dante için üzülüyorsun," diyorum, onu firmamın yanına çekebildiğim için gurur duyarak.

"Pek çok insan için üzülüyorum."

"Ben de öyle," diye karşı çıkıyorum. "Sanırım müşteri çalma konusunda oldukça eşit durumdayız." Bir yandan benim olanı elimde tutmaya çalışırken bir yandan da onun şirketinin müşterilerimi çalmak için yaptığı topyekûn saldırıyı savuşturmaya çalışmak yorucu birkaç yıl oldu.

Bunu hak etmiş olabilirim. Bu kadarını kabul edebilirim. "O zaman ateşkes ilan edelim derim."

Kıkırdıyorum ve onun göremeyeceği bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Tamam."
"Tamam mı?" Ses tonunda şaşkınlık çınlıyor. "İyi hissediyor musun? Hiçbir şeyi öylece *iyi* hissetmezsin, özellikle de potansiyel gelirden vazgeçmek söz konusu olduğunda."

"Tamam dedim. Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Chase bir süre sessiz kaldıktan sonra kayıtsız bir ses çıkarıyor. "Kim o?"

"Kim kimdir?" Aptal rolü yapıyorum.

"Değişimi asla sevmeyen bir adam olduğunuzda hayatınızda bir şeyler farklıdır, bu yüzden farklı olması gereken tek şey birini bulmuş olmanızdır."

"Bu senin için bile fazla Chase." "*Ve seni tanıdığımı* unutuyorsun, Finn Sanderson."

Sessizliğim yeterli bir cevap ama Chase de burnumu sürtmek yerine sessiz kalıyor.

Bir cevap bulmakta zorlanıyorum. söylemek, söylememek.

"Onu buldum ve gitmesine izin verdim," diyorum sonunda ve bunu birine söylemek çok iyi hissettiriyor.

"Neden böyle aptalca bir şey yapasın ki?"

Kendimi küçümseyerek kıkırdıyorum. "Çünkü ... biliyorsam ne olayım Chase." "Öylece çekip gitmesine izin mi verdin?"

"Beni tanırsın... babamı tanırsın- yılların korkusunu geri alamayacağımı _."

"Eğer ondan bu konuşmanın ima ettiği kadar hoşlanıyorsan, o zaman kendi bokunu çöz ve çabucak çöz." "Beni çok korkutuyor."

Kahkahası kulaklarımı dolduruyor. "Çok haklısın, öyle. Aşk insana bunu yapar. İnsanın ödünü koparır. O sahip olmaktan korktuğun kadar olmamaktan da korkmana neden olur. Düşünebildiğin tek şey o olana kadar kalbine ve aklına sahip olur."

Sözleri, hissettiklerimi pekiştiren dokunaklı bir çivi gibi. "Bunu düşüneceğim."

"Git kızı getir, Finn. Gunner'dan öğrendiğim bir şey varsa o da hayatın hiçbir garantisi olmadığıdır. Her zaman ikinci bir şansımız olmaz, Finn. Ama bence sen seninkini alıyorsun. Babanın sana söylediği saçmalıkları görmezden gel. Kalbinin sesini dinle. Biliyorsun ki biz Kincade kızları da aşka inanmazdık, ama yine de buradayız, mutlu mesut . Ve şimdi senin

Dön. Coğrafya önemli değil Finn. Birini sevdiğinde, onun yararına olacak fedakârlıklar yapmaya hazır olursun. Ve görünüşe göre senin de yapman gereken bu."

Yapmam gereken şey bu mu? *Bahanelerimden, bekârlık yöntemlerimden vazgeçmek mi?* Ama gerçekten neyden vazgeçiyorum ki? *Birini sevdiğinizde, onun yararına olacak fedakârlıklar yapmaya hazır olursunuz.*

"Oh, ve birkaç ay önceki röportaj için tebrikler. Stevie Lancaster'la olan. Harika bir menajerlik 101 dersiydi."

"Az önce bana iltifat mı ettin?" Eski sevgilimle şu anki aşk hayatım hakkında konuşmaktan daha tarafsız bir bölgede olduğum için rahatlamış bir şekilde alay ediyorum.

"Birine anlatırsan beşinci kez savunma yaparım." "Komik."

"Open bir hafta içinde bitecek. Eğer onu geri kazanmak istiyorsan kışını kaldırmalısın."

"Nasıl yaptın-"

"Greshenko maçındaki o fotoğrafta tüm dünya bunu gördü. Binlerce kelimeyi anlatan fotoğrafın bu kez doğru olduğunu duyduğuma sevindim."

Chapter FIFTY-ONE

STEVIE

Finn: Yarı finale çıktığınız için tebrikler. Harika bir maçı. Mesaja bakıyorum, nabzım hızla atıyor ve gülümsemem genişliyor.

Ben: Teşekkür ederim. Sen nasılsın?

Finn: Güzel. Meşgulüm. Sadece çalışıyorum. Orada harika görünüyorsun.

Aklımdan milyonlarca cevap geçiyor. *Seni özliyorum. Seni seviyorum. Seni görmek istiyorum.* Ama hiçbirini yazmıyorum çünkü ne kadar umutlanmak istesem de yapamıyorum. Bu, onunla konuşmadığım bir haftanın ardından gelen basit bir mesaj, bir aşk ilanı değil.

Ben: Teşekkür . Şimdi basın sirkine gidiyorum. Mesaj için teşekkürler.

Sözlerine bakarken iç çekişim duyulabiliyor, onu çok özliyorum.

Chapter FIFTY-TWO

FINN

"TAMAM. BU PARAGRAFI TEKRAR OKU. Bu ciro anlaşmasının parametrelerini anlamana ihtiyacım var," diyorum WNBA yıldızı Moni'ye, ofisimdeki televizyonu açarken. "Sen bunu yaparken ben bekleyeceğim."

Stevie'nin yarı final maçı yayını her an başlayabilir ve ben bunu kaçırmak istemiyorum.

Stevie ekrana geldiğinde yerime oturdum ve masamdaki gevşek yapraklı kağıtları düzeltmeye başladım. Isınıyor, file üzerinden birkaç topa vuruyor. Kamera ondan uzaklaşmadan hemen önce kameraya bakıyor, elini kalbinin üzerine koyuyor ve üç kez vuruyor.

Uzaktan kumandamı alıp yayını geri sarıyorum, tekrar görmek istiyorum.

Bu benim için miydi?

Eğer öyleyse, bana duymak istediğim şeyi söylediğinden emin olmalıyım. Bak. Benim onun için hissettiklerimi onun da benim için hissettiğini.

Ona kalplerin önemli olduğunu gösterdin. Birinin seni sevdiğini bilmenin önemli olduğunu.

Ve orada. Gün gibi ortada. Üç musluk.

Beni sevdiğini ve onun için önemli olduğumu bilmemi istiyor. Ayağa kalkıyorum. Oturuyorum. Adrenalin damarlarımda hızla dolaşırken tekrar görmek için geri sarıyorum.

Beni çok seviyor.

Ama aynı şeyi ona nasıl gösterebilirim? Kalbinin de önemli olduğunu bilmesini nasıl sağlayabilirim?

Chapter

FIFTY-THREE

STEVIE

Masaj masasına yığıldığımda, vücudum bitkin ve moralim bok gibi oluyor.

"Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Kötü bir maç çıkardın. Yine de kazandın, o yüzden kasetleri izleyelim, neleri düzeltebileceğimize bakalım ve finallere hazır olalım."

Gözlerimi kapatıyorum ve Kellen'ı görmezden geliyorum. İyi niyetli olduğunu biliyorum -bugünlerde herkes öyle görünüyor- ama aynı zamanda kötü oynadığımda hiçbir zaman koçum olmadı. Benim şımartılmaya ihtiyacım olmadığının farkında değil -Tanrım, şımartılmaya ihtiyacım yok mu- ama daha ziyade evet, bok gibi oynadığının söylenmesine ihtiyacım var.

"buradan, Kell," diye mırıldanıyorum, huysuzlaşmak için zamana ve boşluğa ihtiyacım var.

Formum berbattı. Top oraya vurulduğunda sağa gitmekte geç kaldım. Servisim . Evet, kazandım ama bu şekilde oynayarak Martina Hauer'i finalde yenmemin imkanı yok.

Şu anda özlediğim babamın sesi. Onun güçlü ama geçerli eleştirilerini. İstenmeyen eleştirileri. Daha fazlasını elde etmek için çok çalışmamı sağlayan yetersiz övgüleri.

Yüzüstü uzanıyorum ve buz banyosuna girmeden önce masöz Angel'ın kaslarımdaki gerginliği ve acıyı hafifletmesini bekliyorum.

Ancak o zaman yüzüm masaj masasındaki tuhaf deliğin içindeyken gözlerimi kapatıp kazanmanın verdiği coşkudan ... ve aynı performansı gösterememenin verdiği baskıdan kurtuluyorum.

İşte o zaman kabarıyor ve altımdaki zemine düşüyor.

O burada olmalıydı. Babam. Karşımdaki sandalyede oturup bana bir sonraki maçtan önce ne üzerinde çalışmam gerektiğini söylemeli. Onu duymalıyım.

Sosyal medyada gezinirken ve maçla ilgili saçma yorumları okurken bariton kahkahası. Benden önce kasetleri incelemek için odadan çıkmadan önce başımmın arkasına kondurduğu öpücüğü ve "Seninle gurur duyuyorum" eklindeki yumuşak sözlerini hissetmeliyim.

Baba, yanımda olmana ihtiyacım var. Bu çok zor. Sen burada, o koltuklarda otururken, varlığınla kazanmamı isterken her şey çok farklı. Seni çok zlyorum.

Onu zlyorum. Ama onun için kazanmaya da ihtiyacım var. Bunca yıllık fedakarlıktan, zamandan, yönlendirmeden, vgden, koluktan sonra ... beni sevdiği için. Bu galibiyet onun için olmalı. Eğer kıımı kaldırıp Amerika Açık'ı babam için kazanmazsam pişman olacağım.

Yine de bu, başka nelerden pişmanlık duyduğumu da görmemi sağlıyor.

Finn'e onu sevdiğimi söylemeliydim. Bunun bir şekilde işe yarayabileceğini.

Ben de Finn'i özledim.

Angel neşeli selamlaması ve cennetten çıkma elleriyle odaya girdiğinde gözyaşlarımı koklayarak uzaklaştırıyorum.

Açılıştan sonra.

nce buraya ne için geldiysem onu yapmalıyım.

Babamın en sevdiği turnuvayı kazanmak. Dünyada sevdiğim ilk adam için. *Onu onurlandırmak için.*

Chapter FIFTY-FOUR

STEVIE

SOYUNMA ODASI SESSİZ.

Kafamın içinde susmak bilmeyen gürültü dışında sessizlik. Yapmam gereken küçük değişiklikler. Martina'nın maçlara yaklaşımındaki oyun planı. Ama bu gürültüyü memnuniyetle karşılıyorum çünkü son birkaç gündür mücadele ettiğim sessizlikten çok daha iyi.

"Görmen gerektiğini düşündüğüm bir mesaj var," diyor Kellen, Hayley'nin telefonumu ona uzatmasını izlerken düşüncelerimi bölerek.

Beni maça hazırlık modumdan çıkarmaması gerektiğini bildiği için ona çıkışmak üzereydim ki yüzündeki ifade beni durdurdu.

Telefonumu ondan alırken "Bunu görmen gerek" diyor.

Finn'den geldiğini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kelimeleri okuduğumda daha da fazla.

Finn: Bunun bugün sana yardımcı olabileceğini düşündüm.

Ve videoyu oynat tuşuna bastığımda, gözyaşlarım akmaya başlıyor. Gülümseyen dudaklarıma çarpana kadar birbiri ardına. Babamın "Oyun başlasın Stevester" dediği bir video montajı. On iki yaşlarımdan itibaren bir lise spor kanalında babamla oynadığım son maça kadar televizyon kameralarının babamı yakaladığı her an gibi görünüyor.

Başında o çok sevdiği kırmızı şapkası var ve ben onun sesini orada o kendine has gür sesiyle tekrar tekrar duyuyorum.

Bittiğinde, tekrar izliyorum. Bu sefer gözyaşlarım daha çabuk kuruyor ve gülümsemem biraz daha genişliyor.

Onu bana o getirdi. Finn, ona kazanacağıma söz verdiğim turnuvanın final maçında babamı bana verdi.

Yazmaya çalışırken ellerim titriyor.

Ben: Teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel.

Sanki onun eliymiş gibi telefonu sıkıca tutarak gönder tuşuna bastım.

Finn: Tıpkı senin benim için ifade ettiğin gibi.

Mesajına bakıyorum, umudum hiç düşünmediğim bir şekilde kabarıyor. Öyle bir şekilde ki nefesim kesiliyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Anlamı?

"Yani seni deli gibi özlüyorum ve sanırım bana seni nasıl özletmeyeceğimizi bulmamız gerekiyor."

Telefonuma bakıyorum, başımı kaldırıp o olduğunu bildiğim halde onun burada, kanlı canlı olmasını ummaktan çok korkuyorum.

Ayak sesleri geliyor - Kellen ve Hayley'ninkiler odadan çıkarken ve Finn'inkiler önümde belirirken.

"Önemli ilklerin not edilmesi gerekir, bu yüzden bunu not edelim." Finn'in parmakları çenemi buluyor ve yukarı kaldırıyor, böylece onun o muhteşem gözlerine bakmak zorunda kalıyorum. Ve onlarda gördüğüm şey tam olarak bana geri yansıyan hislerim. "Sana aşığım Stevie Lancaster. Aşka hiç inanmayan bir adam olmama rağmen sana deli gibi aşığım."

Sanki otomatik pilottaymışım gibi ayağa kalkıyorum. Bedenim ve kalbim, zihnim daha onun sözlerini algılayamadan tepki vermeye başlamıştı bile.

"O zaman sen de bana aşık olduğunu söyle. Son iki haftanın sensiz benim için olduğu kadar bensiz de berbat geçtiğini söyle. İnanılmaz yetenekli bir tenis şampiyonu gibi oynamış olsan bile. Bana bunu nasıl yürüteceğimizi bulacağımızı söyle çünkü lanet olsun kadın, sen *benim* Eğlence Kartlarımsın ve onları çevirmeye devam etmek ve her birini seninle deneyimlemek istiyorum. Sadece seninle."

Cevap verecek kelimeler bulmakta zorlanırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. İçimde ne hissettiğimi anlamasını nasıl sağlayacağımı bulmaya çalışırken. Ve gözlerimizin buluşmasıyla dudaklarımızın buluşması arasında dünyanın birkaç saniyeliğine durduğu ve düşünebildiğim tek şeyin tahmin etmek olduğu bir an var,

onun öpücüğünü hayal ediyorum. O kadar dokunaklı ve mükemmel bir an ki dudaklarımı dudaklarına değdirip onu içime çektiğimde bunun bir başlangıç olduğunu anlıyorum.

Bu benim geleceğim. O benim sonsuzluğum.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. Kollarını bana doluyor ve beni sıkıca sarıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tamamlanmış ve tamamlanmış hissetmeme neden oluyor.

"Şimdi bana Martina Hauer'in oyunu hakkında tam olarak ne bildiğini ve onu nasıl yenebileceğini anlat. Çünkü bu senin zaferin Lancaster. O tacı almaya hazır olduğunu bana kanıtla. Bana ne gerektiğini göster. Oraya çık ve kazan. Hadi gidelim."

Ve duymaya ihtiyacım olan şey buydu. O sert, otoriter, saçma sapan cesaretlendirme.

Zafer, işte geliyorum.

Chapter FIFTY-FIVE

FINN

Aşktan, duygulardan uzak durması öğretilmiş bir adam için, sevdiğiniz kadının - evet, sevdiğinizin- dünyanın gözü önünde sahada savaşmaya hazırlanmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu kelimelere dökmek imkansız.

Yanaklarında renk ve dudaklarında bir gülümseme var. Adımlarında bir çalım ve tavrında bir özgüven var ki bu özgüvenin oluşmasına yardım ettiğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Isınma hareketlerini tamamlıyor ve alnındaki teri silmek için bankın üzerine çıkıyor.

Göğsüm daha önce hiç yaşamadığım bir gururla patlayacakmış gibi hissediyor. Onun için, yaşadığı onca şeyden sonra bu anda olmak için mücadele etmek ve benim için, babamın bir ömür boyu beni inandırmaya çalıştığı söylemini nihayet sona erdirmek.

Bütün kadınlar gitmez.

Bazıları savaşır. Hatta belki de düşerler. Ancak elinizi yeterince uzun süre uzatırsanız, yeterince sabırlı olursanız ve kendinizi onlar kadar savunmasız hissederseniz, döngüyü değiştirebilirsiniz.

Stevie ve Martina kortun kendi taraflarına doğru yürürken baş hakem stadyumdakilere "Sessiz olun lütfen," diyor.

Uçuş sırasında bunu kafamda canlandırdım. Bunu nasıl yapacağımı. Böylece Stevie'ye babasını hatırlatırken aynı zamanda sadece bize ait olan bir şeyi başlatmış olacağız. Bu, saha kenarında oturup ona tezahürat yaptığım son sefer olmayacak.

Kırmızı Nike şapkamı kafama geçiriyorum.

Bu önemli ilki de not etmekte fayda var.

"Oyun başlasın, Rapunzel."

Epilogue

STEVIE

FINN, kiralık evimizin pencerelerinden sızan parlak güneş ışığına bakarak yanımda homurdanıyor. "Mevsim kış. Avustralya bunu bilmiyor mu?" diyor sırt üstü yatıp yüksek sesle iç çekerken. İkimiz de saat farkına alışmakta zorlanıyoruz ama bu yüzden bu kadar erken geldik. Avustralya Açık başlamadan önce alışmak ve böylece oynarken beni etkilememesi için.

Böylece birlikte biraz daha fazla zaman geçirebiliriz.

"Ama burada yaz mevsimi. Güneş ve sıcaklık New York'un soğuşuna göre hoş bir değişiklik." Yer değiştiriyorum, kolumu başımı dayadığım yastığın altından geçiriyorum, böylece onu inceleyebiliyorum. Koyu renk saçlarını. Profilini. Çıplak göğsünün inip kalkışını. Yanağındaki yastık kırışıklıkları.

Onu seviyorum.

Sade ve basit. Onu mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde seviyorum. Ama zor bir dönemden geçtiğimizi hissediyorum. Avustralya Açık için antrenman yapması ve işinin onu her yere götürmesi arasında, asla aynı sayfada olmadığımızı hissediyorum.

Bu yüzden burada benimle olduğu için çok minnettarım. Ve umuyorum ki Melbourne'da birlikte geçireceğimiz bu ekstra zaman buna yardımcı olacaktır.

"Bana bakıyorsun," diye mırıldanıyor ama yüzünü tavana çevirmeye devam ediyor.

"Öyleyim."

"Humph."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bir şey yok. Sadece bir ses." İç geçiriyor ve yan dönüyor, yüz yüze geliyoruz. Kelebekler uçuşmaya başlıyor midemde.

neredeysse on sekiz aydır onunla birlikte.

Evet, saydım.

Her gün onunla geçirdiğim bir başka gün. Her ay minnettar olduğum bir şey.

Gözlerimiz buluşuyor ve onda bir şey var. Çözemediğim bir şey.

"Şimdi bana bakıyorsun," diye fısıldıyorum ve elimi kalbinin üzerine koyup üç kez vurmak için uzanıyorum. Gülümsemesi de iç çekişi kadar yumuşak. "İyi misin?"

"Mm-hmm."

"*Mm-hmm?* Bundan daha iyisini yapabilir miyiz?" Ben soruyorum. Bir süredir ortalarda yok. Finn olduğu ve her zaman yüzlerce şey yaptığı için değil, mesafeli olduğu için ve onu nasıl geri çekeceğimi bilemediğim için.

Bir gülümseme parıltısı. Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanan eli. Eski Finn'in bir anlık görüntüsü.

"Sözleşme görüşmeleri yapmakla meşguldüm," diyor. "Tüm açılırları ve uyarıları çözmek zor oldu. Müşterimin bunu kabul edeceğinden emin değilim."

İrkildim. Büyük bir sorunu olduğunu bilmiyordum. Sonra rahat bir nefes aldım çünkü bu, hissettiğim mesafenin aramızdaki bir sorundan değil, sadece iş yüzünden stresli olmasından kaynaklandığı anlamına geliyordu.

Yumuşak bir rahatlama nefesi veriyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyor, parmakları kolumun üzerinde aşağı yukarı geziniyor. "Bu ömür boyu sürecek bir sözleşme-"

"Vay be!" Şimdi kesinlikle kim olduğunu sormak istiyorum, ancak müşterileri ve müzakereleri söz konusu olduğunda ayrıntı soramayacağım konusunda uzun zaman önce anlaşıştık.

"Biliyorum. Bu yüzden tüm terimlerin doğru olduğundan emin olmam büyük bir mesele."

"Sanırım bu bir ciro anlaşması?" Nike ya da benzerleriyle ömür boyu anlaşma yapanların sayısı çok az ama Finn'in buna layık müşterileri var.

"Daha çok bir tür ortaklık gibi."

"Tamam." Kelimeyi çekip çıkarıyorum. "Bu daha da nadir."

"Biliyorum, bu yüzden neden stres yaptığımı anlayabilirsin."

"Ben de öyle olurdum. Çoğu zaman düşüncelere dalıp gitmene şaşmamalı."

Bana yine kalbimi eriten o yarım gülümsemesini veriyor. "Özür dilerim." Elimi dudaklarına götürüyor ve avucuma bir öpücük konduruyor. "Dalgın olmak ya da seni görmezden gelmek istememiştim." O yarım gülümseme odayı olabilecek en iyi şekilde aydınlatıyor. "Beni affediyor musun?"

"Elbette. Her zaman." *Sonsuza kadar.* "Seni rahatsız eden ne?" "Şartlar."

"Peki ya onlar?"

"Onları doğru anlamak istiyorum. Biri mutsuz olduğunda iki taraf nasıl anlaşır, çünkü bu kaçınılmazdır."

"Doğal olarak."

"Ya da o-"

"Kız mı?" Normalde bu kadar ağzından kaçırmasına şaşırarak soruyorum. Burnunu çok sevimli bir şekilde kaşıdı. "Evet, o."

"Başka ne var?"

"Bilemiyorum. Yani, ya bir şey üzerinde bu kadar çok çalışırsam ve o teklifi reddederse? Ya ömür boyu sürececek bir sözleşme imzalamak istemezse? Ya ona bakmakta yetersiz kalacağımı düşünürse? Ya-"

"Ya gökyüzü düşer ve dünya dönmeyi bırakırsa?" Uzanıp elini sıkarken ona takılıyorum. Bu Finn'e hiç benzemiyor. O her zaman çok güvenli ve kendinden emindir. "Eminim sana, tavsiyelerine ve masaya getirdiğin her şeye güveniyordur, çünkü zaten seninle bir şekilde birlikte olmayı kabul etmedi mi?"

Gülümsemesi yumuşar. "Doğru."

Öne eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Kımıldama, senin için bir şeyim var." Yataktan kalkıyorum ve bu sıcakta kesinlikle kullanılmayan portmantoya sakladığım iki kutuyu almak için diğer odaya gidiyorum. Belki bu havayı yumuşatır ve onu gülümsetir.

Tekrar içeri girdiğimde onu görünce çarpıldım. Finn yatak başlığına yaslanmış oturuyor, arkasına yastıklar konmuş, bronz teni beyaz çarşaflara çok çarpıcı geliyor.

"Bu da ne?"

"Senin için küçük bir Noel hediyesi." "Benim için mi? Ama Noel'e daha iki gün var."

Yatağın üzerinde bağdaş kurarak onun önüne oturuyorum ve gözleri tişörtümün eteklerinin altındaki çıplaklığı gösterecek şekilde yukarıya kaydıgı yere kayınca küçük bir arzu yumağı hissediyorum.

"Biliyorum ama bence bir geleneği kendi yöntemlerimizle sürdürmenin zamanı geldi."

Kaşlarını çatıyor. "Şimdi kesinlikle merak ediyorum." Kutuyu benden alıyor ve üstündeki kartı açıyor. Masasındaki çerçevede duran kartın aynısını yapmaya çalıştığım karta bakıp kıkırdadığında gözleri parlıyor. "Şimdi de Eğlence Kartları oynuyoruz, öyle mi?"

"Belki de."

Zarftan çıkarmadan önce kartın kenarlarıyla oynuyor. Kahkahası odada yankılanıyor ve içimi sevgiyle dolduruyor. "Beni halka açık bir yere götür ve bunu giy," diye okuyor. "Bu pek de cesaret sayılmaz."

işaret ediyorum. Kurdeleyi yavaşça çekip çıkarırken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Asla bilemezsin. Dantelli bir iç çamaşırı olabilir ya da-"

"Ha. Yapmazsın, çünkü seninle fotoğraf çekileceğimi biliyorsun."

Haklı. Ama beni gülümseten, içinde ne olduğunu görünce attığı kahkaha. Üzerinde Rapunzel'in prensi olarak da bilinen Flynn Rider'ın olduğu çok renkli bir çirkin Noel kazağı çıkardı.

Başını sallayıp kıkırdıyor ve Rapunzel'imi çıkarıp başıma geçirirken bana bakıyor.

"Bunlar Disney kusmuş gibi görünüyor" diyor.

"Biliyorum. *Mükemmeller*."

"Kullanabileceğimi düşündüğüm başka kelimeler de var ama seninkiyle devam edeceğiz." Başını yana eğiyor ve öne doğru eğiliyor. "Teşekkür ederim. Bu benim favorim, tıpkı senin gibi." Dudaklarıma içimi ısıtan bir öpücük konduruyor.

"Yani beni kahvaltıya götürürken mi giyeceksin?" "Bu pek cesaret işi değil Lancaster."

Dili dudaklarımdan kayıyor ve ben öpücüğünün içine düşüyorum. Tadına. Çıkardığı sesler. Bu hiç eskimez mi? Gececek mi?

Bazı nedenlerden dolayı, öyle olacağını sanmıyorum.

"Belki kahvaltı bekleyebilir," diyorum, ona sarılmak için yer değiştiriyorum, vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor.

", değil mi?" Elleri yukarı kayarak kalçalarımı tutarken dudakları dudaklarıma değiyor.

"Olabilir."

"Sana hediyem ne olacak?" diye soruyor.

"Sanırım onu bana vermek üzeresin." Aletinin iç çamaşırına bastırıldığı yere sürtünürken gülüyorum.

"Doğru," diye gülüyor ama sonra ellerini yüzümü çerçevelemek için yukarı kaldırıyor ve gözlerimi görebilmek için başımı geriye yatırıyor. Gözlerinde bir yoğunluk var

Gözlerinde yüzen duygular. Daha önce görmediğim bir netlik. "Ne?"

Yumuşakça sordum.

"Senin için bir şeyim var," diyor ve sonra boğazını temizliyor. "Ve bunu sana nasıl vereceğim, ne söyleyeceğim ve şartları senin hoşuna gidecek şekilde nasıl müzakere edebileceğimiz konusunda stres yapıyordum-"

"Şartlar mı?" Dudaklarımı büzüyorum. "Pazarlığını yaptığın ömür boyu kontratın benim için olduğunu mu söylüyorsun?"

"*Senin için değil, daha çok seninle birlikte.*"

"Finn, sen neden bahsediyorsun?" Gülüyorum ve Finn yanındaki yastığın altından siyah kadife bir kutu çıkarınca gülmem kesiliyor. "*Oh.*"

Gülümsemesi kararsız. "Bunun senin için iyi bir anlaşma olacağına seni nasıl ikna edebileceğimi düşündüm. Öyle ki bu anlaşmayı kabul etmenden benim ne kadar fayda sağlayacağımdan başka bir şey düşünebilesin. Ama ne kadar denersem deneyeyim, düşünebildiğim tek şey ikimizin de bu işe hiçbir şey istemeden girdiğimiz ve sonunda *her şeyi* bulduğumuz."

"Finn." Adını söylerken sesim titriyor ve müzakere sözleşmenin Nike ya da bir spor şirketiyle olmadığını fark ediyorum. *Onunla benim aramda.*

Tıpkı benim Finn'im gibi. Şu anda yaşlarla bulanıklaşmış gözlerle ve göğsümden fırlayacakmış gibi atan bir kalple baktığım Finn'im gibi. Benim Finn'im, her I'nın noktasını koymak ve her T'nin üstünü çizmek zorunda olan Finn'im. Benim Finn'im, onlar için en iyisini yapmak üzere kendisine güvenenleri her zaman Finn'im.

"Bu yüzden sana bu anlaşmada her zaman en iyi ortak olacağıma dair söz veremem. Kendini hafife alınmış hissetmeyeceğinin ya da senden çok fazla şey istemeyeceğimin sözünü veremem. . ama ne kadar zor zamanlar yaşarsak yaşayalım, her zaman pazarlık masasında buluşup bu sorunu sözünü verebilirim. Ve sana şunu söyleyebilirim *ki, seni seviyorum Stevie Lancaster.* Risk almanı seviyorum. Kendini işine adanmanı, spontane olmanı ve bunu yaptığının farkında olmasan bile tüm kalbinle sevmeni seviyorum. Ve en önemlisi, beni sevmeni seviyorum. Sevmesi zor olabilir ama gülüşünü duymak için yeri göğü yerinden oynatacak bir adam. Öpücüğünü tatmak için. Her gece yanında yatmak için."

Nabzım hızla atıyor ve ellerim titriyor. Elindeki kutuya bakmadan önce gözleri doluyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Bu yüzden zaferlerinizi kutlayacağıma ve yenilgilerinizden sonra sırtınızı yaslayacağınız kişi olacağıma söz veriyorum. Her şeyden öte, şunu not edeceğime söz veriyorum

her inanılmaz ilk seninle. Benimle evlenir misin?"

Kutuyu açtığında, yüzük kutusunun üst kısmında "Evet de" yazan kendi ev yapımı Eğlence Kartları'nı gördüğümde küçük bir kahkaha atıyorum.

Ve sonra prenses kesim bir pırlantayı çerçeveleyen narin bant karşısında nefesim kesiliyor.

Muhteşem ama onu tutan adam güzelliğini kilometrelerce gölgede bırakıyor.

Onun gözleriyle karşılaştığımda, beni sevmek için yaratıldığını anlıyorum. Her bir santimimi. Ayrıca son on sekiz ayımı onunla geçirdiğim için biliyorum ki bu adam babamın da benim için seveceği bir adam.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Evetten daha fazlası. Evet, trilyon kere evet."

Ve daha yüzüğü parmağıma takamadan kendimi ona doğru fırlatıyorum, dudaklarım dudaklarında, bedenim bedeninde ve ona bu ömür boyu sözleşmenin ne kadar faydalı olacağını gösteriyorum.

Aşık mı oldun . . .

Play Hard serisinin tamamına aşık oldunuz mu?

Hunter ve Dekker, [Başa Çıkılması Zor](#)'da aşkı bulmakta acele etmediler. Sonra Rush, onun ve Lennox'un [Hard to Hold](#) hikayesinde ayaklarınızı yerden kesti.

Drew ve Brexton'ın [Hard to Score](#)'daki performansları da gölgede kalmadı. Ve sonra [Kaybetmek Zor](#)'da Chase ve Gunner'ın hikâyesinde .beklenmedik bir şey oldu

Umarım beğenirsiniz!

About the Author

New York Times Çok Satan yazarı K. Bromberg, tatlı, duygusal, bolca seksi ve biraz da gerçeğin karışımını içeren çağdaş aşk romanları yazıyor. Nefret etmeyi sevdiğimiz ama sevmekten de kendimizi alamadığımız güçlü kadın kahramanlar ve hasarlı kahramanlar yazmayı seviyor.

Üç çocuk annesi, romanlarını okul koşulları ve futbol antrenmanları arasında, çoğu zaman dizüstü bilgisayarı yanında ve zihni çok farklı yönlere dağılmış bir şekilde planlıyor.

İlk kitabını 2013 yılında bir hevesle yayınladığından beri Kristy, kitaplarının bir buçuk milyondan fazla kopyasını yirmi farklı ülkede sattı ve *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal* Bestseller listelerine otuzdan fazla kez girdi. Driven üçlemesi (*Driven*, *Fueled* ve *Crashed*) şu anda yayın platformu Passionflix tarafından filme uyarlanıyor.

Hayal gücü her zaman yüksek olan Kristy, şu anda entrikalar çeviriyor, planlar yapıyor ve son kahramanına bayılıyor. Onun hakkında daha fazla bilgi edinebilir ya da sosyal medya hesaplarından Kristy ile sohbet edebilirsiniz. Yeni çıkan ve çıkacak olan romanlardan haberdar olmanın en kolay yolu [haber bültenine](#) kaydolmak ya da [Bookbub](#)'da onu takip etmektir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

